

လပင်းစိုစို

သံယောဇဉ် ရိက္ခိဗြူဟာ

အခန်း(၁)

ယုဇနဂါးဒင်းဟိုတယ်ဝင်းထဲ ကားကို ဝင်လာကာ တာဝန်ရှိသူ
ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ကားကို အစီအစဉ်တကျ ရပ်ပြီးလျှင် ဇော်ရှင်းက
ကားနောက်ခန်းထဲမှ လက်ဖွဲ့ထုပ်ကြီးကို လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။
ဤပြောင်ပြောင်လက်လက် လက်ဖွဲ့ထုပ်ကြီး ကိုင်သွားရမှာ ဘာကြီးမှန်းကို မသိ။
သူ့စိတ်ထဲ ရှက်သလိုလိုပင်။

ဝတ်နေမကျလှသည့် တိုက်ပုံကြွေဖြူရောင်တောက်တောက် ပိုးပုဆိုးတွေ
ဝတ်ဆင်းထားရ၍ ... ဘာမှ မပါဘဲတောင်မှ လမ်းလျှောက်ဝင်သွားရမှာ
ရှက်တက်တက်ရယ်...။ အထုပ်ကြီး မ,သွားရဦးမည် ဖြစ်၍ ... စိတ်အိုက်သော်လည်း
ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ “မိ” မှ ပါမလာတာ။

“မိ” ပါလျှင်တော့ ဒီလိုလက်ဖွဲ့ထုပ်တို့ ဘာတို့ကို မိကိုင်ဖို့ သူက
တာဝန်လွှဲခေါင်းရှောင်ထားပါသည်။ အထုပ်က ဘာမှမကြီးလှ...။ အထဲမှာ
နေရှင်နယ်လ်မီးပူ ဖြစ်ပါသည်။ ညက... “မိ” အထုပ်ထိုင်ထုပ်နေတာကို သူ
တွေ့သည်။ မိပဲ ကြည့်ရှုဝယ်ခြမ်းစီစဉ် ထုပ်ပိုးပေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

“ဇေယျ နှင့် ဝတ်မှု

တို့အတွက်

မင်္ဂလာဦးလက်ဆောင်

ဇော်ရှင်း + မိမိမြိုင်”

ဇော်ရှင်းက လက်ဖွဲ့ထုပ်ပေါ်ကပ်ပေးလိုက်သည့် စာရွက်ဖြူကို

တစ်ခေါက်ဖတ်ကြည့်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ ခရမ်းရောင်မှင်နှင့် ရေးထားသော မိရဲ့လက်ရေးက လှပသည်။ မိက ဒါတွေ အားကိုးရသည်။ ဇေယျတို့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာကို အိမ်က စားပွဲတစ်ခုပေါ် သူ ပစ်တင်ထားလိုက်ရုံပင်...။

မိက ဘယ်သူမှ မတိုင်ပင်ဘဲ သူ့ဟာသူ ကြည့်ကျက်လုပ်လိုက်တာပင်။ မနေ့ကတော့ အောင်ခိုင်မိန်းမေး ချောစုက အိမ်ကို ဖုန်းဆက်သည်။

“ကိုဇေယျတို့မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဘာဖွဲ့မလဲလို့ မိကို တိုင်ပင်မလို့ ကိုဇော်ရှင်း”

“အော်... မိတော့ မီးပူတစ်လုံးဝယ်ထားတာ တွေ့တာပဲဗျ”

“ဟုတ်လား... မိက ဝယ်တောင်ပြီးပြီ၊ ချောစုက အားလုံးစုပြီး တန်ဖိုးကြီးကြီးတစ်ခုခု ဖွဲ့မလားလို့”

“မိနဲ့ ပြောကြည့်လေ”

ဇော်ရှင်းက ဖုန်းကို မိထံ လွှဲပေးလိုက်ပါသည်။

သူတို့တတွေဟာ ကျောင်းတုန်းကတည်းက တွဲလာကြသော ရည်းစားများဘဝမှ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ ခင်မင်ခဲ့တာကတော့ ဇော်ရှင်း၊ အောင်ခိုင်၊ ဇေယျ၊ ရဲနောင်တို့လေးယောက်ပင်။ သူတို့ချင်း ခင်မင်ကြရာမှ သူတို့ရည်းစားတွေချင်းပါ သိကျွမ်းရင်းနှီးကုန်ကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

အောင်ခိုင်က ချောစုနှင့်၊ ဇော်ရှင်းက မိမိမြိုင်နှင့်၊ ရဲနောင်က ညိုညိုအောင်နှင့် အသီးသီး အိမ်ထောင်ပြုကြတာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင်...။ ဇေယျက ကျောင်းတုန်းကတည်းက ရည်းစားမရှိခဲ့။ ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ကလေးနှစ်ယောက် သုံးယောက် ရကြမှပဲ... အခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်ရွယ်... ဝတ်မှုဆိုသူကလေးနှင့် လက်ထပ်သည်။

မိနှင့် ချောစု ဖုန်းပြောပြီးတော့... ဇော်ရှင်းက

“ဘာတဲ့လဲ မိ... အားလုံး စုဝယ်မလား”

“မညိုနဲ့ မချောစု စုဝယ်ရင်ဝယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ မိတော့
ဝယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားပြီလို့”

“သူတို့စုဝယ်ရင် ကိုယ်ပါ ပါလိုက်ပါလား”

“အို... မောင်ကလည်း... ဒီမီးပူကြီး ဘာသွားလုပ်မလဲ။ အိမ်မလည်း
အသုံးမလို၊ နောက်တစ်ကြိမ် မင်္ဂလာဆောင်ပေါ်ရင်တောင် ဒီလောက်တန်ဖိုး
လက်ဖွဲ့ချင်မှ ဖွဲ့မှာပေါ့၊ ဒီမီးပူက ငါးထောင့်နှစ်ရာတောင် ပေးရတယ်၊
ဝယ်ပြီးမှတော့ ဒါပဲ ဖွဲ့တော့မှာပေါ့၊ သူတို့နဲ့ စုရင် ပိုက်ဆံလည်း ထပ်ထည့်ရ...။
ဒါကြီးလည်း အလကား ဖြစ်”

“အေးလေ... ဟုတ်ပါတယ်၊ အားလုံးစုဖွဲ့တော့ တန်ဖိုးကြီးကြီး
ဝယ်နိုင်မလားလို့ပါ”

“ကိုဇေယျတို့က တန်ဖိုးကြီးတာမှ မလိုဘဲ။ နှစ်ဦးနှစ်ယောက်
သူဌေးသား သူဌေးသမီးတွေ၊ အမှတ်တရ ရှိရင် ပြီးတာပါပဲ မောင်ရယ်၊
မီးပူဆိုတာမျိုးကလည်း အလကားမဖြစ်ဘဲ အသုံးတည့်တဲ့ ပစ္စည်းပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... မိ မှန်ပါဗျာ”

ဒီတော့မှ မိက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ထသွားပါသည်။ အမှန်တော့
မင်္ဂလာဆောင်ကို မိပါ လိုက်ဖို့ပါ။ ညက မိတစ်ယောက်... ဇော်ရှင်းရဲ့ ရုပ်၊ တိုက်ပုံ၊
ပုဆိုးတွေရော... သူ့ရဲ့ဇာတ်စုံကိုပါ မီးပူ ကျကျနန ထိုင်တိုက်နေပါသေးသည်။
ကောင်မလေးတွေကို တိုက်ခိုင်းလျှင် တန်ဖိုးကြီးအဝတ်အစားတွေ
မီးကျွမ်းပျက်စီးမှာ စိုးလို့ဆိုပြီး သူကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံတိုက်သည်။

ညလယ်မှာ ခုထိ အိပ်ရာထဲ ရှူပေါက်ဆဲ သားအငယ်ကောင်သည်
အဲကွန်းအိပ်ခန်းထဲ သူ့ရှူနှင့်သူ အအေးပတ်ပုံ ရပါသည်။ ညလယ် မိ

အခင်းထစမ်းကတည်းက သားငယ်ကိုယ်က နှေးနေကာ... ဒီမနက်တော့ ဖျားပြီ။
ဖျားသာ ဖျားသော်လည်း သားငယ်က လန်းတော့ လန်းပါသည်။

သို့ပေမယ့်... အစိုးရိမ်ကြီးကာ စိတ်ပူတတ်သော မိက.. အငယ်ကောင်ကို
အိမ်မှာ နှစ်နာရီနီးပါး ချန်ရစ်ရမည့်ကိစ္စကို နောက်ကြောင်းမအေး
နောက်ဆံတင်းပြီ...။ အိမ်မှာ အဖော်ခေါ်ထားသည့်... နှစ်ဆယ်ကျော်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ဆယ့်လေးနှစ်လောက်က တစ်ယောက်။ မိနှင့်
နှစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သော နယ်မှ နှစ်ဆယ်ကျော်မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကိုလည်း
အိမ်မှာ အဖော်လည်းရ၊ စိတ်လည်းချရ... သူတို့လည်း ဆယ်တန်း မအောင်သေး၍
ကျူရှင်တက်ရအောင် ခေါ်ထားတာကလည်း ရှိပါသေးသည်။

ဇော်ရှင်းက တစ်ခါတစ်ရံ ကုမ္ပဏီက အလုပ်ကိစ္စနှင့်
လေးငါးရက်တစ်ပတ် ခရီးထွက်ရတတ်၍ လည်း ဤမောင်နှမ ရှိသည့်အတွက်
ဇော်ရှင်း ကျေနပ်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ သူတို့ကလည်း လိမ္မာကြပါသည်။
နှစ်နာရီလောက်မက ကလေးအပ် မျက်နှာလွှဲနိုင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် မိ
ကိုယ်တိုင်ကိုက အစိုးရိမ်ကြီးလှပေတာကိုး။

ဒါကြောင့်... ခုတော့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ မင်္ဂလာဆောင်ကို လာရပြီ။

“ဟေ့ကောင်... ဇော်ရှင်း”

ကားနားမှအထွက် ခေါ်သံကြောင့် ဇော်ရှင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်...
နေရာမယူရသေးသော ကားတစ်စီးထက်မှ အောင်ခိုင်နှင့်ချောစု စုံတွဲကို
တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ခဏစောင့်ဦး... ကားပါကင် လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး...”

ဇော်ရှင်း ရပ်စောင့်လိုက်ရသည်။ ကားရပ်ပြီးလျှင် အောင်ခိုင်နှင့် ချောစု

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပါသည်။ အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့် ချောစုက လှပနေပါသည်။
ပဝါတို့ ဘာတို့နှင့် လူကြီးဟန် ဖမ်းမလာဘဲ လူငယ်ပုံပဲ ဆင်လာသည်။
ဆံပင်ကလည်း ဘိုကေသာသာမျှ ရှည်၍ လည်ကုပ်၍ အခွေကလေးတွေ
ထောက်ကာ နားအောက်ကျော်သည် ဆိုရုံပင်...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နဂိုကလှသော
မိန်းမဖြစ်၍ ကြည့်ကောင်းနေပါသည်။

ချောစုကို အောင်ခိုင်နှင့် ယှဉ်တွဲလာတာ တွေ့လိုက်ရတော့...
ဇော်ရှင်းသည် သူနံဘေး၌ မိ ယှဉ်တွဲပါမလာတာအတွက် ကသိကအောင့်
ခံစားရပါသည်။

“ဟေ့ကောင်... မိမိမြိုင်ရော”

“မပါဘူးကွာ... လိုက်ဖို့ပဲ... ကလေးဖျားလာတာနဲ့ နေခဲ့ရတယ်ကွာ”

“ဟောတော်... မိတို့ကတော့လေ... အိမ်မှာ

အတွတ်တို့မောင်နှမကလည်း စိတ်ချရရက်သားနဲ့.... ခဏတဖြုတ်ပဲဟာကို...”

“မိက စိတ်သိပ်ပူတတ်တာပဲဗျာ... ချောစုလည်း သိသားပဲ”

“သူလည်း အရင်က ဒီလိုပါပဲ ဇော်ရှင်းရာ၊ တဖြည်းဖြည်း

ဖျောင်းဖျူယူရတယ်၊ ခုတော့... အိမ်ထောင်စုတစ်ခုမှာ ရင်သွေးတွေရဲ့

အရေးဟာလည်း အရေးပါသလို... လင်ရယ် မယားရယ်

နှစ်ယောက်အရေးဟာလည်းပဲ အရေးပါကြောင်း ချောစုကို သင်ခန်းစာတွေ

ပေးထားရတယ်... ဟဲ ဟဲ”

ချောစုကလည်း အောင်ခိုင်နှင့် ရောနှောရယ်မောနေကာ...

သူတို့သုံးယောက်သား မင်္ဂလာဆောင်ခန်းမထဲ အတူဝင်ခဲ့ကြပါသည်။

လက်ဖွဲ့ပေးကာ ခန်းမထဲရောက်လျှင် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ကာ နေရာရှာဖွေစဉ်...

စားပွဲတစ်ခုမှ ရဲနောင်က အသံကျယ်ကြီးနှင့်...

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဒီလာ”

လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၍ .. သူတို့ ထိုစားပွဲသို့ လျှောက်သွားကြပါသည်။

“ညိုညိုရော မပါဘူးလား”

“ဝတ်ရ စားရ... ပြင်ရ ဆင်ရ... အလုပ်ရှုပ်လို့၊ ပြီးငွေလို့တဲ့ကွာ...
ပါမလာဘူး၊ ခေါ်လို့ကို မရဘူး”

ဇော်ရှင်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း မိကတော့
ဤမျှမဆိုးသေးဟု ဖြေတွေး ကျေနပ်လိုက်ရပါသည်။ မိကတော့
လိုက်ဖို့ရည်ရွယ်ခဲ့ရှာသေးသည်ပဲ။ အငယ်လေး ကောက်ကာငင်ကာ
ထဖျားတာကိုတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့လေ။

“ဟေ့ကောင်... မင်းမိန်းမလည်း ဂရုစိုက်ဦးကွာ၊ တောတွေဘာတွေ
ထွက်သွားဦးမယ်”

အောင်ခိုင်က ရဲနောင် မခံချင်အောင် ပြောပြီး တကိကီ
ရယ်မောနေပါသည်။

“မင်းက အရွဲ့တိုက်ပြောတာ၊ အမှန်က တကယ်တောင် ဖြစ်နိုင်ချေ
ရှိနေတာကွ၊ ငါလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ လုံချည် ညိုတိုတိုဝတ်ရင်တောင်
ရင်မ၊ပြီး ကြည့်နေရတယ်။ အပေါ်က အကျ...အဖြူ မဟုတ်မှ အပွင့်အကျားဖြစ်မှ
သက်ပြင်းချရတယ်”

ချောစုက သဘောတကျ ရယ်မောနေလေသည်။

ထို့နောက်တော့ သူတို့သည် မကြာမကြာ မတွေ့ဖြစ်ကြသည့်
သူငယ်ချင်းများထုံးစံ... ရောက်တတ်ရာရာတွေနှင့် စကားဝိုင်း စည်ကားနေပါသည်။
အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကာ မိန်းမတွေအထိပါ လိုက်ခင်မင်ရင်းနှီး
ဖြစ်ကြပေမယ့် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်ရှုပ်ကာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှပဲ

တွေ့ဖြစ်ကြပါသည်။

တမင်တကာ ဟိုအိမ်ဒီအိမ် သွားရောက်လည်ပတ်ဖြစ်တာက အတော်ကြီးပင် ရှားပါးလှပါသည်။ သူတို့ဇနီးတွေထဲတွင် ချောစုနှင့် မိမိမြိုင်က အပြင်မှာ တခြားအလုပ်မလုပ်ပါ။ ညိုညိုအောင်သာလျှင် အလယ်တန်းပြဆရာမ ဖြစ်ပါသည်။ အခု... ဇေယျယူမည့် ဝတ်မှုန်ကတော့ ဇနီးသည်တွေထဲ အငယ်ဆုံးတည်း...။

အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်နှင့် ကျောင်းပင် ပြီးစီးသေးတာ မဟုတ်။ ချောစု၊ မိမိမြိုင်နှင့် ညိုညိုအောင်တို့မှ သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်ဝန်းကျင် ရှိကြပြီဖြစ်၍ ဝတ်မှုန်နှင့်စာသော် အတော်ကြီးပြီဖြစ်သည့် လူကြီးတွေပင်။ ဇော်ရှင်းတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုမှာ သုံးဆယ့်လေးငါးခြောက် အဝန်းအဝိုင်းထဲက ဖြစ်ပါသည်။

“ဇေယျတစ်ယောက်လည်း မယူမယူနဲ့... ယူမယ့်ယူတော့ တကယ့်ကလေးမလေးကို ကောက်ယူတာပဲ ဟေ့... လူကြီးတွေ စီစဉ်တာလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် မြင်မြင်ချင်းပဲ ဒီကောင်ကြီး ပစ်ကျသွားတာတဲ့”

ဇော်ရှင်းသည် ဝတ်မှုန်ကို တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ဖူးသေးသူ ဖြစ်၍ ...

“တော်တော်လှလို့လား”

စကားဝင်ထောက်လိုက်လျှင် အောင်ခိုင်က ဖြတ်ကာ...

“လှတပတလေးတော့ ရှိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငယ်ဂုဏ်ပေါ့ကွာ၊ ငယ်ဂုဏ်နဲ့ဆိုတော့ ဒီကောင့်မျက်စေ့ထဲ စွဲစရာလေး ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေတာပေါ့။ တကယ်တမ်းတော့ မိမိမြိုင်ကို... ဟောဒီက ငါ့မိန်းမ ချောစုတို့ခြေဖျား မမီပါဘူးကွာ”

“အမယ်လေး... မြှောက်စရာမရှိ ဘေးကပ်မြှောက်နေတယ်၊

ကိုဇေယျကြီးကြားလို့ ဒေါတွေ ပွနေပါဦးမယ် ကိုအောင်ရယ်”

“အောင်ခိုင်ပြောတာ မှားမယ်မထင်ပါဘူး ချောစုရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အောင်ခိုင်က အဲဒီ နှစ်တွေက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ အလှဆုံးနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်စီရအောင် ယူထားခဲ့တာပဲ”

“သူကပါ အရှုံးမပေးစတမ်း ပါလာပြန်ပြီ၊ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေပဲ လိုက်လည်းလိုက်တယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်မြှောက်ဖို့တော့ ဝန်မလေးဘူး”

“ဟာ... ဇော်ရှင်းက မြှောက်ပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ အမှန်ကိုပြောတာပဲဟာ... ပြောပါစေ ချောစုရာ၊ တကယ်လည်း ဟုတ်ခဲ့တာပဲ။ ချောစုနဲ့ မိမိမြိုင်ကို အဲဒီ နှစ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ မသိတဲ့သူမှ မရှိဘဲ။ ဒီလောက်ထိ ကျော်ကြားပြီး လှပတဲ့မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို ငါတို့တစ်အုပ်စုတည်းက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရခဲ့တာ၊ ဂုဏ်ယူစရာပဲကွ... ဟဲဟဲ”

“ငါ့မှာတော့ကွာ....”

ရဲနောင်က တမင်တကာ ရှုံ့မဲ့ပြီး စကားစလိုက်ပါသည်။

“လှတာမက်ရင် ညစာခက်မယ်ဆိုပြီး... အရိုးဆုံး၊ အအေးဆုံးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ရအောင်ရှာယူခဲ့တာ၊ ခုတော့... တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အရိုးလွန်၊ အအေးလွန်ပြီး... မထုံတက်သေး မလှုပ်တလှုပ်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ်လာလို့ ကြာရင်... ညစာတင်မကဘူး... မနက်စာ နေ့လယ်စာပါ ခက်တော့မယ်ထင်တယ်ကွ၊ ချောစုတို့ အားတဲ့အခါတွေ ဘာတွေ ညိုညိုကို လာခေါ်ပြီး အပြင်လေးဘာလေး အပျော်အပါး ခေါ်ပါဦးဗျာ”

“ခေါ်ချင်ပါတယ် ကိုရဲနောင်ရယ်၊ ချောစုတို့က အလုပ်လက်မဲ့တွေမို့ အားပေမယ့်... ညိုညိုက အားမှ မအားဘဲ”

“စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အားပါတယ်”

“စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျတော့ ချောစုတို့ လာခေါ်မှလား၊

ကိုရဲနောင်ကြီးလည်း အားတာပဲဟာကို...။ ကိုယ်လင်ကိုယ်မယား တွဲသွားပေါ့”

“သူက နှစ်ယောက်တည်း တတွဲတွဲကို မသွားချင်တာဗျ၊

ကလေးနှစ်ယောက်လည်း စိတ်မချတာနဲ့ တတန်းတန်း ခေါ်ချင်တာ၊

ဒီလိုသွားပြန်တော့လည်း အဲဒီ မျောက်နှစ်ကောင် ဗာဟီရနဲ့တင် ရှုပ်ပွေလီပြီး

ဘယ်အချိန် ဘယ်ရောက်လို့ အိမ်ကို ဘယ်ပုံပြန်ရောက်လာမှန်းတောင်

မသိတော့ပါဘူးဗျ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်နဲ့ တွဲမသွားရရင် နေပါစေ၊ သူ့ကို

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွ ရှိလာစေချင်လို့... စနေ တနင်္ဂနွေကျ

ကျွန်တော်က ကလေးနှစ်ယောက်ကို အိမ်စောင့်ပြီး ထိန်းထားမယ်၊ ခင်ဗျားတို့က

သူ့ကိုသာ လာခေါ်သွားကြပါ”

“မင်းဟာကလည်းကွာ... အိမ်မှာ ညိုညိုအမေလည်း အတူနေရက်နဲ့”

“သူ့အမေ တရားသမားကြောင့် ပိုဆိုးနေတာပေါ့၊ ကလေးတွေကို

ငါတို့အလုပ်သွားတဲ့ရက်တွေ သူကြည့်ရှုထားရတော့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုရင် သူက

ဥပုသ်စောင့် တရားထိုင်လုပ်ချင်တယ်၊ သူ့အမေကိုကြည့်ပြီး ညိုညိုကလည်း

အားကျနေပုံပါကွာ၊ ဘယ်တော့ တရားသွားထိုင်မလဲ ငါ့မှာ တထင့်ထင့်ပဲ”

“ဘုရားတရားကိစ္စ ဆိုတော့လည်း လုပ်နိုင်တာ ကောင်းတော့

ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညိုညိုအဖို့က ဒီအရွယ်ဒီအိမ်ထောင်နဲ့က

တော်ရုံလောက်ပဲ ကောင်းပါတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို ခုလိုပြောနေမယ့်အစား ညိုညိုကိုခေါ်ထုတ်ပြီး

ပြောလိုက်ရင် ကျေးဇူးတင်မှာပဲဗျာ”

“ချိန်း... ချိန်း... ရအောင် ချိန်း၊ ခင်ဗျားတို့ ယောက်ျားတွေဟာ

ကိုယ့်မိန်းမကို ကိုယ်လည်စေပတ်စေချင်၊ ပျော်စေပါးစေချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေဗျ၊

ရှားတယ်နော်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျေးဇူးတင့်သင့်တယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမ မပျော်ရွှင်မှာကိုပဲ

စိုးရိမ်နေကြတာ၊ မိတစ်ယောက်လည်း ဘာတွေရှုပ်နေတယ် မသိဘူး။
ကြည့်လိုက်ရင် အိမ်ထဲမှာတင်ပဲ တကုပ်ကုပ် တလှုပ်လှုပ်နဲ့”

မကြာခင်ပင် သတို့သမီး သတို့သားကို ပွဲထုတ်လာပြီဖြစ်ရာ... သူတို့
စကားစပြတ်ကာ... မင်္ဂလာမောင်မယ်ကို ကြည့်ရပါသည်။ သတို့သား ဇေယျ၏
မျက်နှာမှာ ဇနီးငယ်ငယ်ကလေးရ၍ သဘောကျ ကျေနပ်ရိပ်ကြီးဟာ ဖုံးဖိမရ...။
ပြုံးချင်သောနှုတ်ခမ်းကို ဣန္ဒြေရရရှိအောင် အတင်းဆွဲကာ ဆွဲကာ စေ့နေရသည်မှာ
လူရိပ်မိစရာ ဖြစ်နေတာမို့ ဧည့်ပရိသတ်တွေပါ ရောနှော၍ ပြုံးမိစရာ
ဖြစ်နေပါသည်။

ဝတ်မှုကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မင်္ဂလာဆောင်ပင် ဖြစ်သော်လည်း
ကလေးသာသာမို့ ဂါဝန်ဖြူကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။
နဖူးစည်းဇာနားဖားဖားနှင့် သရဖူကလေးအောက်မှ ကလေးဆန်သော
မျက်နှာနုကလေးဟာ အရေးအရာ ဘာမှနားမလည်လှဘဲ... ပျော်သလိုနေ
ကြိုက်သလိုလုပ်ကာ.. ဇေယျကြီးအပေါ် ထင်တိုင်းနွဲ့ဆိုးမည့်
အရိပ်အယောက်ကလေးက ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်နေပါသည်။

“ဝတ်မှုက ချစ်စရာလေးပါ... ချောပါတယ်”

ချောစုက ချီးမွမ်းလိုက်ပါသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲကတော့... ဝတ်မှုဟာ
တကယ်ပဲ မိမိမြိုင်တို့၊ သူတို့လောက် နဂိုချောနဂိုလှ မဟုတ်ဘဲ ငယ်ဂုဏ်လည်း
ကူသဖြင့် နုနယ်ကြည့်ကောင်း ရွန်းတင့်နေတာမှန်း ကြိတ်၍ ဝန်ခံရပါသည်။
လူကြီးပိုင်းရောက်လာတဲ့အခါ ရွက်ကြမ်းရေချို ဖြစ်သွားမည့်
မျက်နှာကလေးမျိုးတည်း...။

ဇော်ရှင်းသည် ဝတ်မှုကို ကြည့်နေရင်း... သူတို့မင်္ဂလာဆောင်နေ့က...
မိမိမြိုင် ဘယ်လောက်လှခဲ့သည်ဆိုတာကို မနေ့တစ်နေ့ကလိပဲ... မျက်စေ့ထဲ
ပြန်လည်မြင်ယောင်နေပါသည်။ အိမ်ထောင်သက် ရှစ်နှစ်ခွဲရှိပြီဖြစ်ပေမယ့်...

သူ့စိတ်ထဲက မကြာသေးသလိုပင်...။ ထိုင်မသိမ်း ပန်းနုရောင်ကလေး
ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် မိမိမြိုင်ဟာ... အခု ဝတ်မှုထက် ဆယ်ဆမကလည်း
လှပခဲ့လေသည်။

အဲဒီ တုန်းက မိမိမြိုင်မျက်နှာကလေးဟာ အခု
ဝတ်မှုမျက်နှာကလေးလိုပဲ ပူပင်သောကဟူ၍ ဘာမှမရှိ။ ပကတိ နုနုစင်စင်...။ အဲဒီ
တုန်းက မိမိမြိုင်အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်သုံးစွန်းရုံကလေး...။ အခု ဝတ်မှုထက်တော့
နည်းနည်းအသက်ပိုသည်။ သို့ပေမယ့်... နဂိုလှလွန်းသူဖြစ်၍ အင်မတန်ကိုပဲ
ကြည့်မဝအောင် ဂုဏ်ယူချင်စရာတည်း။

သူ့သတို့သမီးအတွက် ဇော်ရှင်း အကြီးအကျယ်
ဂုဏ်ယူရွှင်လန်းခဲ့ပါသည်။ လူငယ်ချင်းလည်း ချစ်မြတ်နိုး၊ လူကြီးတွေလည်း
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သဘောတူကြည်ဖြူခဲ့သော သူတို့မင်္ဂလာပွဲဟာ ကျက်သရေ
မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံခညောင်းခဲ့ပါသည်။ အင်း... ရှစ်နှစ်ခွဲတောင်
ရှိခဲ့ပြီတဲ့။

သူ့စိတ်ထဲ ဘာမှ မကြာသေးသလိုပင်။ အောင်ခိုင်၊ ရဲနောင်တို့
မင်္ဂလာဆောင်တွေနှင့်ကတော့ မတိမ်းမယိမ်း အချိန်မခြားလှသဖြင့် ဘာမှ
သိပ်မသိသာခဲ့သော်လည်း... ခုလို အတော်ကြာမှ သူတို့သူငယ်ချင်း အရင်းထဲကပဲ
မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို ဆင်နွှဲရပြန်တော့ ကိုယ့်တုန်းက မင်္ဂလာပွဲကို အမှတ်တရဖြစ်ကာ
ရင်ထဲ ဆွတ်ဖို့၍ ပင်လာသည်။

မိကို ဇော်ရှင်းက အင်မတန်ကို ချစ်လှပါသည်။ မိကလည်း သူ့ကို
သိပ်ချစ်လှတာပါပဲ။ အခု သူတို့မှာ သားကလေးနှစ်ယောက် ရှိပြီ။ ဒီအချိန်မှာ
မိအပေါ် သူသည် ရိုးအီအချစ်ပေါ့တာမျိုး၊ တစ်စိုးတစ်စိကလေးမှ မခံစားရသေး။
မိကို ချစ်ဆဲ ချစ်မြဲ ရင်ခုန်လျက်ပင်တည်း။

မိ ပါလာလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့... သူနှင့် မိ တို့ ဒီလိုယှဉ်တွဲပြီး အပြင်သွာလာရတာ မျိုး သိပ်မရှိတော့တာကို သတိပြုမိသည်။ ရဲနောင်လောက် မဆိုးတောင်မှ... အဲဒီ လောက်နီးပါးပါပဲ။ မိသည် ဘာတွေမှန်းမသိ ရှုပ်ပွေနေကာ.. သူ့ဟာနှင့်သူ စိတ်တွေဆတ်နေတတ်သည်။

စီးပွားရေးအလုပ် ဘာမှမလုပ်၍ သာ တော်တော့သည်။ မိကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဘယ်တော့မှ မအားလပ်သလိုပင်။ ဘာတွေရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည် မသိ။ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် တတောက်တောက်နှင့်... ဖိုသီဖတ်သီ ရှိလှသည်။ စိတ်အိုက်စိတ်ရှုပ်နေသော မျက်နှာကို မကြာမကြာ တွေ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညနေခြောက်နာရီကျော် သူရုံးက ပြန်လာမှ ဤတစ်နေ့တာအတွက် မိ ရေချိုးနေတာကို တွေ့ရသည်။

ရံဖန်ရံခါ၌ ရာသီဥတု မိုးအေးနေသည်နှင့် ဆုံ၍ ..

“မိရာ... နေ့လယ် နေသာချိန် ရေချိုးတာမဟုတ်ဘူး၊ အေးလည်း အေး၊ ညဘက်လည်း ရောက်မှ ရေချိုးရတယ်လို့”

သူက မြည်တွန်မိသည်။

“မအေးနိုင်ပါဘူး မောင်ရာ... လူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ စေးထန်းနေတာပဲ... အေးဖို့နေနေသာသာ... ခု ရေချိုးပြီးတာတောင် ချွေးက ဆတ်ထွက်တုန်း”

“နေမကောင်းဖြစ်မှာ စိုးလို့ပြောနေတာ၊ နေ့လယ်နေ့ခင်းကျတော့ ဘာလုပ်နေမှန်း မသိဘူး”

“အိပ်နေတာ... သိုးနေလို့ ရေမချိုးလိုက်ရဘူး”

မိ အငေါ်တူး၍ တမင်အရွဲ့တိုက်ဖြေမှန်း သိကာ သူကလည်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရပါ တော့သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့... မိတစ်ယောက်ဟာ

ချွေးထွက်မှာပေါ့၊ လှုပ်စိလှုပ်စိနှင့် ဟိုပါဒီပါ။ အော်ကျယ်အော်ကျယ်နှင့် ဟိုဆူဒီပြော။ အိုက်မယ်ဆိုလည်း အိုက်ချင်စရာ...။

လူပုံကလည်း ရေချိုးပြီးကာစပင် တကယ်ကို ဖိုသီဖတ်သီ ဖြစ်နေတတ်သည်။ နဂိုက မိန်းမလှမို့သာ တော်ပါရဲ့။ နဂိုကသာ ရုပ်ဆိုးလျှင်တော့ ရစရာရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါ။ ခါးမရောက်တရောက် ဆံပင်ကို ဘီးဆံပတ်ကြီးလုပ်လိုလုပ်၊ လိမ်ကာ ကလစ်နှင့်ညှပ်တင်လိုတင်။ ကျောင်းတုန်းက စင်းနွယ်ပျော့လက်မည်းအိသော မိရဲ့ဆံပင်ရှည်အလှကို သူ မမြင်ရတော့ဘဲ မေ့တောင် မေ့လျော့နေတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာပါပြီလဲ။

မရှည်ချင်ရင်လည်း နေပါစေ။ ချောစုလို အတိုဖြတ်ထားချင်လျှင်လည်း ဇော်ရှင်းက ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါ။ လှပသော ဆံပင်ပုံဖြစ်နေလျှင် ပြီးတာပါပဲ။ ဘီးဆံပတ်ကြီးကတော့ ကြီးဒေါ်ကြီးတွေ ဆန်လှကာ... လိမ်တင်ထားပုံကြီးကတော့ သားသည်မအေပုံ ထွက်နေပါသည်။

သားသည်မအေတော့လည်း မအေပဲပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လျော့တီလျော့လျှဲ ဖိုသီဖတ်သီပုံပန်းကြီးကတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ မိ ပုံစံကြီး ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နိုင်နေလျှင် သူ့ကို ရန်စစော်ကားနေသလိုပဲ ဇော်ရှင်း ထင်တတ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ သူ့စိတ်ထဲ မပြေလည်တော့သလိုပင်။

“ဟေ့ကောင်... ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ ပြီးရင် ထွက်မယ်ကွာ၊ ဇေယျတို့စုံတွဲလည်း ထွက်သွားပြီ”

“အေး... ထွက်မယ်လေ”

“ညကျ... သောက်ပွဲရှိသေးတယ်နော်၊ ဇေယျ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“အေးပါ... သိပါတယ်”

သူတို့လေးယောက်သား ထွက်လာကြပါသည်။ ခန်းမထိပ်တစ်နေရာမှာ မင်္ဂလာမောင်မယ်က ဧည့်ပရိသတ်အပြန်ကို စောင့်ကြိုနှုတ်ဆက်နေပါသည်။
ဇေယျမှာ ပြီးရလွန်း၍ ပါးစပ်ကြီးပြကာ နားရွက်သို့ ချိတ်လုနီးနီး...။ ဝတ်မှုကား အနီးကပ်ကြည့်မှ... မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် အင်မတန်အိုက်တင်များများ မိန်းမငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။

“ဟေ့ကောင်... နည်းနည်းလျှော့ပါဦး။ မင်းပါးစပ်ကြီးက အရမ်းကိုပြနေပြီ”

“ဟာ... အောင်မာ... ဟေ့ကောင်တွေ၊ မိမိမြိုင်တို့ ညိုညိုအောင်တို့ရော... ခေါ်မလာဘူးလား”

“အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့်ကွာ”

“ညကျ... လာကြမယ်မဟုတ်လား”

“လာမှာပေါ့ကွ”

“ငါတို့ လေးယောက်ရယ်.... ငါ့ညီနဲ့ ငါ့ညီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရယ်၊ ခုနှစ်ယောက်တည်းကွ၊ တခြားကျွေးမွေးရမယ့် တစ်အုပ်စုကို မနေ့ညက ငါ သတ်သတ်ကျွေးပြီးပြီ၊ ဒီညက ငါတို့ချည်းပဲ။ ဒီယုဇနဂါးဒင်းကိုပဲ လာခဲ့၊ ကြားလား”

“အေးပါကွာ”

“ဝတ်မှု... သိတယ်နော်... ဒါက အောင်ခင်၊ အောင်ခိုင်ဇနီး ချောစု၊ ဇော်ရှင်း၊ ရဲနောင်... သူတို့မိန်းမတွေက ပါမလာဘူး”

ဝတ်မှုက ကလေးလေးလို ခေါင်းညိတ်နေပါသည်။ မျက်နှာကလေး ချိုချိုနှင့် ချစ်စရာတော့ ကောင်းပါသည်။ နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့ အပြင်ဘက် ထွက်လာကြကာ ညမှတွေ့ဖို့ ချိန်းချက်ပြီး ကိုယ့်ကားရှိရာကို လူစုခွဲခဲ့ပါသည်။

“အတွတ်ရေ.. မင်းတစ်ယောက်လည်း မပြောရင် မပြောသလိုဘဲ၊
အလကားနေ ထိုးအိမ်နေတာပဲ၊ စာလည်း မကျက် ဘာလည်း မကျက်၊
လုပ်စရာရှိတာလည်း မလုပ်”

အပြင်ဘက်မှ မိမိမြိုင်ရဲ့ အသံစာစာ စာစာကို ကြားလျှင် ဇော်ရှင်းသည်
သားနှစ်ယောက်နှင့် ပုံဆွဲအရောင်ခြယ်ပေးနေရာမှ
ခေါင်းမတ်နားစွင့်လိုက်မိပါသည်။ ယောက်ဖနှစ်ဝမ်းကွဲ အတွတ်ကလေးမှာ
လူအေးကလေးပင်။ အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်
တွက်လျှင်မူ အနည်းငယ် ပျင်းရိတတ်သည်ဟု သတ်မှတ်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း
သူ့ဟာနှင့်သူ ပြဿနာကင်းသော လူပျိုလူရွယ်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။

အရက်၊ ဘီယာ၊ ဆေးလိပ်တို့လည်း လုံးဝ မသုံးစွဲတတ်၊
အလည်အပတ်လည်း အတော်နည်းလှကာ သူ့မမ မိမိကိုလည်း ကျိုးကျိုးနွံနွံ...
ဇော်ရှင်းအပေါ်လည်း လေးလေးစားစားရှိသော လူလိမ္မာကလေးတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

“မမမိမိ ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့လဲ”

“ခိုင်းမှပဲလား အတွတ်ရယ်... မနက်က မင်းအစ်ကိုကြီး ပြန်လာတော့
နေပူတုန်းမို့ ကားကို သပြေပင်ရိပ်အောက် ထိုးထားတာ၊ အိမ်ရှေ့ဘက်
နေရိပ်သွားရင် နေရိပ်ဆီကို ကားရွှေ့ထားပါလို့ မမမိ အမြဲပြောနေကျ။
အပင်အောက်ထားတော့ အပင်ပေါ်က ပိုးကောင်တို့၊ ငှက်ချေးတို့၊ အမှိုက်တိုစတွေ
ကားပေါ်ကျတယ်၊ အခုကြည့်ဦး... ညနေကျ မင်းအစ်ကိုကြီး အပြင်သွားရမယ်၊
ကားရှေ့မှန်နဲ့ ဘောနက်ပေါ် ငှက်ချေးကြီးပဲ။ မင်းအခန်းကကြည့်ရင် တည့်နေတာ...
မတွေ့ဘူးလား”

“ဟုတ်.. ဟုတ်... ကျွန်တော် ကားရွှေပြီး ဆေးလိုက်မယ် မမမိမိ”

“ငါပြောရတာ မောတယ်ဟယ်၊ အိမ်မှာ ဂိုဒေါင်က

ကားတစ်စီးစာရယ်ရှိတာ၊ ကားကနှစ်စီး၊ တစ်စီးက အပြင်ရပ်ရတာ ၊

ရုံးပိတ်ရက်တွေဆို အိမ်မှာ ကားက နှစ်စီးလုံးရှိနေရင် တစ်စီးစီးတော့

အပြင်ထားရတာ ခေါင်းထဲ အမြဲရှိရမှာပေါ့၊ နေရိပ်တဲ့အပင်အောက် ထိုးရင်

ငှက်ချေးတွေကျ၊ အမှိုက်တွေကျတာ မင်းလည်း အသိ၊ အိမ်ရှေ့ နေရိပ်သွားတာနဲ့

နေရာရွှေ့ထားရင် သုတ်သင်ရ သက်သာတာပေါ့၊ ခုတော့... တစ်မနက်ခင်း

တစ်နေ့လယ်ခင်းလုံး ခုထိ ညနေစောင်းတော့မယ်၊ ရေနဲ့ကို ဆေးယူရတော့မှာ၊

ကိုယ်လည်း ပိုပင်ပန်းတယ်၊ ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ကိုယ် ရွှေ့တာများ တစ်ခါတလေ

ရှိစမ်းပါအတွတ်ရယ်၊ အမြဲ... အပတ်စဉ်ပြောရတယ်”

ဇော်ရှင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

ကောင်လေးတော့ လူပျိုလေးပီပီ နားညည်းမှာအမှန်ပင်။ အမေလည်း

မဟုတ်၊ အစ်မနှင့် ဝမ်းတောင်ကွဲသေးတာ၊ နှစ်ဝမ်းကွဲပေမယ့် သူတို့ချင်း

ရင်းနှီးခင်မင်ကြ၍ တော်ပါသေးသည်။ သို့ပေမယ့် အတွတ်တို့မောင်နှမဟာ မရှိလို့

လာမှီခိုနေတာမျိုး မဟုတ်။ ရန်ကုန်မှာ ကျူရှင်ယူချင်လို့ လာကြတာ။ အတွတ်က

ဒီအိမ်မှာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ အငယ်မ မိယုက ရောက်လာတာ

ခြောက်လလောက်ရှိပါသေးသည်။

အတွတ်တို့မိဘတွေဟာလည်း နယ်မှာ သူတို့ဟာသူတို့

ချောင်ချောင်လည်လည်ပင်။ သားသမီးနှစ်ယောက်လုံးကို ရန်ကုန်မှာ

အဆောင်ထားပြီး ကျောင်းတက်စေဖို့ စီစဉ်သည့်အတွက် ဇော်ရှင်းနှင့် မိမိမြိုင်က

အိမ်မှာလာနေစေလိုက်တာပါ။ သူတို့ကျောင်းလခ မုန့်ဖိုးတို့ကို မိဘတွေက

ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပို့ပါသည်။

အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ကာ ထမင်းကျွေးထားသဖြင့်လည်း

စားစရိတ်သဘောနှင့် လစဉ်ပေးဖို့ ဆန္ဒရှိကြပါသည်။ ဇော်ရှင်းရော မိပါ ငြင်းကြ၍ သာ သူတို့ စားစရိတ်ပေးမရတာ ။ တကယ်က ကိုယ့်ကို မှီခိုကပ်ရပ်နေသည့်သဘော မဟုတ်။ သူတို့ရှိ၍ လည်း အိမ်အတွက် ဇော်ရှင်း ပိုပြီး စိတ်ချလက်ချ ရှိရသည်။

ထို့ကြောင့် ဇော်ရှင်းအဖို့ကတော့ အတွတ်ကိုရော မိယူကိုပါ လက်တိုလက်တောင်း တပည့်တပန်းသဘော မခိုင်းစေပါ။ မိယူကိုမှ တစ်ခါတစ်ရံ ရေပုလင်းယူခိုင်းမိတာမျိုး၊ အိမ်ထဲ မျက်မှန်အိတ် ပိုက်ဆံအိတ်ကျန်ခဲ့၍ ယူပေးခိုင်းတာမျိုးလောက် ခိုင်းမိပါသေးသည်။ အတွတ်ကိုတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း မခိုင်းမိသလို မိအနေနှင့်လည်း နေ့စဉ် တာဝန်ဝတ္တရားသဘောမျိုး အလုပ်ခိုင်းတာ မရှိစေချင်ပါ။

သူတို့မောင်နှမက နယ်သူနယ်သား ရိုးရိုးအေးအေးကလေးတွေပီပီ သူတို့မမ မိမိကို လေးစားအားကိုး ချစ်ခင်ကြပါသည်။ မိ ဆူလျှင်လည်း ကလေးတွေလိုပဲ အဆူခံကြပါသည်။ စောဒက မတက်ကြရှာ။ ဇော်ရှင်းကသာ ကြားထဲက အားနာသည်။

မိသည် မီးပူတိုက်ပြီးသော အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်တစ်ထပ်ကို ဆယ့်လေးနှစ်ရွယ် ကောင်မလေး ဂျမ်းဘုံကို သယ်ခိုင်း၍ အခန်းထဲဝင်လာကာ...

“ကဲ... ကဲ... သားအဖတတွေ ဖယ်... အိပ်ရာခင်း လဲဦးမယ်”

ကုတင်ပေါ် မှောက်လျက် အရုပ်ဆွဲအရောင်ခြယ်နေကြသော ဇော်ရှင်းနှင့် သားကြီးသားငယ်တို့မှာ အာရုံပျက်သွားရကာ...

“ဟာ... မိကလည်း... နောက်မှ လဲပါကွာ၊ ဒီမှာ သားတို့ ဇိမ်ကျနေတာ”

“သားတို့ ဇိမ်ကျနေတာလား... ဖေကြီး ဇိမ်ကျနေတာလား”

“အားလုံးပဲလို့ ပြောလိုက် သားကြီး”

“အားလုံးပဲ... အားလုံးပဲ”

“ကဲ... ဖယ်ပါ မောင်ရဲ့၊ အိပ်ရာခင်းတွေက စက်နဲ့

ကြာကြာမွေ့လျော်ရတာ ကွ၊ ရွှေမိတို့ လက်နဲ့မလျှောက်ခိုင်းဘူး၊ သူတို့လျှော်လည်းပဲ အဝတ်ကကြီးတော့ မစင်ဘူး၊ မီးလာတုန်း စက်နဲ့ လျှောက်လိုက်မလို့ပါ မောင်ရာ၊ ကဲ... ထ... ထ”

“ဟာ... ပစ်ထားလိုက်ကွာ မိရာ၊ ဘာတွေ လျှောက်နေမှန်းမသိဘူး၊ တတောက်တောက်နဲ့၊ မောင်နဲ့ သားတွေနား လာနေစမ်းပါကွာ၊ ဒီညနေ မီးလာတုန်း မလျှော်ရကော ဘာဖြစ်လဲ၊ နောက်နေ့မှ လျှော်လဲရတယ်၊ ပုံထားလိုက်”

မိမိမြိုင်သည် မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ရမ်းရင်း...

“မဖြစ်ဘူး မောင်ရာ... နောက်နေ့လည်း နောက်နေ့အလျောက် လုပ်စရာအလုပ်တွေက ပေါ်လာဦးမှာ၊ ထပါ... အိပ်ရာခင်းလဲပြီးမှ ပြန်တက်ကြပါ... ဒီမှာ ဂျမ်းဘုံအားတုန်းကွာ.. ဂျမ်းဘုံက ခဏနေ နွားနို့အိုး ကြည့်ရဦးမယ်၊ အိပ်ရာခင်းက ရှူရှူစော်ကြီးနဲ့ သူတို့မို့ အောင့်ရှူနိုင်တယ်”

သူတို့မိသားစုလေးယောက်လုံးဟာ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင် နှစ်လုံးကို ဆက်ကာ ရေမြှုပ်မွေ့ယာတုံးကြီးတွေပေါ်မှာ အိပ်ရာခင်း ဆင်တူခင်းထားနေကျ... ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ဧရာမကုတင်ကြီးအလား ထင်မှားရပါသည်။ တစ်ဖက်ကို ပြုတ်မကျနိုင်သော နံရံနှင့်ကပ်လျက်တွင် သားကြီးကို အိပ်စေ၍ ... ဒုတိယသားငယ်၊ သားငယ် ဒီဘက်က မိမိမြိုင်၊ အစွန်ဘက်က ဇော်ရှင်း... တန်းစီ၍ အိပ်ကြပါသည်။

သားငယ်လေးဟာ ရှူးကို မွေ့ယာကျော်ကာလည်း လှမ်းပန်းတတ်၍ သူ ရှူးပေါက်ချလျှင် ကုတင်နှစ်ခုစာစလုံး အခင်းတွေ လဲပစ်ရတာ ပင်။

“မိရယ်... မိ ပင်ပန်းနေတာကို ကြည့်ရတာ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ပါ၊ လာပါ... ပြီးမှလဲပါ”

“အို... စိတ်တိုချင်လာပြီ မောင်ရာ၊ အိပ်ရာခင်းတစ်ခု လဲဖို့အရေး

ကုန်လိုက်တဲ့ လေ.... ကဲ... ဖယ်... ဖယ်... သားကြီး အောက်ခဏဆင်း၊ သားငယ်... ဆင်း”

သူ နိုင်ရာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းဟောက်လျှင် ကလေးတွေက အမေကိုလန့်၍ ပေကတ်ကတ် ဆင်းကြရပါသည်။ ရှန်သား ဘလောက်စိပွစိနှင့် ဆံပင်လိမ်တင်ကာ ပုံပျက်နေသော မိမိမြိုင်ကို ကြည့်ရင်း... ဇော်ရှင်းက နှာခေါင်းရှုံ့မိလေသည်။ ပုံကလည်း ပျက်၊ အာကလည်း ကျယ်၊ ဘာကြီးမှန်းကို မသိဘူး...။

“ဘာကြည့်တာလဲ... ဆင်းပါဆိုရင် သူက အဖေလုပ်ပြီး သူက အပေကတ်ဆုံး”

“လဲ... လဲ... သိပ်လဲချင်နေတယ်၊ လုပ်မယ့်သူတွေ ရှိသားနဲ့ သူပဲ ပင်ပန်းခံချင်နေတာ ပင်ပန်းပစေ၊ စေတနာနဲ့ နားနားနေနေ နေစေချင်လို့ ပြောတာကိုလည်း လက်မခံဘူး”

မိမိမြိုင်သည် အိပ်ရာခင်းဟောင်းကို ခါးကိုင်ကာ လှမ်းဖြုတ်ရင်း...

“မောင်ရယ်.. ဂျမ်းဘုံတို့၊ ရွှေမိတို့ကို အိပ်ရာခင်းခိုင်းရင် အခင်းကြီးက ရွဲ့စောင်းပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကလေးကို မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါမျိုးကြီးကို မိကလည်း သိပ်အသည်းယားတယ်။ ဆန့်ဆန့် ရနံ့ရနံ့လေးမှ မြင်ရတဲ့သူ စိတ်ချမ်းသာတာ”

ဇော်ရှင်းသည် မိပြောသလောက်ကိုပင် ထုံတုံတုံနိုင်လှသော ဂျမ်းဘုံကို လှမ်းကြည့်ကာ တမင်တကာရွဲ့ပြီး...

“ဒါဖြင့် သူတို့ကို ဖြုတ်ပြီး တောသာ ပြန်ပို့ပစ်တော့”

ဂျမ်းဘုံခမျာ မျက်နှာလေးငယ်ကာ မိထံ အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်ပါသည်။

“ဒီနေရာ ညံ့ပေမယ့် ဟိုနေရာလေး တော်နေတာလဲ ရှိပြန်တာကိုး၊ မိကို ကလန်ကဆန် မချေမင် မလုပ်တာကတင် တော်လှပြီ မောင်ရေ၊ ညံ့တာက ကူလုပ်ကူသင်လို့ ရတယ်”

“မိကို ပြောရဦးမယ်၊ အတွတ်ကို သိပ်မဟောက်ပါနဲ့ကွာ”

“ဘယ်မှာ ဟောက်လို့လဲ မောင်ရ”

“ခုနကပဲ ကားမရွှေ့လို့ မဆေးလို့ ဟောက်နေတာ”

“အဲဒါ ရိုးရိုးပြောတာ၊ ဟောက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အမလေးဗျာ... သူသာ ဟောက်ရင် နေရာတောင်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ တာဝန်ဝတ္တရားကြီး တစ်ခုလို သတ်မှတ်ပြီး မခိုင်းပါနဲ့ မိရ၊ နေပါစေ”

“နေပါစေလုပ်လို့ ရမလား၊ ခုကိုပဲ မောင်အပြင် သွားရခါနီး နေပြီ၊ ကားက ပေရေလို့၊ အတွတ်ကို မခိုင်းဘဲထားရရင် ဘယ်သူလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီအိမ်မှာ မောင်လည်း ကားမရွှေ့... အတွတ်လည်း မခိုင်းရရင် မိပဲ နေရာရွှေ့ ရေဆေးဖို့ ရှိတာပေါ့၊ မိ လုပ်ရမှာလား၊ သူများခိုင်းတော့လည်း မခိုင်းနဲ့၊ မောင်လည်း မလုပ်.. မိ လုပ်ဖို့ချည်းပဲ ကျန်နေမှာပေါ့၊ အဲလိုလား”

“မင်းရဲ့မောင်ပါ... မင်းရဲ့မောင်ကို အားနာပြီး ပြောမိတာ”

“အားမနာနဲ့... နာစရာရှိ မိပဲ နာမယ်၊ မောင့်ဟာမောင် နေ၊ မောင်လုပ်နိုင်တာပဲ မောင်လုပ်၊ မောင်မလုပ်နိုင်တာကို မိ စီမံခန့်ခွဲရင် မောင်ဝင်မစွက်နဲ့တော့၊ မိဟာမိ ဘယ်သူ့ခိုင်းခိုင်း၊ ကဲ... နာရီကြည့်ဦး”

ဇော်ရှင်းသည် စိတ်ရှုပ်စိတ်တိုလာကာ နာရီကို ဘုကြည့်နှင့် မော့ကြည့်ရင်း...

“အစောကြီးရှိသေးတာ... သောက်ပွဲတွေ၊ အစောကြီး ဘယ်သူက

သောက်မလဲ”

“ကြည့်... မောင်မေ့ပြီ၊ သောက်ပွဲက အပြန်မှသွားရမှာ၊ မောင့်ဘော့စ်က ညနေ သူ့အိမ် ခဏခေါ်တယ်ဆိုတာ မနက်က မိပြောတာ မေ့သွားပြီလား၊ ဘော့စ် ဖုန်းဆက်ထားတယ်လေ၊ သူ့ဆီ အရင်ဝင်ပြီးမှ ကိုဇေယျရဲ့ ဘက်ချလာနိုက်ထဲသွားရမှာ ရှင်ရဲ့”

“ဟာ... ဟုတ်သားပဲ၊ သူ့ဆီဝင်ရဦးမှာ”

ဇော်ရှင်းသည် နဖူးကိုရိုက်ကာ ကြမ်းပေါ် နှစ်ပတ်လောက် လှိမ့်လိုက်ပါသည်။ ကြမ်းပေါ်မှောက်က အရောင်ခြယ်နေကြသော သားနှစ်ယောက်လည်း အဖေအတုခိုးကာ ကြမ်းပေါ်လူးလိမ့်ကြ၍ ခွာချလိုက်သော ခေါင်းအုံးစွပ်တွေနှင့် လုံးထွေးနေကြပါသည်။

“ဂျမ်းဘုံ... အဟောင်းတွေစုပုံပြီး ချလေ၊ ဟိုပစ်ဒီပစ်နဲ့ ဟိုမှာကလေးတွေနဲ့ လုံးထွေးနေပြီ၊ သားကြီး ခေါင်းအုံးစွပ်ဟောင်းကြီး ဒီဘက်ပစ်လိုက်၊ မောင်က အရင်ထတော့... ရေချိုးချည်”

ဇော်ရှင်းသည် ကြမ်းပေါ်မှ လူးလဲ၍ ထလိုက်ရပါသည်။ မိမိမြိုင် သတိမပေးလျှင် ဘော့စ်အိမ်ဝင်ဖို့ သူ တကယ်မေ့ပြီးမှာ သေချာသည်။

“ဂျမ်းဘုံ... ရော့... ခေါင်းအုံးစွပ်တွေပဲ နင် စွပ်ထား”

မိမိမြိုင်သည် ပြောပြောဆိုဆို.. ရေချိုးခန်းဆီသို့ မောင် မဝင်ခင် အရင်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ မောင် ရေချိုးတဲ့ ဆပ်ပြာရည်ဘူး ကုန်ခါနီး တာကို မနက်က မျက်နှာသစ်ရင်း သတိပြုမိသော်လည်း အသစ်ထုတ်မပေးမိသေး။ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ဘာကုန်သေးလဲ စစ်ဆေးပြီး... ဆပ်ပြာရည်ဘူးဟောင်းကို သိမ်းခဲ့၍ အိပ်ခန်းထောင့် ဘီရိုထဲမှ အသစ်ဝယ်ထားသော ဗူးကို ရေချိုးခန်းထဲ ပြန်ထည့်ပေးရပါသည်။

မောင်တို့ ယောက်ျားတွေ အပျင်းထူပုံများ ဆပ်ပြာဘူးကုန်နေလျှင် အသစ်ထုတ်မယူဘဲ ညှစ်ချမရသောဘူးမှ အကပ်အသပ်ကို လက်ညှိုးနှင့် နှိုက်ကော်ကာ အမြှုပ်ကလေး ရသလောက်မျှနှင့် ရေချိုးပြီးစီးလိုက်တတ်သည်။ နေရာတကာ ပါရတော့ ပိုတောင် မောပါသေးသည်။ မပါချင်ပါ။

မပါလျှင် မပြီးစီးသည့်အတွက်သာ ပါနေရပါသည်။ မောင်နှင့် ပတ်သက်သမျှ၌ လည်း ရုံးအလုပ်ကိစ္စမှ လွဲလျှင် နေရာတကာတိုင်းမှာ မိမိမြိုင် ပါရပါသည်။ သားနှစ်ယောက်ကိစ္စ၌ လည်း အလုံးစုံ ပါရကာ အိမ်ကကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရယ်၊ ဆွေမျိုးနှစ်ယောက်ကိစ္စရယ်တို့၌ လည်း မိမိမြိုင် ပါရသည်ပင်။ ထိုအခါ လူက ပင်ပန်းစိတ်တိုတောင်းနေတတ်ပါသည်။ ပြင်ချင်ဆင်ချင်လည်း မရှိတော့။ အလှပြင်နေရမည့် အချိန်၌ အိပ်ရာထဲ တဖြုတ်တအောင့် ကျောခင်းအနားယူလိုက်ချင်သည်။

မှန်ရှေ့ရောက်လျှင်မူ မိမိမြိုင်သည် မိမိရဲ့ ချို့ယွင်းချက် အပြစ်အနာအဆာတွေ ပစ္စလက်ခတ်နိုင်မှုတွေကို ကိုယ့်ဘာသာလည်း ရိပ်မိကာ စိတ်ဓာတ်ကျကျ ပြီးရသည်တည်း။ ရှစ်နှစ်ခွဲစာနှင့် မကာမိအောင်... သူမ အသွင်ပြောင်းသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ မောင်လည်း ဒါကို ရိပ်တော့ ရိပ်စားမိမှာပင်။ သို့ပေမယ့် မိမိမြိုင်သည် မိသားစုအရေးကိစ္စ ဗာဟီရတို့အတွက်ကြောင့် သူမ ဤမျှ သွင်ပြင်ဟန်ပန် ပြောင်းလဲသွားရခြင်းမှာ သူမ၌ အပြစ်မရှိဟု ယုံစားနေသည်။

ဇော်ရှင်း ရေချိုးတုန်း... မိမိမြိုင်သည် အိပ်ရာခင်းနှစ်ခုကို အပြီးအကြော့ လဲလှယ်ခင်းကျင်းထားလိုက်သည်။ အဟောင်းတွေ ဂျမ်းဘုံလက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးပြီး အဝတ်လျှော်စက်ဘေးက ခြင်းထဲ သွားထည့်ထားဖို့ မှာသည်။ ဇော်ရှင်း ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာသောအခါတွင် အခန်းသည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၍ အနံ့အသက်ဆိုး ကင်းကင်း သင်းယုံသွားချေပြီ။

ဒီလိုဆိုတော့ ဇော်ရှင်းသည် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရေချိုးပြီးစနှင့်

ပေါင်းကာ ရင်ထဲ ရှင်းလင်းကြည်လင်သွားပါသည်။ ဤအတွက် မိမိမြိုင်ကို ကျေးဇူးတင်သော်လည်း ဆံ့မျှင်တွေ ကပိုကရိနှင့် မောဟိုက်ချွေးပျံကျန်ရစ်ပုံကိုတော့ ဘဝင်မကျ။ မိကို အမြဲ လှပသန့်ရှင်း မွေးကြိုင်နေစေလိုသည်။

“မိ... ရေမချိုးသေးဘူးလား”

“ချိုးမှာ မောင်၊ မောင်နဲ့အတူပဲ ထွက်မှာ”

“ဘယ်ကိုလိုက်မလို့လဲ”

“ဘယ်မှ မလိုက်ပါဘူး၊ မိ သတ်သတ်ထွက်မှာ၊ အငယ်လေးကို ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ဖျားတာရှည်မှာစိုးလို့ ဆေးတော့ တိုက်ချင်တယ် မောင်ရယ်၊ ဆရာဝန်ဆီပဲ သွားလိုက်မယ်”

ဒီတော့မှ ဇော်ရှင်းက သတိရကာ... သားငယ်လေးကို ကြည့်မိသည်။ သားငယ်လေးမှာ စိုးရိမ်စရာ ဘာတစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိတာကို သိသော်ငြားလည်း ဖခင်ပီပီ သူလည်း တတ်နိုင်ပါက ဆေးခန်း လိုက်ပို့လိုသေးသည်ပင်။ သို့ပေမယ့် သူ မတတ်နိုင်တော့။ မတတ်နိုင်ပေမယ့် သူ နောက်ဆံငင်ရခြင်းမရှိအောင် မိမိမြိုင်က စွမ်းဆောင်နိုင်၍ သူ မိကို ကျေးဇူးတင်မိရပါသည်။

မိသည် အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားပြန်ကာ အဝတ်လျှော်စက်ထားရာ ရေချိုးခန်းဆီ ရောက်သွားသည်။ ဆပ်ပြာမှုန့်ကို အဝတ်နှင့် တိုင်းဆထုံ၊ ရေဖွင့်ထည့်ကာ စက်ကို ဖွင့်လှည့်ပစ်ခဲ့ပါသည်။ မီးဖိုထဲက ရွှေမိကိုလည်း စက်သံရပ်လျှင် ဆယ့်ငါးမိနစ် ထပ်လှည့်ဖို့... ပြီးလျှင် ရေညှစ်ရေဆေး သုံးခါးလုပ်ဖို့ မှာရပါသည်။ ခိုင်းသည့်အခေါက်တိုင်းစေ့၍ အသစ်ထပ်သင်ပြရကာ.. အသစ်ထပ်မသင် ထပ်မပြောပါက တလွဲလုပ်တတ်ကြပေသည်။

မိ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါဆွဲ၍ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားပုံကို ဇော်ရှင်းက မှန်ထဲမှ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကပျာကသီ ရှိလှသည်မှာ လောက၌ သူမလောက် အလုပ်များသူ ရှိပုံမရှိတော့။

မိမိမြိုင်သည် ရေကို ချွေးနံ့ကင်း၍ စင်ကြယ်ရုံ အမြန်ချိုး၍ ရေချိုးခန်းမှ ခပ်မြန်မြန်ပင် ထွက်လာသည်။ ရေသုတ်.. ပါးနှစ်ဖက် နဖူးပြင် လည်ပင်းတို့ဆီ ကရင်မတစ်ခုကို လေးငါးစက် လျှောက်တို့လိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်လုံးနှင့် ပွတ်လူးဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်၏ ။ ထို့နောက်တွင် ဆံပင်ကို ဖြည်ချကာ ဘရပ်ရှ်ဘီးနှင့် လေးငါးချက် ရှင်းဖြီးလေသည်။ ပြီးလျှင် လိမ်ခေါက်ကာ ခုနကအတိုင်း ပြန်တင်လိုက်လေ၏ ။

ဇော်ရှင်းသည် ဘော့စ်ဆီက ပြီးလျှင် သောက်ပွဲကိုလည်း ဆက်ရမည်ဖြစ်၍ အဝတ်ကို ရွေးချယ်တုန်းရှိသေးသည်။ မိမိမြိုင်က အဝတ်တန်း၌ တစ်ကြိမ်ဝတ်ပြီး အလွယ်လွှားတင်ထားသော ဘလောက်စ်ထူထူ ဖြူဖြူတစ်ထည်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ကြယ်သီးထိပ်ဆုံးတစ်လုံးပဲ ဖြုတ်ပြီး ခေါင်းမှ ဝှပ်ခနဲ စွပ်ချလိုက်ပြီးပြီ။

ထို့နောက် ရေလဲလုံချည်စိုနှင့်ပင်... စာရေးစားပွဲအံ့ဆွဲ၌ သားငယ်ပြလက်စ ဆေးစာအုပ်ကို လှန်လှောရှာဖွေသည်။ ဇော်ရှင်းသည် ခေါင်းထဲ ဘရိုင်လ်ကရင်းမံ ထည့်ရင်း မိကို မှန်ထဲမှ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ အံ့ဩတကြီး လန့်ပင်လန့်လာသည်။ အလှကြိုက်မလေး မိမိမြိုင်ဟာ ခုထိ မှန်တစ်ချက် မကြည့်သေးဘဲ လုပ်ကိုင်ရှုပ်ပွေနေပုံကို ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ခံစားငေးမော နေမိလေသည်။

မိမိမြိုင်သည် ရှာတွေ့သော ဆေးစာအုပ်ကို လက်ပွေ့အိတ်ညှိညှိထဲ ထည့်ကာ နံရံမှနာရီ မော့ကြည့်ရင်း...

“ဦးဇော်ရှင်းရေ... ဘော့စ်က စောင့်နေရဦးမယ်”

ထို့နောက် မိမိမြိုင်က သားငယ်ကို အရပ်တစ်ရပ်နှယ် ဆွဲမ,ကာ ကုတင်ပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဘီရိုထဲမှ အကျ..ထုတ်၍ လဲပေးလေသည်။

“သားကြီး... ကိုယ့်ဘာသာ အဝတ်လဲစမ်းနော်၊ လိမ္မာပါတယ်...”

သားကြီးက နှစ်တန်းတောင် ရောက်နေပြီဆိုတော့ မေမေကြီးကို
ပင်ပန်းသက်သာအောင် ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ကူလုပ်တယ်ကွယ်၊ ဘီရိုထဲက
သားကြီးအထပ်မှာ တီရှပ်အဖြူလေး ထုတ်လိုက်၊ ရင်ဘတ်မှာ ကွက်ရှင်မာခဲလေး
ပါတယ်လေ၊ အောက်က... ဘောင်းဘီထပ်မှာ ဂျင်းဘောင်းဘီတို အမည်းရောင်လေး
ထုတ်လိုက်၊ ပြီးရင် သားကြီး ဝတ်”

ဇော်ရှင်းသည် သားငယ်ကို ပေါင်ဒါထည့်နေသော မိကို လှည့်ကြည့်ကာ
သက်ပြင်းချမိရင်း...

“မောင် လဲပေးလိုက်ပါ့မယ် မိရာ”

“မောင့်ကိစ္စမောင် မိအောင်လုပ်ပါကွာ၊ ဒါကြောင့် စောစောက
အရောင်ခြယ်နေတာ နာရီလေးဘာလေး မော့ကြည့်ပါလား၊ စောစောလုပ်တော့
စောစောပြီး၊ အချိန်ပိုမှ အီးရောရင် အီးရောပေါ့”

မိမိမြိုင်သည် တံခါးပလျှောက်သွားကာ တံခါးဆွဲဟ၍ ...

“ဂျမ်းဘုံရေ...”

“ရှန်...”

“ဦးရဲ့ဖိနပ် အဆင်သင့်လုပ်ထား သုတ်ထားမယ်၊ မောင် ဘယ်ဖိနပ်လဲ
ပြောလိုက်ချည်”

ဇော်ရှင်းသည် သားကြီးကို တီရှပ်ဝတ်ပေးမလို လုပ်ရာမှ
ခေါင်းကုတ်မိကာ...

“ရုံးသွားတဲ့ရှူး မဟုတ်ဘူး ဂျမ်းဘုံ၊ ဝေါ့ကင်းရှူး အဖြူရောင်
ထုတ်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

ဇော်ရှင်းသည် ဤမျှနှင့်ပဲ ဗျာများ ဦးနှောက်ခြောက်ကာ သူ ခုနက

ဘာလုပ်လက်စဖြစ်၍ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို မေ့သွားလေပြီ။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ခါးထောက်ကာ ဘောင်းဘီတစ်ထည် ရွေးချယ်ဆွဲထုတ်ဝတ်ဆင်သည်။ သူ ဝတ်နေတုန်း သားကြီးရဲ့ ဘောင်းဘီကို မိမိမြိုင် ဖျတ်ခနဲ ကူဝတ်လိုက်တာမြင်မှ... ခုနက သားကြီးကို အဝတ်လဲပေးဖို့ ကြံနေတာကို ပြန်သတိရလာလေသည်။

“ဂျမ်းဘုံရေ... မမယု ပြီးပြီလား မေးလိုက်”

“ယုယု လိုက်မှာလား”

“လိုက်ခဲ့မယ်တဲ့ မောင်”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ယုယုပါရင် သားကြီး ကူထိန်းလို့ ရတာ ပေါ့”

ဘယ်သွားသွား အကြီးကိုလည်း အကြီးအလျောက် စိတ်မချ၊ အငယ်ကိုလည်း အငယ်အလျောက် စိတ်မချတတ်သော မိအကျင့်ကြောင့် သားငယ်ဆေးခန်းပြရာသို့ သားကြီးပါ ရောပါရမှာ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိမြိုင်သည် အနက်များများပါသော စိန်မိုက်ကယ်လုံချည် ထူအိအိတစ်ထည်ကို ဆွဲယူကာ လဲလှယ်သည်။

“မောင်... ညကျ အရက်သိပ်မသောက်နဲ့ဦး...”

ကားမောင်းပြန်ရမယ်နော်”

“အင်းပါ... မောင် နည်းနည်းပဲ သောက်မှာပါ”

ထိုစဉ် တံခါးဝသို့ ဂျမ်းဘုံ ရပ်လာကာ

“အန်တီ... မမယု ပြီးပါပြီတဲ့”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက် ခေါ်သွား၊ ကားပေါ်တင်၊ ယုယုက အလှပြင်တာ ကြာလို့ တစ်နာရီလောက် ကြိုပြောထားတာ ဝီရိယအကျိုး ခံစားရတယ်၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား မောင်”

ဇော်ရှင်းသည် ရှုပ်အကျူကြယ်သီး တပ်နေရင်း မိမိမြိုင်အတွက်

ရင်မောမောနှင့် ပြုံးမိလျက်...

“မိလည်း အချိန်ယူပြီး အလှလေးဘာလေး ပြင်ပါဦး၊ အခုကြည့်စမ်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပြီးပြီ၊ နာရီပတ်နေပြီ၊ မိ မှန်တစ်ချက်မှ လာမကြည့်သေးဘူး”

မိမိမြိုင်က မျက်ခုံးပင့်ကာ ဇော်ရှင်းကို ရယ်ဟဟ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မိက... မိက အချိန်ယူအလှပြင်ရမယ်.... ဟာ ဟ”

ဇော်ရှင်းသည် အံ့အားသင့်ကာ...

“အင်းလေ... ဘာကြောင့် မပြင်ရမှာလဲ”

မိမိမြိုင်သည် မျက်ခုံးပင့်ထားပြီး မအပ်စပ်ရာကို ကြားနေရဘိသို့ တမင်လုပ်သောအပြုံးနှင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပင် ဖြန့်ပြလိုက်သေးသည်။

“မောင်ရယ်... မိကို ဘာထင်နေတာလဲ၊ ကလေးနှစ်ယောက်အမေရှင့်”

“ဟင်... ကလေးနှစ်ယောက်အမေဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အချိန်ယူ အလှပြင်ရဦးမတဲ့၊ အပိုဖြစ်သွားပြီ မောင်၊ ဘယ်လိုပြင်ပြင် မိက မလှနိုင်တော့ဘူး၊ မိ အသက် ကြီးနေပြီ”

ဇော်ရှင်းသည် မိကို ကပိုကရို မြင်တွေ့နေရတတ်သော်လည်း ဤအတွေး ကိန်းအောင်းနေသည်ရယ်လို့တော့ ထင်ခဲ့တာ မဟုတ်။ အိမ်ကိစ္စ ရှုပ်တာရယ်၊ ပင်ပန်းတာရယ်၊ အလှပြင်ဖို့ ပျင်းတာရယ်လို့သာ ပေါ့ပေါ့မှတ်တာပင်။ ခုတော့ မိက သူ့ကိုယ်သူ မလှတော့ဘူး... လှညလည်း မလှသင့်တော့ဘူးဆိုသည့် အတွေးမျိုး ခံယူနေတာမှန်း အမှတ်မထင် ကြားရကာ အတော်အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

“မိ... မိ ဘာကြောင့်မလှတော့ရမှာလဲ၊ အလှပြင်ရမယ်၊ မိလှတာကို မောင်ကြိုက်တယ်၊ မိလှမှလည်း မောင်ကျေနပ်တယ်။ စိတ်လျှော့ထားလိုက်တာမျိုးကြီးက အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာကွာ”

မိမိမြိုင်သည် ဇော်ရှင်းကို တစ်ပြန်စီး အံ့သြနေပြန်သည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခု တွေးမိကာ တဟက်ဟက် ရယ်လိုက်ရင်း...

“မောင် မနက်က ကိုဇေယျတို့စုံတွဲကို ကြည့်ခဲ့ပြီး ဝတ်မှုလေးက ငယ်နေလှနေတာတွေ့တော့ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လာတာထင်တယ်”

“ဟာ... ဘာဆိုလို့လဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမကို လှစေချင်တာက ခုမှ ထစိတ်ကူးယဉ်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လိုလားတဲ့ဆန္ဒတစ်ခုပဲ”

“သနားမိပါရဲ့ မောင်ရယ်၊ မိက ဆက်မလှနိုင်တော့တာ မောင့်ကို အားတောင်နာမိတယ်။ မိလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကဲ... ပြီးမှ ဆက်ပြောတာပေါ့”

မိမိမြိုင်က ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်လွယ်ကာ အခန်းထဲမှ ဦးစွာထွက်ဖို့ ပြင်သည်။ ဇော်ရှင်းသည် မိမိမြိုင်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်ကာ မှန်ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲ ကြည့်ဦး”

မိမိမြိုင်က မှန်ထဲသို့ ငေးငေးပျံ့ပျံ့ကလေး ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဘာမှမလိုဘူး ပြောလည်း ရတယ်၊ အားလုံး တစ်ခုမကျန်လိုတယ်ပြောလည်း ရတယ်၊ မောင်ရယ်... မိ ဘဝက အလှအပ မဟုတ်တော့ဘူးကွဲ့၊ မိ ဘဝက လင်ကိစ္စ သားကိစ္စ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟာ... မောင် လုံးဝ လက်မခံဘူး”

“မောင် ဘာကြောင့် လက်မခံဘူးလဲ၊ မောင်တို့အတွက် ဘဝကိုပေးထားတာပဲဥစ္စာ”

“မောင်တို့အတွက် အဲသလို ပေးထားပုံကို မကြိုက်ဘူး၊ မိ လှရဦးမယ်၊ မိက မောင့်မိန်းမ၊ အမြဲ လှနေရမယ်၊ လှချင်စိတ် ကုန်နေတာမျိုး လုံးဝ လက်မခံဘူး၊

လှအောင် နေရမယ်၊ ဒါပဲ”

“မောင်နော်... ထွက်ဖို့နောက်ကျနေပြီ”

“မိမှာ လှချင်ပချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ... စိတ်တွေ ပစ္စလက္ခတ် ပျက်စီးပြီး
လေနေတာ ခုမှ သိတယ်၊ အံ့ဩစရာပဲကွာ”

“အမလေး မောင်ရယ်၊ မလှချင်တာကပဲ စိတ်လေတာ ဖြစ်ရသေးတယ်”

“စိတ်လေတာပဲ၊ တစ်နည်းတစ်ဖုံ လေတာပဲ၊ ဒီမှာ မိ၊ ခု အချိန်မရှိဘူး”

ဇော်ရှင်းက... လက်ပတ်နာရီကို ထောက်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ မပြတ်သေးဘူး၊ ဆက်ကို ဆွေးနွေးရမယ်”

“အင်းပါကွာ”

မိမိမြိုင်က ထွက်သွားဖို့ ပြင်သည်။ ဇော်ရှင်းသည် မိမိမြိုင်ကို
ချုပ်ထားပြီး သူမဆံပင်မှ ခလုတ်ကလစ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ရာ...
မိမိမြိုင်ဆံပင်တို့သည် ကျောလယ်သာသာ၌ ခွေခွေနွယ်နွယ် ဖွာကျသွားပါသည်။

“ဟာကွ... မောင်ကလည်း... ပေးကွာ.. ကလစ်”

“မရဘူး၊ အဘွားကြီးပုံ လုပ်မနေနဲ့၊ ဆံပင်ကို ဒီတိုင်းချသွား”

“ဟာ... လူအိုက် စိတ်အိုက်နဲ့၊ စိတ်မလွတ်လပ်ပါဘူး မောင်ရာ၊
ဒီအရွယ်ကြီး ဆံပင်ဖားလျားနဲ့၊ ကလစ်ပေးပါ”

“မပေးဘူး၊ သွားတော့... လုံးဝမတင်ရဘူး”

မိမိမြိုင်သည် ဇော်ရှင်းမျက်နှာကို တအံ့တဩ နားမလည်သလို
တွေကြည့်နေရာမှ... ဖျတ်ခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ကလစ်ပြန်မယူသွား၍
ဇော်ရှင်းက စိတ်ကျေနပ်သင့်သလောက် ကျေနပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ မိမိစိတ်တွေ
ဘာကြောင့် ရင့်ရော်ကုန်ပါလိမ့်မလဲ။ သူ ထူးဆန်းလှပါသည်။

မိမိမြိုင်သည် သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့် အခန်းပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ ဒီလိုပုံစံနှင့် နေလာတာ ကြာပြီဖြစ်ပါလျက် ဒီနေ့မှပဲ ထပြီး မောင်တစ်ယောက် ဘာတွေ ဂယောင်ချောက်ချား စိတ်ကူးယဉ်နေပါလိမ့်။ မိအဖို့ကတော့ မိနေပုံထိုင်ပုံဟာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သည့် မိ ဘဝအနေအထားလို့ပင် ထင်တာပင်။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လမ်းဆုံးဟာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ...။ မိခင်ဘဝပဲ မဟုတ်လား။ မိမိမြိုင်ဘဝမှာ ဘာမှ ထပ်မံထူးသစ်လာစရာ အကြောင်းတွေ မရှိတော့။ ချစ်သောခင်ပွန်းသည်နှင့် သားနှစ်ယောက်အပေါ် တာဝန်ကျေဖို့သည်သာ မိရဲ့ တစ်ခုတည်းသော လက်ကျန်ဆန္ဒ ဖြစ်တော့သည်။

မိမိမြိုင်သည် အသာအယာ ခေါင်းရမ်းလိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့ မောင်းသူနေရာ၌ တက်မထိုင်မီ လက်ပွေ့အိတ် ဆွဲဖွင့်ကာ အသင့်ရှိသော အခြားကလစ်တစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်၍ ဆံပင်ကို လိမ်တင်ပြီး ဖိညှပ်လိုက်ပါသည်။

*

အခန်း(၂)

“ချောစုနဲ့ ငါနဲ့ အိမ်ထောင်သက်က... ကိုးနှစ်ရှိပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်... အငယ်ဆုံးကလေး မွေးပြီးကာစလောက်က ချောစုလည်းပဲ ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာတယ်ကွ”

ဇော်ရှင်းက ဖန်ခွက်ကိုကိုင်ထားရင်း အောင်ခိုင်စကားကို နားစွင့်နေသည်။ ရဲနောင်သည်လည်း အောင်ခိုင်စကားကို စိတ်ဝင်တစား ရှိပါသည်။
ဇေယျကတော့... ဝတ္တရားအရ တစ်ယောက်ပြောနေသော စကားကို နားထောင်နေသလောက်သာ ရှိသည်။ ဒီနေ့မှ မင်္ဂလာဆောင်ထားသော သတို့သား အသစ်ကျပ်ချွတ်ဖြစ်၍ သူ့အတွက် ဤပြဿနာမျိုး မရှိသေးပါ။

အောင်ခိုင်စကား၌ စိတ်မဝင်စားလှဘဲ သူတို့ဘာသာ ခေါင်းစဉ်တစ်ခု သီးခြားပြောဆိုနေသည်မှာ ဇေယျရဲ့ညီနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတို့ပင်။

“ကလေးက သုံးယောက်... တစ်နှစ်ခွဲစီလောက်ပဲ ခြားတော့ အပြိုင်းအရိုင်းနဲ့။ ဘယ်သူ့မှ လက်လွှတ်မရ၊ အိမ်ဖော်တွေကလည်း မျက်နှာလွှဲမရ၊ သူတစ်ယောက်တည်း ချာလပတ်ရမ်းပြီး စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ... သူ့မှာ စိတ်ဓာတ်ကျသလိုကို ဖြစ်လာတာ၊ ဒီပရက်ရှင် ဝင်လာသလိုလို ဖြစ်တာ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ပစ်ထားလိုက်တာပဲ ပေါင်တစ်ရာလေးဆယ်ကျော်အထိ ဝလာတဲ့အထိပဲ”

ဟုတ်သည်။ တလောက ချောစု အတော်ဝဖြိုးလာတာကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရပါသေးသည်။

“မိန်းမတွေမှာ အပြင်ဝင်ငွေရှာတဲ့အလုပ် မရှိတာတောင်မှ သူတို့ဟာ

အိမ်ထောင်ကိစ္စ၊ ကလေးကိစ္စတွေနဲ့ ဇီဝဘာယက အများသားကွ၊ မိန်းမတွေဟာ သနားဖို့တော့ ကောင်းကြပါတယ်။ ဘက်ပေါင်းများစွာ ရှိတဲ့အထဲက ထောင့်စေ့အောင် သူတို့မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြတော့တဲ့အခါ ကိုယ့်ဘက်ကို သူတို့ လက်လျှော့လိုက်ကြတယ်”

“ကိုယ့်ဘက်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ရဲနောင်က ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဘက်ဆိုတာ သူတို့တစ်ကိုယ်ရေ... သူတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ပြောတာ”

ဇေယျသည် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း...

“မင်းလေသံက ဆရာကြီးလေ သိပ်ပေါက်နေတယ်ကွာ၊ အိမ်ထောင်ရေး ဗိသုကာပညာရှင်ကြီး ကျနေတာပဲ။ လေနည်းနည်း လျှော့ဦး”

အောင်ခိုင်က ဆရာကြီးပုံအပြည့်နှင့် ခေါင်းကို ပြုံးပြုံးကြီး ရမ်းရင်း...

“မလျှော့နိုင်တော့ဘူးကွ၊ ဆရာကြီးလေ ပေါက်ဆို ဆရာကြီးပဲ ကိုယ့်လူ၊ ချောစုကို ပေါင်တစ်ရာလေးဆယ်ကျော်ကနေ တစ်ရာသုံးဆယ်ထိ ပြန်ချလိုက်နိုင်စေပြီး ကပိုကရို ဖိုသီဖတ်သီ အဘွားကြီးပုံစံကနေ... ဒီပုံစံပြန်ဝင်လာအောင် ငါ လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်လေ။ မနက်က ချောစုကို မင်းတို့အားလုံး တွေ့လိုက်သားပဲ။ အိမ်မှုရေးရာတွေ ရှုပ်ပွေလီနေတဲ့ ကလေးသုံးယောက်အမေပုံ ပေါက်ရဲ့လား”

“မပေါက်လည်း ငါတို့က သိနေတာပဲ”

“ဟေ့ကောင်း... ရဲနောင်၊ ကဖျက်ယဖျက် ဝင်မပြောနဲ့၊ မင်း ဒီလိုညှို့လို့ ညှို့ညှို့အောင် တောထွက်မတတ် ဖြစ်နေတာ”

ရဲနောင် မကျေမနပ်နှင့် တစ်ချီတည်း နှုတ်ပိတ်သွားပါသည်။

“ရဲနောင်ရာ... လက်ချာရိုက်ချင်တဲ့သူလည်း သူ့ဟာသူ ရိုက်စမ်းပါစေ၊ ဒီမှာ သူ့ဟာနဲ့သူ သင်တန်းသားကလည်း အသင့်”

ဇော်ရှင်းသည် ဇေယျစကားကို ပြုံးစိစိလုပ်နေလိုက်ရပါသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်ခိုင်စကားတွေကို သူ စိတ်တော့ ဝင်စားပါသည်။

“ကဲ... အစက ပြန်ပြောမယ်၊ ငါတို့ကောင်တွေဟာ ထူးထူးခြားခြား ရှားရှားပါးပါး ယောက်ျားကောင်းတွေ ဖြစ်ကြတယ်၊ ကိုယ်တည်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုအပေါ် သစ္စာမဲ့စွာနဲ့ ရိုးအီငြီးငွေ့ ဖောက်ပြန်ရေးလုပ်ကြမယ့် ကောင်စားမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါကို သူတို့သိအောင် ပြောရမယ်၊ ဒါက တစ်အချက်”

“ကိုယ်ရည်ကလည်း သွေးတယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင် ဇေယျ... ဒီဟာကို ကိုယ်ရဲသွေးတယ် စွပ်စွဲရအောင် မင်းက ဒီစာရင်းထဲ မပါဘူးလား... ပြော၊ ဝတ်မှုန်ကို ကြိုပြောရအောင်”

ဇေယျက တစ်ခွက်ခွက်မည်အောင် ရယ်မောနေလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်အိမ်ထောင်ထဲမှာပဲ... ကိုယ်သာယာချင်တဲ့

ယောက်ျားတွေဆိုတာကို သူတို့ဇနီးသည်တွေဘက်က သဘောပေါက်စွာနဲ့ ပြန်ပြီးပေးဆပ်မှု ပြုလာသင့်တယ်၊ အဲဒီ ပေးဆပ်မှုကို မိန်းမတွေက တစ်မျိုးသဘောပေါက်ပြီး သူတို့သဘောပေါက်တဲ့အတိုင်းပဲ အနွံတာခံ အနစ်နာခံတဲ့ နည်းမျိုးတွေနဲ့ ပေးဆပ်လေ့ ရှိကြတယ်။ သူတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ပစ်ပယ်ထားလိုက်ကြတယ်၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဂရုမစိုက် ပစ္စလကွတ် လုပ်ထားလိုက်ကြတယ်၊ အိမ်ထောင့်ရဲ့ တာဝန်တွေ သောကဒုက္ခ ဗာဟီရတွေထဲ နစ်သွားတဲ့အခါ သူတို့ဟာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ အပြောင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားကြရော၊ ဒါဟာ အလိုအလျောက် ဖြစ်လာတာပဲ။ ဥပမာ ချောစုဟာ အလကားနေ သိပ်စိတ်တိုပြီး.. ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ဖြစ်လာတယ်၊

သောကဖိစီးတော့ သည်းညည်းခံနိုင်စွမ်းတွေ လျော့နည်းလာတယ်၊
ကလေးတွေအပေါ်လည်း စိတ်မရှည်တော့ဘူး”

ဇော်ရှင်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“မှန်တယ်... တူတူပဲ၊ ဆက်ပြော၊ ဒါဆိုရင်... မင်းဖြေရှင်းတဲ့နည်းကို ငါ
အသုံးပြုလို့ ရနိုင်လောက်တယ်”

“မပြီးသေးဘူး၊ ချောစုမှာ ညီမတွေ အပြိုင်းအရိုင်း အပျိုပေါက်ကနေ
အပျိုဟိုင်းအထိ ရှိတယ်၊ ဒါတွေဟာ သူတို့ဟာနဲ့သူတို့ တက်ရွယ်ဆိုတော့
မျက်စေ့အောက်တင် လှပလန်းဆန်း တက်ကြွသစ်လွင်နေကြတယ်။
ကိုယ့်ညီမရင်းတွေဆိုတော့ ဒါကို မုဒိတာပွားနိုင်တယ်လ၊ မနာလို
အပြိုင်အဆိုင်စိတ်မျိုး မဝင်ဘူး၊ ဒီမှာပင် ဒါတွေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူယှဉ်ပြီး သူ့အသက်
ကြီးပြီ၊ ကျပြီ... မလှတော့ဘူး၊ လှစရာလည်း မလိုတော့ဘူး စိတ်ဓာတ်ကျကျ
လက်ခံလိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်မှုအပေါ်လည်း အခွင့်အရေးယူပြီး ဒီအခွင့်အရေးကို အလွဲသုံးစား
လုပ်လိုက်တာပေါ့”

ဇော်ရှင်းက သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။

“သူ့ကိုယ်သူ ပစ္စုလက္ခတ်ထားလိုက်ပေမယ့်... မိန်းမဆိုတာ မွေးရာပါ
လှချင်မျိုးပဲကွ၊ အတွင်းက မသိစိတ်ထဲမှာတော့ ဒွိဟစိတ်နှစ်ခွဟာ
လွန်ဆွဲနေတယ်လေ၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှုပ်ပြီး မပြုမပြင် နေလိုက်ချင်တော့တာရယ်၊
ဒါကိုပဲ မကျေမနပ် ပြန်ဖြစ်နေတာရယ်”

“ဟေ့ကောင် အောင်ခိုင်.. လေလုံးမိုးလုံး ကြီးလွန်းတယ်ကွာ၊
ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလား၊ စိတ်ထဲက ဟာတွေဆိုတော့
သက်သေလက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြစရာ မလိုတာနဲ့ဘဲ မင်း ရမ်းတုတ်လို့ ရနေတာပေါ့”

“ဇေယျ... ခုမှ အိမ်ထောင်သည် အသစ်စက်စက် ဘာအတွေ့အကြုံမှ

မရှိဘဲနဲ့ ကဖျက်ယဖျက် မလုပ်နဲ့။ အေး... မင်း တစ်နေ့ အကူအညီလိုလာရင် တောင်းနိုင်တယ်”

“ခွေးကောင်”

“ဒီမှာ သေချာစိတ်ဝင်တစား ဂရုစိုက်နားထောင်တဲ့ ဇော်ရှင်းတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်။ မင်းတို့ မကြားချင် နားပိတ်ထား၊ ငါက... ငါ့အတွေ့အကြုံကို ပြောပြနေတာ၊ လူတိုင်း ဒီလိုပဲလို့လည်း သိမ်းကြိုးဝေဖန်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီကောင်တွေကို ထားလိုက်စမ်းပါ အောင်ခိုင်ရာ၊ ဆက်ပြော...”

ဇော်ရှင်းကတော့ လာခါနီး တင် သူမိန်းမ မိအပေါ် သူ အံ့သြခဲ့ရတာ အတွက် ဤကိစ္စကို လောလောလတ်လတ် အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားနေပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချောစု ပုံပြောင်းသွားတာလည်း မျက်မြင်ဖြစ်ရာ အောင်ခိုင်မှတ်ချက် အတွေးအခေါ်နှင့် နည်းစနစ်တို့ဟာ... မှန်ကန်အောင်မြင်မှု ရှိခဲ့တာလည်း သေချာသည်။ ဇော်ရှင်း စိတ်ဝင်စားနေတာကို ဇေယျက ဘေးမှ လှောင်ရယ်နေ၍ ဇော်ရှင်းက လက်သီးတစ်ချက် လှည့်ရွယ်ပြီးမှ...

“ဆက်ပြော.. အောင်ခိုင်”

“မိန်းမတွေ... အထူးသဖြင့် တကယ်လည်းလှတဲ့ မိန်းမတွေ ပိုဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ မိန်းမတွေဟာ သူတို့လှတာကို လူတွေရဲ့အသိအမှတ်ပြုမှု လိုချင်ကြတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလှတဲ့ မိန်းမကလည်း အသိအမှတ်ပြု ခံချင်သလို... နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ခုပဲ လှတဲ့ မိန်းမဟာလည်း ဒီနှုတ်ခမ်းလေးလှကြောင်း အသိအမှတ်ပြု ခံချင်သေးတာပဲ”

ဖြစ်နိုင်သည်။ လက်ခံနိုင်သဖြင့် ဇော်ရှင်းက ငြိမ်၍ ဆက်နားထောင်သည်။

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ အသိအမှတ်ပြုကလည်း
လိုအပ်သလို၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှုကို သူတို့ လုံးဝ
အယုံအကြည်မရှိဘူး။ ဒင်း... အလကားပါ။ ငါကြိုက်အောင် အပိုတွေ
မြှောက်ပြောနေတာလို့ ထင်ပြီး အပိုတွေပြောရကောင်းရောလား ဆိုတာကိုပဲ တန့်န့်
မခံနိုင်ဖြစ်တတ်တယ်။ သူ့မြှောက်ပင့်တိုင်း ယုံရအောင် ငါ့များ
ငပေါကြီးမှတ်လို့လားပေါ့”

“ဒါတော့ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“အော... ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ရံဖန်ရံခါ ဟုတ်တယ်၊ မိန်းမတွေရဲ့စိတ်က
ဖတ်ရခက်တော့ အမြဲတသမတ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့စိတ်အပေါ်
ဖတ်ရှုဝေဖန်မှုတွေဟာ အမြဲအတွက် ဘယ်တော့မှ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို အပြီးမှတ်၊
ရံဖန်ရံခါအတွက်ပဲ မှန်ကန်ချက်ဖြစ်တယ်”

“ကဲ.. ကဲ... ဆက်ပြောပါဦး”

“သူ လှကြောင်း၊ ကြည့်ကောင်းကြောင်းကို ပတ်ဝန်းကျင်က
ယုံကြည်လောက်တဲ့ သူတွေက အသိအမှတ်ပြုဖို့ လိုတယ်၊ ဒါကို သူတို့
ပိုယုံကြည်တယ်”

“ဟာ... ဒါတော့ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့
အသိအမှတ်ပြုမှုကို ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပေးလို့ ရမှာလဲ၊ ငါ့အသိအမှတ်ပြုမှုကိုပဲ မိ
ရနိုင်တာပေါ့၊ ငါကလည်း အပိုတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို စစ်မှန်စွာ
အသိအမှတ်ပြုမှာမျိုးပဲ၊ မိမိမြင်ဟာ ကျောင်းတုန်းကလည်း လှတယ်၊ ခုလည်း
လှဆဲပဲ၊ ဒါပေမယ့် အလှကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ နေခြင်းက သူ့မှာ ရုပ်ဆိုးသွားတာ၊
ညနေကပဲ သူ့ကို လှရမယ်လို့ ငါပြောတာကို ဟားပစ်တယ်ကွာ၊
ရယ်သွမ်းသွေးတယ်၊ သူဟာ လှစရာလားပေါ့”

“ဒါ... ဒီပရက်ရှင် အစပျိုးတာတွေ၊ မြန်မြန်ကုရမယ်”

ဇေယျက အသံပြုကြီးနှင့် ရယ်လိုက်ကာ...

“ဒေါက်တာကြီး... ဒေါက်တာကြီးကို အားကိုးပါတယ်”

“ဟေ့ကောင်... တိတ်ကွာ၊ ထောင်တန်တဲ့စကား ရယ်ပေါ့ကွာ၊

မကြားဖူးဘူးလား”

ဇေယျကို ဇော်ရှင်းက ပခုံးကို တစ်ချက်လှမ်းထိုးကာ တိတ်တိတ်နေဖို့ မျက်နှာထားနှင့် မာန်လိုက်ပါသည်။ ဟုတ်တာ မဟုတ်တာတွေ အပထား ဒီခေါင်းစဉ်ဟာ သူစိတ်ဝင်စားလှတဲ့ ခေါင်းစဉ်မို့ အပြီးသတ်ထိ သူ ကြားချင်သည်။

“ကဲ.. ဟေ့ကောင် အောင်ခိုင်၊ အနှောင့်အယှက်လည်း များတယ်၊ မင်းကလည်း လိုရင်းကွာ၊ မင်းကြီးဒေါ်ကြီးတဲ့မှပဲ၊ ပေရှည်လွန်းတယ်”

“လိုရင်းကတော့ကွာ... ချောစုကို ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှုကို ငါ ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

“ဘယ်လိုပေးလိုက်လဲ”

ဇော်ရှင်း တအံ့တဩ မေးသည်။

“ပထမ... သူ့ညီမတွေ မိသားစုတွေကို စည်းရုံးတယ်၊ ရှင်းပြတယ်၊ သူတို့ကလည်း ပျော်ပြီး ဝမ်းပန်းတသာ ကူညီတာပေါ့၊ သူ့ညီမတစ်ယောက်က... ဟာ... သမီးပါးမှ ဖုတွေ ထွက်လာတယ်၊ မမကြီးဆို ဘယ်တော့မှ ဖုမထွက်ဘူး၊ မမကြီးအသားအရေမျိုး လိုချင်လိုက်တာ၊ ဟဲ... ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း... သမီးတို့နှုတ်ခမ်းက ပုံဖော်လိုင်းဆွဲပြီးမှ ဆိုးတာတောင် ပုံကိုမကျဘူး၊ မမကြီးနှုတ်ခမ်းဆိုရင် သူ့ဟာနဲ့သူ အနားသတ်လိုင်းလေး ပါပြီးသား၊ သိပ်လိုချင်တာပဲ၊ ဒါမျိုးပေါ့ကွာ”

“ဟ... ဒီလို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေတော့ သူက ယုံရဲ့လား”

“ဘာလို့ မယုံရမှာလဲ၊ တစ်နေ့တည်း စုပြုံပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းက

ညံ့လိုက်တာ၊ ရေရှည်အကောင်အထည် ဖော်တာကွ၊ နှစ်ရက်သုံးရက်ခြားပြီးမှ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောတာပေါ့”

“အော်... အော်”

“ချောစုအမေကဆိုရင် သူ ကလေးခုနှစ်ယောက် မွေးလာတာ၊ မွေးကင်းစ ကလေးတစ်ယောက်အဖို့ အားလုံးထဲ ချောစုမွေးကင်းစက အလှဆုံးလို့... နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး ချီးမွမ်းပေးတာပေါ့”

“မင်းဟာက မိန်းမကို အရူးလုပ်သလို ဖြစ်နေတယ်ကွာ”

ရဲနောင်က မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

“အရူးလုပ်တယ်ဆိုလည်း ကောင်းဖို့ စေတနာနဲ့ လုပ်တာပဲကွာ၊ ဒီထက်တောင် လုပ်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြန်မပေါ်ပါဘူး၊ ချောစု တကယ် ဒီပရက်ရှင်ဝင်လာတာကို သဘောပေါက်နားလည်ပြီး ငါ့စေတနာမေတ္တာ သန့်သန့်နဲ့ အကူအညီတောင်းမှန်း အားလုံး နားလည်ကြတဲ့အတွက် ဒီကိစ္စကြီးဟာ ခုထိ မပေါ်ပေါက်ပါဘူးကွာ၊ အိမ်ဘေးက သူတို့နဲ့ခင်တဲ့ အန်တီကြီးတို့၊ ငါ့ရုံးက ဝန်ထမ်းအချို့တို့၊ ငါ့စီမံကိန်းထဲ ပါခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာလည်း သူ့စိတ်ကို အနည်းအကျဉ်းသာ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲစေခဲ့တယ်၊ တိုးတက်မှုက သိပ်အားမရလောက်ဘူး။ ဒီတော့ နောက်တစ်ဆင့် ငါ ထပ်ကြိုးစားခဲ့တယ်”

“နောက်တစ်ဆင့်က ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းကလည်းကွာ၊ ပြောမှာဖြင့် မပြောဘူး”

“ဟေ့ကောင်... အာခေါင်ခြောက်သေးတယ်ကွ၊ ဒီအဆင့်က လျှို့ဝှက်ချက်၊ ငါ အားလုံးရှေ့ မပြောနိုင်ဘူး၊ တကယ်တမ်း ဒီနည်းကို လိုအပ်ကောင်း လိုအပ်မယ့် ဇော်ရှင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ ပြောနိုင်မယ်၊ ဇော်ရှင်းနဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်းကျမှ ပြောမယ်”

“ကြီးကျယ်ပါကွာ၊ မပြောနဲ့ဟေ့ကောင်... နော်၊ ငါလည်း မလိုဘူး၊ ငါ့မိန်းမ အသက်နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့မိန်းမတွေလို အဘွားကြီး မဖြစ်သေးဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ လှတယ်ထင်တာပဲ လွန်တောင် လွန်နေပြီ၊ လှချင်စိတ်ကလည်း လျော့ဖို့တောင် လိုတယ်၊ မင်းနည်းတွေ မသိချင်ဘူး၊ မပြောနဲ့ဟေ့ကောင်... ရတယ်”

“ငါကလည်း ဇော်ရှင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ ပြောမယ်လို့ ပြောပြီးသား... နော်၊ ဒီနည်းက မိမိမြိုင်နဲ့လည်း ကိုက်နိုင်လို့၊ ညိုညိုအောင်နဲ့ဆိုရင် ဒီနည်းနဲ့ မဖြစ်နိုင်လှဘူး၊ ဒါကြောင့် ရဲနောင်ကိုတောင် မပြောဘူး”

ရဲနောင်ကတော့ ပြုံးတုံးတုံးနှင့် ငြိမ်၍ သာ နေသည်။ ဇော်ရှင်းကား မိနှင့် ချောစုအသွင်သဏ္ဌာန်ကို မျက်စေ့ထဲ မြင်ယောင်ကြည့်နေကာ.. အောင်ခိုင်ရဲ့နည်းလမ်းကို သူ သိကိုသိရမှ ဖြစ်မည်ဆိုတာ အသေချာဆုံး ဖြစ်သည်။

မိမိမြိုင်ရဲ့ တွန့်နေတတ်သော မျက်ခုံး... ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည့် အမူအရာ... အိမ်မှုရေးရာကိစ္စတွေကလွဲလျှင် ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားလှတော့ပုံ မရသည့်ဟန်ပန်၊ ကပိုကရီ ပစ္စလက္ခတ် နေထိုင်ဆင်ယင်မှုတို့ကို ပြန်မြင်ယောင်လေ.. သူ့စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျလေပင်။

သူသည် မိမိမြိုင်ကို လက်ထပ်ကာစကတည်းက မီးဖိုချောင်ထဲ နစ်မြုပ်သွားမည့် မိန်းမတစ်ယောက် မဖြစ်စေလိုခဲ့။

မိ ပင်ပန်းတာကိုလည်း မကြည့်ချင်။ မိ စိတ်ရှုပ်နေတာမျိုးလည်း မမြင်ချင်။ သူ့ရဲ့လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ ကျွေးမွေးမှုအောက်တွင် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း သက်တောင့်သက်သာ ပြုံးပျော်ရွှင်မြူး ကြည်နူးနေတာကိုသာ သူ မြင်လိုပါသည်။ ဒါမှ သူလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာ ဖြစ်ပါသည်။

သူ ရှာလိုရသမျှ ဝင်ငွေကိုလည်း မိမိမြိုင်ကို အပ်သည်။ သူမ မပင်ပန်းအောင် အိမ်ဖော်လည်း နှစ်ယောက်တောင် ထားထားသည်။ အိမ်အတွက်

စိတ်ချရအောင် ဆွေမျိုးထဲကလည်း ခေါ်တင်ကျွေးထားသေးသည်။ ဒီကြားထဲကပင် မိဟာ တက်ကြွမှုကင်းပြီး အလှအပကိုတောင် မခံနိုင်အောင် ဘာကြောင့် ဖြစ်လာရသလဲ။

ဇနီးသည်တစ်ယောက်ဟာ သူမရဲ့ အလှအပကို ဂရုမစိုက်တော့ခြင်းဟာ လင်ယောက်ျားကိုပါ ဂရုမစိုက်တော့ခြင်းဟု ဇော်ရှင်း ယူဆချင်သည်။ ငွေရေးကြေးရေး စီးပွားရေး ကြပ်တည်း အဆင်မပြေလို့ ဆိုလျှင်လည်း တစ်မျိုးပေါ့။ ခုတော့ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိပါဘဲလျက် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းရပါသည် ဆိုလျှင်... သူ့အပေါ်ပဲ စိတ်ကုန်လို့လား၊ အိမ်ထောင်အပေါ်ပဲ စိတ်ကုန်လို့လား ဟု ဇော်ရှင်းက တွေးချင်သည်။

သူ့စိတ်ထဲ တန့်နုနုနှင့် အခံခက်လှသည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ရံလေးမှာ မိဟာ ဤသို့ ဖြစ်နေပြီဆိုလျှင် အသက်ငါးဆယ်လောက်ကျ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးကြီးဟာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတော့မှာလဲ။ စိတ်ပျက်စရာကြီး ဖြစ်သွားရတော့မှာပေါ့။ သူ့ဘက်ကတော့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ မိသားစုနှင့် ပျော်ရွှင်ချင်တတ်သော ခင်ပွန်းတစ်ယောက် ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

မိ ကကျတော့ မိသားစုနှင့် မပျော်ရွှင်နိုင်ဘူးလား။

သူ့ဇနီးသည်ဟာ သူ့နံဘေးယှဉ်တွဲပြီး လှလှပပ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်ပျော်ပိုက်နေမှသာလျှင် သူ့အိမ်ထောင်ရေး အောင်မြင်သည်ဟု ဇော်ရှင်း ထင်သည်။ ဤအခြေအနေကိုရအောင် သူ သတိမမူမိသော သူ့ဘက်မှ ချို့ယွင်းချက်ရှိရင်လည်း ဇော်ရှင်းက ကြိုးစားပြုပြင်ယူမည်ပင်။

သူ ခုလို သတိထားကြည့်မိချိန်၌ မိမိမြိုင်ဟာ အရင်က မိမိမြိုင်နှင့် မတူတော့ဘဲ ဖြစ်နေပြီ။ သူ သက်ပြင်းချမိရင်း...

“ဟေ့ကောင်... ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့
ထပ်တွေ့မလဲ”

“မင်းကြိုက်သလို လှမ်းချိန်းလိုက်ကွာ ဇော်ရှင်း”

ဇေယျကတော့ အောင်ခိုင်နှင့် ဇော်ရှင်းကို ဟားချင်သလို အံ့ဩသလို
ပုံစံနှင့် သူ့ရဲ့ တကိကိ သဘောတကျ ရယ်သံကို အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ ရှိတော့သည်။

*

မိမိမြိုင်သည် ဇော်ရှင်းကား ခြံထဲဝင်လာတာမြင်လျှင်... သူမရဲ့
ပန်းပင်ရေလောင်းခြင်းကိစ္စကို လက်စသတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ပါသည်။ ခြံကလေး
အသင့်အတင့်ပါသော အိမ်ဖြစ်သေး၍ ဤခြံကလေးကို သာယာလှပအောင်
ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ ရှိလာပါသည်။ ခြံကလေး မြေပိုပါလျက် ချုံတောချုံရိုင်းတွေနှင့်
ရှုပ်ပွသော ဗြဲတစ်စင်းတောင်း ဖြစ်နေရာမျိုးကို သူမက လက်မခံနိုင်ပါ။

တစ်သက်လုံး ပန်းပင်၊ ပန်းအိုးများနှင့်သာ ကြီးပြင်းနေထိုင်ခဲ့ရ၍ လည်း
အထိုက်အလျောက် ပန်းကို ချစ်တတ်ပါသေးသည်။ ကိုယ်တိုင်ပြုစု
ပျိုးထောင်ထားသည့် ပန်းပင်၊ ပန်းအိုးတို့မှ အဖူးအပွင့်များ ဝေဝေဆာဆာ
အသွေးစုံစုံ လန်းဆန်းလာတာ မြင်ရလျှင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်ဂုဏ်ယူကာ
တာဝန်ကျေသူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်မိပြီးလျှင် လုပ်ငန်းဆောင်တာတစ်ခု
အောင်မြင်သလို ခံစားရပါသည်။

ပန်းပင်တွေ၊ ပန်းအိုးတွေရှိပြန်တော့ မနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ်
ရေလောင်းခြင်းနှင့် ပေါင်းသင်ရှင်းလင်းခြင်း အလုပ်တို့က ပိုလာပါသည်။ သို့ပေမယ့်
ဒီအလုပ်တို့ကို ကျေနပ်လောက်အောင် လက်လွှဲတာဝန်ပေးမရ၍ ဤတာဝန်အတွက်

မိမိမြိုင်သာပဲ အစအဆုံး လက်ခံယူထားလိုက်ရပြန်တာပင်။

အတွတ်က လိုလိုလားလား ရေလောင်းပေးဖို့ အသိစိတ်ရှိရှာပါသည်။ သို့ပေမယ့် အတွတ်မှာ ပန်းပင်တွေအပေါ် ဝါသနာလည်း မပါ... မြတ်လည်း မမြတ်နိုး၊ နားလည်းမလည်၊ ရေလောင်းဆိုလျှင် ပိုက်နှင့် တဖြန်းဖြန်း ဖိပန်းကာ ပင်ရင်းမြေမှုန့်မြေစိုင်တွေ လန်ပျံ့ထွက်အောင်ကို လောင်းတော့တာပင်။ ရေသိပ်မလိုသည့်အပင်တွေ ရေနူးပြီး အမြစ်ပုပ်လိုပုပ်၊ ရေဝဝလိုသောအပင်တွေ မဝတာနှင့် နွမ်းသွေ့လို သွေ့...။

ဘယ်အပင် ရေဘယ်လောက် အတိုင်းအဆဆိုတာမျိုးကို နားမလည်စိတ်မပါသူအား သင်ကြားထားလည်းပဲ ဘယ်တော့မှ မှတ်မိမှာမဟုတ်။ သူမှ စိတ်မပါဘဲ။ ဒါကို လက်တွေ့နားလည်ခဲ့ရသော မိမိမြိုင်သည် အတွတ်ကို မြက်ခင်းရေဖျန်းဖို့လောက်နှင့် အချို့သော အကြမ်းခံအပင်တစ်တန်းလောက်မျှကိုသာ တာဝန်ပေးရပါသည်။ ကျန်တဲ့အပင်တွေ မိ တာဝန်။ ဤခြံလှပဖို့အရေးဟာ ဤမိသားစုလေး ရိပ်မြုံသာယာလှပဖို့အရေးနှင့် တူတူပဲ မဟုတ်လား။

“မိ... မှောင်တောင် မှောင်တော့မယ်”

“မိ တက်ခဲ့တော့မယ် မောင်၊ မောင် တက်သွားနှင့်”

“သားတို့ရော”

“သားကြီးကို အိမ်စာလုပ်ခိုင်းထားတယ်၊ သားငယ်တော့ ယုယုနဲ့ ကစားနေမလား မပြောတတ်ဘူး။ မောင့်ကို ရေစင်မယ် သွားတော့။ မိ ပြီးခါနီး ပါပြီ”

ဇော်ရှင်းသည် ဂျပန်ဖိနပ်စီးကာ... လုံချည်တိုတို၊ ရုပ်အကျဉ်းကွက် ဖို့ယို့ဖားယားနှင့် ပိုက်ကိုင်ထားသော မိမိမြိုင်ရဲ့ အဆီပြန်သည့် မျက်နှာနှင့်... ပြီးချင်ဇော စိတ်စောကာ တွန့်နေသော မျက်မှောင်ကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်၍ အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့ပါသည်။

ဇော်ရှင်း ပြန်လာပြီမို့... မိမိမြိုင်စိတ်က သိပ်မဖြောင့်တော့။

အိမ်ပေါ်တက်ချင်လှပြီဖြစ်၍ ကျန်သော လေးငါးအိုးကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ခပ်ပြီးပြီး ဖျန်းပက်ကာ... ရေဘုံပိုင်ကို ပြေးပိတ်လိုက်ပါသည်။ မီးဖိုဘက်မှ ပတ်ရင်း

“ရွှေမိရေ... အားရင် လာဦး”

“ဟင်းအိုးတွေ နွေးနေတယ် မမ”

“ဂျမ်းဘုံကို ကြည့်ခိုင်းခဲ့လိုက်၊ ပိုက်လာခွေပြီး ဂိုဒေါင်မှာ သွားသိမ်းလိုက်ဦး၊ ရေပိုက်က ဂျမ်းဘုံ မနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်...”

ခြံဝင်းသီးသန့်ရပ်ကွက် ဖြစ်သော်လည်း မထင်လျှင် မထင်သလို ပန်းအိုးအစ တစ်ခါတစ်ရံ ခိုးခံရပါသည်။ ဒါကြောင့် ရေပိုက်ကို ခြံထဲ ဒီတိုင်းပစ်ခဲ့လို့ မရ။ မိမိမြိုင်က နောက်ဖေးမှတက်ကာ နောက်ဖေးရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ခြေဆေးလက်ဆေးသည်။ ခုထိ ရေမချိုးရသေး။ မိုးလင်းလင်းချင်း တစ်ခေါက်ချိုးပစ်လိုက်တာသည် တစ်နေကုန် ချွေးထွက်ဆီပြန် ဂျီးဖုံကပ်ကာ ညစ်ပတ်နေပြီ။ လက်ကို ခြောက်သည်ထိပင် မသုတ်မိဘဲ မခြောက်တခြောက်လက်နှင့် မျက်နှာဆီပြန်ပြန်ကို သုတ်ပစ်ကာ အိမ်ရှေ့ဘက် ထွက်လာသည်။

ဧည့်ခန်း၌ ယုယုနှင့်ကစားနေသော သားငယ်လည်း မရှိတော့။ သားကြီးကတော့ အစကတည်းက သူ့ရဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်သည်။ မိမိမြိုင်က စာကြည့်ခန်းထဲ ခါးကိုတွန်းကာ ကြည့်လိုက်လျှင် စာရေးစားပွဲပုလေးတွင် စာအုပ်တန်းလန်း၊ ခဲတံတန်းလန်း...။ သားကြီးကတော့ မရှိတော့ပေ။ ဖအေအနား ကပ်အုံကြပြီထင်သည်။

မိမိမြိုင်က သူတို့အိမ်ခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းပရောက်ကတည်းက အထဲမှာ တတီတီ တတော်တော် အသံသေးသေးလေး

ထွက်နေသည်။ လက်နှိပ်တီဗီဂိမ်း အသေးကလေးက အသံမှန်း မိမိမြိုင်ရိပ်မိပါသည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ကုတင်ပေါ်တွင် သားအဖသုံးယောက် မှောက်လျက်သား... အဖေလုပ်သူက ကစားပုံကို ပြနေသည်။

“ဟော.. မောင်... အသစ်ဝယ်လာပြန်ပြီ၊ ဟိုတစ်နေ့ကတင် တစ်ခု”

“ဟိုနေ့ကဟာက သိပ်မကောင်းလို့တဲ့ မိရာ၊ သားက နှစ်ယောက်ရှိတာ နှစ်ခုတော့ ဝယ်ပေးရမှာပေါ့။ သားငယ်လည်း နောက်နှစ်လောက်ဆို ကစားနိုင်ပါပြီ။ တစ်ခုတည်းဆိုရင် လုနေဦးမယ်ကွာ”

“နောက်နှစ်... မောင်က အရပ်ဝယ်ရင် နောက်နှစ်အထိ ခံမယ် မျှော်လင့်ပြီးမှ ဝယ်တာလား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ ဟိုနေ့က ဝယ်ပေးတဲ့ ကားရုပ်ဆိုရင် တစ်စစီ ပြုတ်ပြီ၊ ဝက်အူတွေ ဖြုတ်ထုတ်ပစ်ပြီး အပိုင်းပိုင်း လုပ်ပစ်တာ။ ပြန်တောင် မစပ်ဟပ်တတ်ဘူး”

“အေးပါကွာ... မိကလည်း”

“ဘာအေးပါကွာလဲ၊ ဒါ ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

“မပေးရပါဘူး”

“ဘာမပေးရပါဘူးလဲ”

“နှစ်ထောင်လောက်ပေါ့ကွာ၊ မမှတ်မိပါဘူး”

မိမိမြိုင်သည် မွေ့ယာပေါ်ကုန်းကာ မွေ့ယာအလယ်မှ စက္ကူဗူးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဗူးခွံတွင် စူပါဝမ်းကုန်တိုက် အမှတ်တံဆိပ်နှင့် ဈေးနှုန်းကပ်ထားသည်။

“ဟယ်... ဘုရားရေ... ငါးထောင့်နှစ်ရာတဲ့”

အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်မိပါသည်။

“ဟိုနေ့က နှစ်ထောင်ကျော်တန်ဟာ ချိုင်းနားကွ၊ ဒါက ဂျပန်မိတ်မို့ပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဂျပန်မိတ်၊ သူများကို လိမ်သေးတယ်
နှစ်ထောင်လောက်တဲ့၊ ကဲ... ကဲ”

မိမိမြိုင်က ဇော်ရှင်းတင်ပါးကို အားကုန်စပ်စပ် ဆင့်ကဲရိုက်သည်။
ဇော်ရှင်းက ရယ်မောကာ ဂိမ်းကို သားကြီးလက်ထဲထည့်ရင်း ပက်လက်လှန်
လူးလဲထလိုက်လျက်...

“ကလေးတွေ ကစားပါစေကွာ၊ မောင်တို့လည်း ဝယ်ပေးနိုင်သားနဲ့၊
ဟိုမှာတောင် စက်ထဲ ထိုးကစားရတဲ့ ခွေသစ်နှစ်ခွေ ထပ်ဝယ်လာသေးတယ်”

မိမိမြိုင် တကယ် ဒေါသထွက်နေသည်မထင်သော ဇော်ရှင်းသည်
မိမိမြိုင်ရဲ့ တင်းမာနီရဲသော မျက်နှာကိုမြင်လျှင် အံ့ဩသွားရပါသည်။ မိမိမြိုင်သည်
စက်ထဲထိုးကစားသော ဂိမ်းအခွေ ဝါဝါလေးနှစ်ခုပေါ်က နှစ်ထောင်ကျော်
ဈေးနှုန်းများကို ဖတ်ကာ ပို၍ ပင် မျက်နှာမည်းပုပ်လာပါသည်။

ဒီတစ်ရက်တည်း ကစားစရာချည်းပဲ စုစုပေါင်း တစ်သောင်းကျော်ဖိုး
ဝယ်လာသော အဖေလုပ်သူကို သူ့သားတွေ ချစ်တာပဲလေဟု မဖြေသိမ့်နိုင်ဘဲ...
ရှေ့နောက် ဘာမှ မဆင်ခြင်မတိုင်းထွာတဲ့ သူရယ်လို့ စိတ်တောင်နာသွားပါသည်။
မျက်နှာကိုလည်း ပြင်မရတော့။ ရေချိုးတာပဲ အေးသည်ရယ်လို့ စကားနည်းရန်စဲ
မျက်နှာသုတ်ပဝါဆွဲကာ ရေချိုးခန်းဘက် သွားလျှင်...

“မိ... မိ... ဘာဖြစ်တာလဲကွာ၊ မျက်နှာကြီးကလည်း အလန့်တကြား၊
စူပုပ်နေတာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ၊ ကစားဖို့ကိစ္စ ငွေတစ်သောင်းဖိုး တစ်ထိုင်တည်း
ဝယ်စရာလား။ မောင်က အိုနာစစ်လား၊ ပင်ပန်းရတဲ့အထဲ ဒေါသထွက်အောင်
လုပ်ချလာတယ်။ နည်းနည်းမှ မသိတတ်ဘူး”

“ဟာ... သားတွေဖို့ အရပ်ဝယ်တာလေ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒါကြောင့် မေးတာ... ရှင်က အိုနာစစ်လားလို့”

“ဟာကွ... လခကိုတွက်ရင် တစ်လ နှစ်သိန်းလောက် ရတာ ကွာ၊ ဒါလောက်တော့ ဝယ်နိုင်ပါတယ်။ တစ်လနှစ်သိန်းကျော်ရှာနေသော ဒီမိန်းမနဲ့ ဒီသားတွေကို ဝယ်မပေးရရင် ဘာသွားသုံးမှာလဲ”

မိမိမြိုင်သည် ရှေ့မှာကာထားသော ဇော်ရှင်း ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်ကာ ကွေ့ထွက်လိုက်ပါသည်။ ဘာသွားသုံးရမလဲတဲ့။ သုံးစရာတွေမှ အများကြီး။ ဒီကစားစရာအတွက် ဒီလောက်ဖြုန်းတီးရကောင်းလား။ ဒီတစ်လတည်း ကစားစရာဝယ်တာ လေးငါးကြိမ်ရှိပြီ။ ခုမှ လဝက်ပဲရှိသေးတာ။ ရှေ့က လေးငါးကြိမ် စုစုပေါင်း၍ တစ်သောင်းလောက် ကုန်ထားပြီ။ ကစားစရာတွေကလည်း ဈေးကြီးမှကြီး။

ဒီတစ်လတင် ကစားစရာဖိုး နှစ်သောင်းကျော်။ ဒီလောက်ဝယ်စရာလား။ တစ်လတည်း ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပေ။ လစဉ်ပြောသည့်ကြားကပင် မဆင်မခြင်ဝယ်တာ။ ငွေဝင်တာလည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီငွေက ငြိမ်နေတာမဟုတ်ဘဲ ထွက်နေတာ။ တစ်လ ငွေနှစ်သိန်းလောက်ကို လောက်ငှရုံပဲ သုံးစွဲလို့ရသည့် ဤမိသားစုကို အချို့မိသားစုများကြားလျှင် ရိုက်သတ်ချင်မည် ဧကန်ပင်။

မိသဘောက သားတွေကို အစားအသောက်ကိစ္စ၌ မလျှော့ချင်ဘဲ ကစားဖို့ အပိုကိစ္စတို့၌ လျှော့ချင်သည်။ သားနှစ်ယောက်လုံးဟာ မာရီဂိုးလ် နို့ဗူးစိမ်းလေးတွေကို ခုံမင်နှစ်သက်ကာ... တစ်ရက်နှစ်ဗူး သောက်သည်။ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ လေးဗူး။ တစ်လကို ဗူးတစ်ရော့နှစ်ဆယ်။ ဒီစရိတ်နှင့်ပင် တစ်လကို သောင်းကျော်နေပြီ။ ဒါမျိုးကိုကျတော့ မိက မလျှော့ပစ်ရက်ပါ။

စားစရိတ်၊ ကျန်းမာရေးစရိတ်၊ အိမ်ဖော်လခ၊ မိတာခ၊ ဖုန်းခ၊ ဓာတ်ဆီခ၊ ကားပြင်စရိတ်၊ မောင့်စီးကရက်ဖိုး၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရံဖန်ရံခါ ဝိုင်းဖွဲ့သည့်

စားပွဲသောက်ပွဲဖိုး၊ သားတွေအတွက် နို့ဖူးဖိုး၊ မုန့်ဖိုး၊ စာအုပ် ခဲတံ ကွန်ပါဗူး
အလှအပကလေးတွေဖိုး၊ အဝတ်အစားဖိုး၊ မျက်စိရှေ့ မြင်ကရာ
လက်ဖွာဖွာဝယ်တတ်သည့် မောင်နှင့် ငွေစုဖို့စိတ်ကူးသာ ရှိပြီး မကျွမ်းကျင်လှသော
မိတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ ဤအိမ်ထောင်စုမှာ ဝင်ငွေသည် သုံးငွေနှင့်
လောက်ငှရုံ အစွန်းထွက်ကလေးလောက်သာ ပိုရုံရှိကာ... မပိုသည့်လတောင်
ရှိကြောင်း မောင်က လုံးဝမတွေး... ဟု မိ စိတ်နာသည်။

သီချင်းဆို ဓာတ်ပြားမှ နားထောင်သော မောင့်ကြောင့်
ဆီးရီးတစ်ခုထွက်လျှင် သူများလို သုံးရာကျော် ကုန်ကျတာမဟုတ်ဘဲ ထောင့်ငါးရာ
နှစ်ထောင်ကျော်ကုန်ကျတာ ဖြစ်သည်။ ဤလခနှင့် မောင်လုပ်လာတာ
လေးနှစ်ကျော်ပြီဖြစ်ရာ... တစ်လ တစ်သိန်းပဲသုံးလျှင် မိတို့ သိန်းငါးဆယ်လောက်
စုမိနိုင်ပြီ။ ခုတော့ ဘဏ်မှာ ပြောပလောက်အောင် ငွေမရှိ။
တစ်လနှစ်သောင်းလောက် မရမက မိ ကုပ်ကပ်စုလို့သာ နည်းနည်းပါးပါးရှိတာ။
မောင် ဒါတွေ ရှေ့နောက်မစဉ်းစား...။

ဒါတွေကို အသေးစိတ် ရှင်းပြတွက်ပြချင်သော်လည်း သူက
ရှာဖွေတဲ့သူ...။ သူရှာတဲ့ငွေပဲလေ... ရယ်လို့ ပြောချင်တာတွေ
အောင့်သိပ်မျိုချလိုက်ရတဲ့အခါ ရင်ထဲမှာသာ အလိုမကျမှုတစ်ချက် တိုးလာပါသည်။
ဒါဟာ ထူးပြီး ဖောက်ပြန်ဆိုးဝါးနေတာ မဟုတ်၍ မောင့်ကို ရက်ရက်စက်စက်
အပြစ်တင်ရမှာလည်း မတင်ရက်ခဲ့ပါ။

ခုလို မောင် ဝယ်ချလာခဲ့ပြီဆို... ဒီလ ဘယ်လိုမှ နှစ်သောင်းကလေးကို
စုလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မိ မျက်နှာပျက်ရတာ ဖြစ်သည်။ မိအဖြစ်က
လင်ဖြစ်သူ ရှာသောငွေကို လင်မသိအောင် ကြိတ်ခိုးကာ စုနေရသည့်အဖြစ်။ မိတို့
အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ဘာမှ တိုးပွားလာတယ်လို့ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မရှိ။

ကားသစ် လဲတာ၊ ဆက်တီတွေ လဲတာ၊ တီဗီတွေ လဲတာ... ဒါလောက်ပဲ
တိုးပွားသည်။ မြေကွက်ကို မိမေမေတို့က လက်ဖွဲ့၍ မောင့်မေမေက သိတတ်စွာ

အိမ်ဆောက်ပေးလိုက်၍ သာ ခြံပိုင်တိုက်ပိုင်လေးနှင့် နေခဲ့ရသည်။ လူပျိုအပျိုဘဝက ကိုယ်မောင်းသောကား ကိုယ်ဆက်ယူလာ၍ ကားနှစ်စီးရှိခဲ့သည်။ ဒီအပြင် မိတို့အိမ်ထောင်၌ ဘာမှ သိသာတိုးပွားမလာတာကို မိက ကြောင့်ကျသည်။

မိန်းမပီပီ သိမ်းသိမ်းထုပ်ထုပ် ကုပ်ကုပ်စစ လုပ်ချင်တာပင်။ ဒါဟာ မိဖို့လည်း မဟုတ်။ မောင်နှင့်သားတို့ ရှေ့ရေးဖို့ပင်။ သို့ပေမယ့် မောင်ဟာ သူ့ရုံးမှာ ဘယ်လိုပင်ပန်း ဘယ်လိုစိတ်ရှုပ်စွာ အလုပ်လုပ်ရသည်ကို မိ အတိအကျ မသိနိုင်။ ဒါကြောင့် ရလာသောလခငွေကို မဟုတ်တမ်းတရား နေရာမဟုတ်ဘဲ မိသားစုအတွက်ပင် ဘုန်းဘောလအော ပြန်သုံးချင်တာကို အပြစ်တင်ဖို့ ခက်လှပါသည်။

မိမိမြိုင်သည် အတွေးတွေနှင့် မျိုသိပ်လိုက်ရပြန်၍ ရေချိုးပြီးသွားသည့်တိုင် စိတ်လက်မကြည်လင်တော့ပါ။ မောင့်ကို ဖြစ်လို့မရသော ဒေါသတို့ကို ဘယ်နားသွားပစ်ရမည် မသိဘဲ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး အပေါ်ပုံ၍ အလိုမကျ ဖြစ်မိပါသည်။

မိမိမြိုင် ရေချိုးခန်းမှထွက်လာလျှင် ဇော်ရှင်းသည် ကုတင်ပေါ်ထိုင်ကာ ရေချိုးခန်းဘက် လှည့်ကြည့်နှင့်သည်။ မိ ခြေထောက်သုတ်တုန်း...

“မိ”

“ဘာလဲ မောင်”

မိမိမြိုင်က လေသံကို ပျော့ပျောင်းထားပါသည်။

“မိမှာ မောင် မသိတဲ့စိတ်ညစ်စရာတစ်ခုခု လျှို့ဝှက်ထားတာများ ရှိလား”

မိမိမြိုင်က အံ့သြပြီး ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဥပမာ... ကြွေးတွေ တင်နေတာတို့ ဘာတို့...”

“အခု မတင်သေးဘူး... မောင် ခုလို မတိုင်းမထွာ ဝတ်ပုံနဲ့ ထင်တော့မှာ”

“သိဘူးလေ... ဒီကြွေးတွေကြောင့်များ စိတ်ညစ်ပြီး

ဟိုဟာဝယ်အပြစ်ပြော၊ ဒီဟာဝယ်အပြစ်ပြော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော် လုံးဝ

မသ၊နိုင်တော့ဘဲ ပစ္စလက္ခတ် စိတ်ညစ်နေတာလားလို့၊ ရှိနေရင်

မောင်ဆပ်ပေးမှာပေါ့။ ဒီလိုကြီး မပြုမပြင် စိတ်ရှုပ်လက်ရှုပ် ဒီပရက်ရှင်ပုံကြီးနဲ့တော့ မနေနဲ့”

“တော်စမ်းပါ မောင်ရာ.. ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်”

မိမိမြိုင်သည် ဘီရိုကိုဖွင့်ကာ.. အကျ..တစ်ထည်ကို အလွယ်တကူ

ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဇော်ရှင်းသည် ထိုအကျ..ကို ဖျတ်ခနဲ မိလက်ထဲမှ

ဖြတ်လှကာ...

“ဟာ... ဒါကြီး မဝတ်စမ်းပါနဲ့၊ အကျ..ကို ဘယ်လိုပုံကြီးတွေ

ချုပ်ထားတာလဲ၊ ပုံမကျပန်းမကျ ဒလဟော ပွစိစိကြီးတွေ”

“ဒါတွေက ချောင်ချီလွတ်လပ်တယ်လေ”

“ဒါပေမယ့် လူကို ရုပ်ပျက်စေတယ်”

“မောင်နဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ၊ မောင်က မိ ရုပ်ရည်ကို ဘယ်လောက်ထိ

မျှော်လင့်ထားလို့လဲ၊ ဘာအကျ..ကြီးဝတ်ဝတ်... မိဟာ ကျောင်းတုန်းက မိမိမြိုင်

မဟုတ်တော့ဘူး မောင်၊ မောင် ဒါကို နားလည်ထားစမ်းပါ၊

မောင်လက်ထပ်တုန်းက... မိမိမြိုင်ဟာ ခါးဆယ့်ကိုးလက်မပဲ ရှိတဲ့

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ အခု ခါး နှစ်ဆယ့်ငါးလက်မရှိတယ်၊

အားလုံးပြောင်းလဲကုန်ပြီ”

“နှစ်ဆယ့်ငါးလက်မ ဟုတ်လား၊ သေးသေးကလေး၊ လှတုန်းပဲ၊

ချောစုဆိုရင် လက်မသုံးဆယ် ရောက်ပြီးမှ အသိစိတ်နဲ့ ပြန်ချပစ်လို့

ကျသွားတာတောင် နှစ်ဆယ်ငါးတော့ ကျော်ဦးမယ်”

“မောင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

မိမိမြိုင်သည် ဇော်ရှင်းဆွဲထုတ်ပေးလိုက်သော တီရှပ်ကို ခေါင်းမှဆောင့်၍ စွပ်ချလိုက်ပါသည်။

“ဒီတီရှပ်လဲ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်တာပါပဲ၊ ဟိုအကျ...ထက်တော့ ပုံကျတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် တီရှပ်ဝတ်ဖို့ရာ မိအသက်က သုံးဆယ့်နှစ် မောင်ရဲ့၊ တီရှပ်ဆိုတာ တီးန်အေဂျီလောက်နဲ့မှ ကြည့်ကောင်းတာ”

“ဟာ... မှားနေပြီ၊ မိအတွေးတွေ အရမ်းမှားနေပြီ၊ မိနဲ့ ဒီတီရှပ်နဲ့ လိုက်လည်းလိုက်တယ်၊ လှလည်းလှတယ်၊ မိ ဝတ်ဖို့မတန်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ လုံးဝ လွဲတယ်၊ ဟေ့... အပြင်က မိယုတို့... ဂျမ်းဘုံတို့ ခဏဝင်လာစမ်းပါဟေ့”

ဇော်ရှင်း ကုန်းအော်လိုက်၍ မိမိမြိုင်က မျက်လုံးဝိုင်းသွားတာ...

“မောင်... ဘာတွေအော်နေတာလဲ”

ချက်ချင်းပဲ အခန်းဝကို ယုယုတို့... ဂျမ်းဘုံတို့... ရွှေမိတို့ ရောက်လာကြပါသည်။

“မိယု... မမမိမိကိုကြည့်စမ်း... ဒီတီရှပ်နဲ့ လိုက်လား မလိုက်လား”

“လိုက်တယ် မမမိမိ.... နုတောင် နုသွားတယ်၊ မမမိမိမှာ ရှိသားနဲ့ ဘာလို့မဝတ်တာလဲ ဟင်”

“ရွှေမိ... နင့်အစ်မ ဘယ်လိုလဲ၊ ဂျမ်းဘုံ ပြောစမ်း၊ အန်တီလှလား မလှဘူးလား... ကြည့်ပြီး ပြော”

“လှတယ်... မမနဲ့ လိုက်တယ်”

“ဂျမ်းဘုံ ပြောလေ”

“အဟိ”

ဂျမ်းဘုံက သူ့ထင်မြင်ချက် တောင်းတာကိုပဲ ရှက်သယောင် လက်ကိုက်၍ ရယ်နေပါသည်။ မိမိမြိုင်သည် မျက်နှာတွေ နီရဲလာကာ...

“မောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ မိကို အရူးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်နေတာလား”

မိမိမြိုင်အသံလေးက ရှက်ဒေါသနှင့် တုန်ရီ၍ ဝင်နေသည်။

“အော်... မိရယ်”

“တီရှပ်အတင်းဝတ်ခိုင်းပြီး လူကို ရယ်စရာလုပ်နေတာ...၊ မောင်နော်... မိ ဒေါသဖြစ်တယ်နော်၊ သွား... အားလုံးသွား... နင်တို့လှတယ်ပြောတိုင်း ယုံပြီး ကျေနပ်ရအောင် ငါအရူးလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါနဲ့ လှ မလှ လိုက်မလိုက် ငါအသိဆုံး၊ သွားကြ”

ကလေးမ သုံးယောက်မှာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် မျက်နှာလေးတွေငယ်ကာ လှည့်ထွက်သွားကြပါသည်။ မိမိမြိုင်သည် သူမကို ဇော်ရှင်းက အရူးလုံးလုံး ဖြစ်အောင် လုပ်သည်ယူဆကာ ဇော်ရှင်းရင်ဘတ်ကို တဆတ်ဆတ် ရိုက်ပုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဒေါသတကြီး မျက်ရည်ပင် ရစ်ဝိုင်းလေသည်။

“မောင်... မိကို လူရယ်စရာဖြစ်အောင် လုပ်တာ”

“မဟုတ်ဘူး မိ... မိဘာသာ စွတ်ပြီး ထင်နေတာ၊ မောင် အကောင်းပြောတာ၊ တီရှပ်ပန်းနုရောင်ကလေးနဲ့ မိနဲ့ သိပ်လိုက်နေပါတယ်။ မိ ငယ်သွားတယ်”

“ငယ်သွားတယ် ဆိုကတည်းက ကြီးနေလို့ပေါ့။ ကြီးနေတဲ့သူကိုမို့ ငယ်သွားတယ်ဆိုတဲ့စကား သုံးရတာ ”

မိက တီရှပ်ကိုဒေါသတကြီး ခေါင်းမှဆွဲချွတ်က အဝတ်ခြင်းထဲ ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်သည်။ ခုနက အကျ...ကိုပဲ ဆွဲထုတ်ယူကာ ဝတ်ချလိုက်ပါသည်။

“မိ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဒေါသဖြစ်ရတာ လဲ”

“မိရဲ့အသက် ကြီးရင့်လာမှု၊ မိရဲ့ မလှပတော့မှုကို မောင် လှောင်တာ”

“ဟာ... သွားပြီကွာ၊ မိက လုံးဝအမိပ္ပါယ်မရှိဘူး၊ မိ ဒီလိုတွေ

ထင်နေလို့ကို မောင် စိတ်ညစ်တာ၊ အသက်သုံးဆယ်ဆိုတာ မိတို့ အဘွားခေတ်ကတော့ လူကြီးပိုင်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ ဒီခေတ်မှာတော့ ခေတ်နဲ့အညီ ဝတ်ရင် ဒီအသက်ဟာ ဘာမှမရင့်ရော်သေးဘူး မိ၊ မိရဲ့ မလှပမှုဆိုတာ ဘာလဲ၊ မိဟာ မောင် စတွေ့ဖူးကတည်းက စပြီး အခုထိ၊ ခုထိလှပတုန်း... အဲ ဒီလှပမှုကို မိ ပစ္စလက္ခတ် ဖုံးကွယ်ထားတာပဲ ရှိတယ်။ လှတုန်းလှဆဲ လှမြဲပဲ၊ မိကိုယ်မိ မလှအောင် တမင်တကာ လုပ်နေတာ၊ ဖိုသီဖတ်သီကြီးအောက်မှာ မပြုချင် မပြင်ချင် စိတ်ဓာတ်တွေကျနေတာကို မောင် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ရစတမ်းဆိုရင်တောင် ဖြစ်ဖို့အတွက် မိ ငယ်ပါသေးတယ်၊ လေးဆယ်ငါးဆယ်လောက်ကျမှ ဖြစ်ရင် တော်ပါသေးတယ်”

“တော်ကွာ မောင်ရာ၊ တစ်နေကုန် ပိတ်ရှုပ်ရခေါင်းနောက်ရ... လူက

မောရတဲ့ကြားထဲ ဒေါသဖြစ်အောင် မောင် ဘာလုပ်နေတယ်”

“မိ လှချင်ရမယ်၊ လှကို လှရဦးမယ်၊ ဒါပဲကွာ”

ဇော်ရှင်းက ဦးနှောက်ခြောက်ခြောက်နှင့် ပြတင်းပေါက်နား လာရပ်ကာ

ခန်းဆီစ ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ မှောင်ရီပျိုးပြီ၊ ဘာမှ သေချာမမြင်ရတော့၍

ခန်းဆီးပြန်ဆွဲပိတ်ကာ ပြန်လှည့်လာသည်။

မိမိမြိုင်က ဇော်ရှင်းကို နားမလည်နိုင်စွာ... သင်္ကာမကင်း

ကြည့်နေလေသည်။

“နေစမ်းပါဦးမောင်... မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မောင် ခပ်လှလှ

ကောင်မလေး ငယ်ငယ်တစ်ယောက်များ အသစ်တွေ့နေလား”

“ဟာ... ဘာဆိုလို့လဲ”

“အဲဒီ မှာ... ဖောက်ပြန်ရေးသမားကလည်း ဖြစ်ရမှာစိုး၊ မိကိုလည်း အားမလိုအားမရ အပြစ်တွေ မြင်လာတာ နေမှာပေါ့၊

“အားလုံး ရေစုန်မျောတာပဲ၊ ဦးနှောက်ကို မရှိဘူး၊ ချိုးဘရိန်းမ”

“ဦးနှောက်ရှိတယ်... မိ ဘဝမှာ လှဖို့ပဖို့ထက် အရေးကြီးတာတွေ အများကြီး... အများကြီးပဲ၊ တစ်ရက်လောက် မိ မိုးလင်းက မိုးချုပ် အလှထိုင်ပြင်နေလိုက်မယ်ဆိုရင် အိမ်ရဲ့ယန္တရားလည်း စည်းချက်တွေ လွဲကုန်မယ်။ ကိုယ်လည်း ဘယ်လောက်မှ ထူးပြီး ပိုလှလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိ ရပ်တည်နေထိုင် လှုပ်ရှားနေပုံဟာ ဒီအသက်အရွယ် ဒီယောက်ျား ဒီကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ မိ ဖြစ်ကိုဖြစ်နေရမယ့် ဘဝပဲ”

“မှားတယ်”

“မိ သိပြီ.. မောင့်မသိစိတ်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးရင့်လာပြီး မလှပနိုင်တော့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ပျက်လာတယ်။ အပြစ်မြင်လာတယ်၊ ပြန်မရနိုင်တော့တဲ့ တစ်ချိန်ကအရွယ်... တစ်ချိန်က အလှကိုပဲ မောင် ပြန်တမ်းတလာတယ်။ အဲဒီ စိတ်ဟာ မောင့်ရင်ထဲမှာ ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေတယ်... ဒါပဲ”

“လုံးဝ မှားတယ်၊ မမှန်ဘူး”

“တိုရှင်း ပြောရရင်... မောင်... မကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း စိတ်ကုန်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရယ် မိ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ မိ ဘဝက ဒါပါပဲ၊ မိမှာ ဘာများ ထူးခြားဆန်းသစ်နိုင်စရာ မျှော်လင့်ချက်ရှိလို့လဲ၊ မိ ဒီထက်ပိုလှမလာတော့လို့ မောင် ဖောက်ပြားချင်လာရင်တောင် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟာ... သွားပြီကွာ၊ တော်ပြီ မိ၊ တော်ပြီ... ဘာမှ

ဆက်မပြောလိုတော့ဘူး။ မိ အတွေးတွေ မှားနေတယ်”

“မောင်... မိကို စိတ်ပျက်နေတာတော့ မှန်တယ်မို့လား”

“လုံးဝ မမှန်ဘူး၊ မောင်လက်ထပ်ခဲ့ မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ လှပတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ခုထိလဲ လှပဆဲမိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒါကို မိ မေ့တယ်၊ ငါဟာ လှတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ မိ မေ့လျော့နေတယ်။ ပြုပြင် ပြင်ဆင်ဖို့ကိုတောင် မိ စိတ်ကုန်နေလောက်အောင် မိ မှာ မိစီးထားတဲ့ သောကတွေ ရှိရင်လည်း မောင် မျှယူပါ့မယ်၊ ဘာတွေမှန်း မောင် မသိလို့ ဒီပြဿနာရဲ့ ထွက်ပေါက်ကို မရောက်တာပါ”

“ထွက်ပေါက်ပိတ်လောက်အောင် ကြီးနေတဲ့ ပြဿနာကို မဟုတ်ဘူး၊ ပုံမှန်မိသားစုတိုင်းမှာ ဒီအဖြစ်အပျက်မျိုး ရှိနေမှပဲ မောင်၊ မောင် ဒါကို ပုံကြီးချဲ့နေတာကို တွေးမရတာ ”

“မတွေးနဲ့တော့... ဒါဟာ မိကို သိပ်ချစ်လို့... မိသားစုကိုလည်း သိပ်ချစ်လို့ ဖြစ်နေတာ၊ မိကို လှစေချင်တာ... မိကိုချစ်လို့ပဲ... ရှင်းရှင်းလေးပါ မိရာ”

*

အခန်း(၃)

မနက်မိုးလင်းလျှင် မိမိမြိုင်သည် မီးဖိုချောင်တွင် ကိုယ်တိုင် မချက်ရရုံတမယ် ဖြစ်၍ လက်တိုလက်တောင်းသဖွယ် နေရာတကာ၌ တစပ်စပ် ပါရလေသည်။ မောင်နှင့် ကလေးတွေ မနက်အမီ စားသောက်သွားနိုင်ဖို့... အသီးသီး ထမင်းဗူးကိုယ်စီ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပါစေဖို့ ခုနစ်နာရီခွဲလောက်တွင် အပြီးအစီး စီစဉ်ရပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ.... မောင် ရုံးသွားခါနီး သူ့ဟာနှင့်သူ ဘယ်ထားမိမှန်းမသိ ပျောက်ရှုနေသမျှကို ပြေးလွှားကူညီ ရှာဖွေရသေးကာ... ယုယုလာပါဦး၊ ဂျမ်းဘုံ ကူပါဦးနှင့်ပင် ကလေးနှစ်ယောက်လုံးဟာ ရေမိုးချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်း... အကျ..လဲ၍ ကျောင်းသွားဖို့ ပြည့်စုံအောင် ပြင်ဆင်ရသည်မှာ ချာလပတ်ယမ်းနေသည်။

မောင်က ရုံးသို့ ကားတစ်စီး... မိ က ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကားတစ်စီး ထွက်ရသည်။ ကားပေါ်တက်ကာ ကားချင်းလက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အိမ်က ထွက်ကြပါသည်။ အငယ်ကလေးက ဒေါ်ယဉ်ယဉ် ဝိုင်းမှုကြိုတက်နေ၍ ရှစ်နာရီအရောက် အရင်ပို့ရပါသည်။

သားငယ်ကို ကျောင်းထဲ ပို့ပြီးမှ သားကြီးကို တီတီစီသို့ ရှစ်နာရီခွဲ အရောက်ပို့ရသည်။ သားကြီး တီတီစီပို့ပြီး အပြန်တွင် လှည်းတန်းဈေးသို့ဝင်ကာ ဈေးဝယ်ရပါသည်။ မိမိမြိုင်တို့အိမ်မှာ ဈေးနှင့် မနီးစပ်၍ ကားနှင့်သာ ဈေးသွားရသည်ဖြစ်ရာ... ကားထွက်တုန်း ထွက်ခိုက်တို့၍ လိုအပ်သမျှ ဝယ်ရခြင်းရပါသည်။

အဲဒီ နောက်မှာတော့ ဖုန်းခွန်ဆောင်တာ၊ မိတာဆောင်တာမျိုးကို

တစ်လတစ်ကြိမ် ဆောင်ရွက်ရသည့်နေ့၌ ဆောင်ရွက်ရ၍ ... ရက်ခြားကတော့
ဓာတ်ဆီသွားတန်းစီကာ ထည့်ရပြန်ပါသည်။ ဝယ်ခြမ်းပြန်လာ
အိမ်မှာဈေးခြင်းချပြီးသော် ဘာကိုဘယ်လိုဆေး... ဘယ်လိုခုတ်... ဘယ်လိုနယ်...
အခေါက်တိုင်းစေ့ မပြောလျှင် အိမ်က ကောင်မလေးများက တလွဲလုပ်ဖို့
ဝန်မလေးပေ။

ဆယ့်တစ်နာရီ၌ အိမ်ကတစ်ကြိမ်ထွက်ကာ သားငယ်ကို
ကျောင်းသွားကြိုရပါသည်။ သားငယ် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သူ့ကို ထမင်းကျွေးခြင်း၊
ရေချိုးခြင်းတွေနှင့် မနားရပြန်။ သားတို့ရဲ့ အကျင့်ဆိုးကလည်း သူတို့ဝေယျာဝစ္စကို
မမယုတို့... အိမ်က ကောင်မလေးတို့ အထိအကိုင် မခံဘဲ မေမေလုပ်ပေးမှ... ရယ်လို့
မူနဲ့ဂျီကျ စေခိုင်းတတ်ကြတာပင်။

နွေလယ်နှင့် ညနေခင်းပိုင်းတို့တွင် ခြံစည်းရိုးရှုပ်၍
ခြံသမားခေါ်ရှင်းခိုင်းရာတွင် ပါရတာ မျိုး၊ ရေပိုက်ပျက်တာဆိုတာ ပြင်ရတာ မျိုး၊
မော်တာပျက်လို့ ပြင်ရတာ မျိုး၊ ခြံထဲကရေစင် ပြုပြင်ဖာထေးရတာ မျိုး၊ အပျက်ကိစ္စ
အပြင်ကိစ္စတို့ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရမထပ်ရအောင် ပေါ်သမျှ အလုပ်သမား လိုက်ရှာ၊
သွားခေါ်နှင့် မကျွမ်းကျင်လှဘဲ စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်း အလုပ်ရှုပ်ရတတ်မြဲပင်။

တစ်ခုခုကိစ္စပေါ်လျှင် ကုမ္ပဏီလခစားဖြစ်သော မောင့်ကို အားကိုးလို့
မရ။ မောင့်ကို ခိုင်းဖို့ အကွက်မမြင်။ မောင် အားလပ်သော စနေ၊ တနင်္ဂနွေတို့ထိ
ရွှေ့ဆိုင်းပြန်လည်း ရုံးပိတ်ရက်တို့၌ အစစအရာရာ နှောင့်နှေးခက်ခဲတတ်ပေသည်။
သာရေးနာရေးကိစ္စကလည်း တစ်ဖုံရှိသည်။ အလုပ်ရှင်းပါသည်ဆိုသော နေ့မျိုး၌
ထုံးစံမပျက် မရှုပ်ရှင်ရလေအောင် မိဂျမ်းဘုံတို့လက် ဓားထိကာ သွေးထွက်များ၍
ဆေးခန်းပြေးရတာ မျိုးက ကြံဖန်ပေါ်ပေါက်တတ်လေရာ မိမိမြိုင်သည် သူမရဲ့
ရှုပ်ပွေလီ ဗျာများလှသော ဘဝပေးကို အံ့သြမိ၏ ။

ရှုပ်တာတွေကို စီကာစဉ်ကာ ပြောပြရလျှင် ယုံနိုင်စရာပင် မရှိအောင်
မိုးလင်းကမိုးချုပ် တမတ်တတ်တတ် ဝင်ချည်ထွက်ချည်နှင့် ညညကျ

ခြေသလုံးတွေပင် သွေးတောင့်နေသည်။ အိမ်မှာ လူဦးရေရှိသလောက် တစ်ဦးချင်းရဲ့ ဗာဟီရများမြှောင်လှသော အားလုံးဟာ မိမိမြိုင်ခေါင်းပေါ်မှာတည်း။

ကျန်းမာရေးကိစ္စကလည်း တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် အလှည့်ကျ နာဖျားဖို့ ကြိတ်တိုင်ပင်သလားဟုပင် ထင်မိသည်။ အရေးထဲ ကိစ္စရှုပ်တုံး၊ အိမ်ဖော်က မပျော်လို့ထွက်ချင်တာမျိုးနှင့် လူရှာထွက်ရတာ ကလည်း... ခေါင်းခြောက်ဖို့ကောင်းလှသည်။ လူသစ်တစ်ကြိမ်ပြောင်းပြီးလျှင် တစ်လလောက်က အထာမကျ... ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါရဝင်ရ သင်ရချက်ရနှင့် တစ်ခါပြလည်း လပ်မမြင်ကြသောအခါတွင်... အော်... ဒါကြောင့်လည်းပဲ ဒင်းတို့ခမျာ အသိပညာနံနည်း၍ သူများအခိုင်းခံ အဖော်အလှော်အလုပ်သမား ဖြစ်နေကြရရှာတာပဲ... ဟု ဖြေသိမ့်တွေးယူရတော့သည်။

ကားပျက်လို့လည်း မောင်ပြင်နိုင်ချိန်ထိ ထားမရ။ ကားနှင့် အတွတ်ကို ဝပ်ရှော့ထားရစ်ပြီး “ကက” တစ်စီးနှင့် ကျောင်းပတ်ကြိုးရ ပြေးရလွှားရ။ ညနေ သားကြီးကို ကျောင်းကြိုလာပြီးလဆင်လည်း ညစာအတွက် တစ်ချီ စီမံရ...။ ညနေစောင်း၌ ပေါ်လာတတ်သော ကိစ္စများမြှောင်ကို ဖြေရှင်းခန့်ခွဲရ...။ သားကြီးရဲ့ကျူရှင်ဆရာမပါ လာ၍ စာသင်ဖို့စီစဉ်နေရာချကာ အမောပြေ အဆာပြေ ကော်ဖီအအေးလေးမျှတော့ စီစဉ်တိုက်ကျွေးရသည်ပင်။

ဇယ်စက်သလို အပြင်ထွက်နေသည့်ကြားက ကော်ဖီဖျော်ခါနီး မှ ကော်ဖီထုပ်ကုန်နေတာမျိုး တစ်ခုခုဆို ကုန်ခါနီး မှ မဝယ်ဖြစ်သေးတာမျိုး မေ့လျော့လစ်ဟင်းမှုတွေက အများသားပင်။ လျစ်လျူရှုနိုင်တာကိုရှု၍ မရှိတာအတွက် ကောက်ကာငင်ကာ ထပြေးရသည်။

ဟိုမောင်နှမနှစ်ယောက်က ကျူရှင်ကိစ္စအတွက် စက်ဘီးလေးကိုယ်စီနှင့် ကိုယ်ထူကိုယ်ထ သွားလာကြ၍ ပင် တော်ပါသေးသည်။ အိမ်ရှု လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေကလည်း ဒီဟာပြီး ဟိုဟာ တစ်လှည့်စီ အလှည့်ကျစနစ်တကျ ပျက်ကြလေရာ... ဒီရက် ဒီကိစ္စတွေပြီးသွား၍ နောက်ရက်

အအားရမည်မှတ်သော်လည်း နောက်ရက်၌ ပေါ်လာသော နောက်ကိစ္စနှင့် ချာလပတ်လည်ရပြန်လေသည်။

ဤအရာတို့ဟာ ဘာတွေဘယ်လိုရှုပ်ထွေးမှန်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြလို့ ရသေးတာတွေဖြစ်ပြီး... အချို့ကိစ္စတို့၌ မူ ပြောပြလို့ပင်မရ။ ကိုယ့်ရဲ့ ဦးနှောက်ခြောက် ရှုပ်ပွေ့ဗျာများရမှုများကို ကိုယ်တိုင်ပင် အံ့အားသင့်ရပါသေးသည်။ လုံးစေ့ပတ်စေ့ မောင့်ကိုဖွင့်ပြော ညည်းညူမနေမိတာဟာလည်း မောင့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးချင်တာ။ ဒါတွေဟာ မိရဲ့ဘဝ... မိရဲ့တာဝန်... မိတင်မက အိမ်၌ နေရသော အိမ်ရှင်မမှန်သမျှ အိမ်ထောင်စု ကြီးလျှင်ကြီးသလျှောက် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေရမည့် ပင်ပန်းမှုများသာရယ်လို့ ကျေကျေလည်လည် လက်ခံနားလည်ပြီးဖြစ်၍ ပင်။

ဤရှုပ်ထွေးပွေလီသမျှအတွက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသော်လည်း စိတ်မရှည်လက်မရှည် ရှိနေတတ်သော်လည်း မလုပ်နိုင်တော့လောက်အောင် တစ်ကြိမ်မှ နောင်တမရခဲ့။ မောင်နှင့် သားတို့အတွက် မိ၌ နောင်တရစရာ မရှိ။ အပြစ်ပြင်ဖို့လည်း မရှိ။ သို့သော်.. ဤပြဿနာ အချက်အလက်တို့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိ မသ၊နိုင်၊ မဆင်နိုင်၊ မပြင်နိုင်တော့တာကိုလည်း မောင့်ဘက်က အေးချမ်းစွာ နားလည်ခွင့်လွှတ်သင့်သေးသည်။

အိမ်ထောင်မှု၌ တာဝန်ကျေဖို့အပြင် အချိန်ပြည့် မိတစ်ကိုယ်လုံး လှကြော့နေဖို့အထိ မောင် လောဘမကြီးသင့်ပေဘူး... ဟု မိက တွေးသည်။ ခုတလော ဒါကို ထုတ်ဖော်ပြောပြပြီး အပြစ်မြင်သလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်လာတာကို အံ့အားသင့်သည်နှင့်အမျှ မိ စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်းလည်း ဖြစ်ရပေသည်။

ဒီနေ့အဖို့ဆိုလျှင်... ခါတိုင်း ဝတ္တရားတွေထက် တစ်မျိုးထူးကာ မောင့်ကို ရုံးကြိုရုံးပို့ လုပ်ရပေသည်။ မောင့်ကားပျက်၍ ပြင်တုန်း မနက်ကတော့ လိုက်ပို့ပြီးပြီ။ တစ်နေ့ခင်းလုံးတွင် ခြံစည်းရိုးခုတ်သမား နှစ်ယောက်အနား ခါးတထောက်ထောက်နှင့် ညွှန်ကြားကြည့်ကြပ်ရသည်။

တစ်ချိန်လုံးကြည့်နေတာတောင် ခိုတဲ့နေရာ၌ ခိုကပ်ပစ္စလက္ခတ်လုပ်၍
မညီတာမညီ... ပါးတာက ပါး ဖြစ်ကုန်သေးသည်။

စိတ်တိုတိုနှင့် ခြံစည်းရိုးသမားနှစ်ယောက်နှင့်

တစ်နေကုန်သလောက်ပင်။ မခိုမကပ်လုပ်လျှင် တစ်ရက်တည်း ပြီးနိုင်ပါလျက်...
နားလိုက်၊ ချွေးသုတ်လိုက်၊ ထမင်းလုံးစီလိုက်၊ ဆေးလိပ်တိုဖွာလိုက်၊ ဝဲကုတ်လိုက်
လုပ်နေသဖြင့် ညနေခြောက်နာရီထိုးခါနီး တွင် မပြီးသေး။ မောင့်ကို ကြိုရဦးမည်မို့
အိမ်ကထွက်ရမည်။ အတွတ်ပြန်မရောက်သေး၍ ကောင်မလေးသုံးယောက်နှင့်
ခြံစည်းရိုးသမား နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ ထားခဲ့လို့ မဖြစ်။

“ကဲ... ကဲ... ရှင်တို့ပြန်တော့၊ နက်ဖြန်မနက်မှ ထပ်လာခဲ့၊

ဒီတစ်နေကုန်မှာ ပြီးသင့်ရက်သားနဲ့ ဘာမှ များတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ရှင်တို့ မပြီးဘူး။
ကျွန်မက သွားစရာရှိသေးတယ်”

“ရတယ်လေ.. အစ်မသွား၊ မမှောင်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့

ဆက်လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ရှင်တို့ ဆက်လုပ်နိုင်ပေမယ့် မဖြစ်ဘူး၊ ခြံထဲသော့ခတ်သွားမှာ၊ ကျွန်မ

အနားက ရပ်နေတာတောင် ရှင်တို့လုပ်တာ မညီမညာနဲ့၊ ကျွန်မ ထွက်သွားရင်
ရှင်တို့စိတ်ကြိုက် ပုံဆန်းထွင်ပစ်ခဲ့မှာ စိတ်ကို မချပါဘူး။ နက်ဖြန်မနက်
ကိုးနာရီလောက်မှ လာတော့၊ ရှင်တို့ မလာပဲလည်း မနေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... လာပါ့မယ်... စိတ်ချပါ အစ်မ”

“နက်ဖြန်မှ ပိုက်ဆံရှင်းမယ်”

ပုတ်ပြတ်ခိုင်းထားတာမို့ ငွေရှင်းလိုက်လျှင် ပေါ်လာတော့မှာ

မဟုတ်တော့ပါ။

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မ၊ ငွေတော့ ရှင်းပေးပါ၊ ကျွန်တော်တို့

တကယ်လာပါ့မယ်”

“မရဘူး... ကဲ... အခု ဘယ်လောက်ကျန်လဲ၊ သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ကျန်တယ်လေ၊ ဒီတော့ ပိုက်ဆံလည်း သုံးပုံတစ်ပုံ ချန်ထားမယ်၊ ဒီထက်တော့ မရဘူးရှင်၊ သင်ခန်းစာရပေါင်း များပြီ၊ ရှင်တို့လည်း မနာပါဘူး၊ ကိုယ်ပြီးသလောက် ရတာ ပဲ”

ဇွတ်ပင် သုံးပုံနှစ်ပုံသာ ရှင်းပေးလိုက်၍ ... အီးရောအီးရော အဝတ်လဲကာ ထွက်သွားကြပါသည်။ သူတို့သွားမှ ရေကမန်းကတန်းချိုးကာ သားနှစ်ယောက် ကားပေါ်တင်ပြီး ဇော်ရှင်းရဲ့ကုမ္ပဏီ ရုံးတည်ရှိရာ ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးသို့ ရောက်လျှင် ကားအစီးစီး ထိုးထားသော ပါကင်နေရာ၌ ကားကိုထိုးရပ်ထားပြီး မောင်ထွက်အလာကို စောင့်နေပါသည်။

မောင်တို့ ရုံးလုပ်ထားသည့် သုံးထပ်တိုက်ကြီးဟာ ဟိန်းဟိန်းကြီး ခမ်းနားထည်ဝါလှ၍ ပြတင်းပေါက် တံခါးပေါက်တို့၌ တပ်ဆင်ထားသော မှန်နက်တို့ကြောင့် အထဲကို ဖောက်မမြင်သာ။ အထဲကသာ လှမ်းမြင်နေရပါလိမ့်မည်။ မိနှင့် သားနှစ်ယောက် ကားပေါ်ကဆင်းကာ ခြံဝင်းထဲ လမ်းလျှောက်နေကြပါသည်။

ခဏအကြာတွင် ရုံးထဲမှ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတို့ ပြန်စပြုကြရာ... တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထွက်လာကြလေသည်။ မျက်မှန်းတန်းသော... သိနေသောတချို့ကိုပြီးကာ မိက နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ဟယ်... မမမိ... မမမိက မတွေ့တာကြာလို့လား မသိဘူး၊ ပိုချောလာတယ်”

“အမလေး... ညီမက ပြောရတယ်ရှိသေးတယ်။ ပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခဏနေလျှင် ဇော်ရှင်းနှင့် အင်မတန်ခင်သော အန်တီးသင်းဆိုသည့်
စာရင်းကိုင်အမျိုးသမီးကြီး ထွက်လာပြန်ပါသည်။ သူ့ကားက မိကားအနားမို့
အနားထိ လျှောက်လာရင်း....

“ဟော... မိမိ နေကောင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ... ကောင်းပါတယ်၊ အန်တီရော”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဘယ်နှယ် မိ... ဒီနေ့ လှနေပါလား”

“အမလေး အန်တီရယ်... ချီးကျူးစရာမရှိ မိကို ချီးကျူးရတယ်လို့”

“အဟုတ်ကဲ့... မိ ဒီနေ့လှနေတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း

ဦးဇော်ရှင်းတစ်ယောက်က မိန်းမနာမည်ပဲ ပါးစပ်က မချ တဖွဖွ ပြောနေရတာ
ထင်ပါရဲ့... သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

မိမိမြိုင်သည် အန်တီသင်းကားထွက်သွားလျှင် သူမကိုယ်သူမ မသိမသာ
ငဲ့၍ ကြည့်မိပါသည်။ စပန့်သားအဖြူနှင့် နက်ပြာစင်းဘလောက်စ် ပွစိစိနှင့်
လုံချည်နက်ပြာဖြောင်တစ်ထည်ကို တော်ရီလျော်ရီဝတ်ဆင်ကာ ဆံပင်က
ထုံးစံအတိုင်း ခေါက်တင်လိမ်ညှပ်၊ မျက်နှာက အပြောင်။ ဒါကို သူတို့မျက်စေ့ထဲ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြည့်လှနေကြပါလိမ့်။

သူတို့စကားကို ယုံကြည်ကာ ဝမ်းမြောက်အားတက်လောက်စရာ
ကိုယ့်ပုံစံက လုံးဝမဟုတ်၍ မိမိမြိုင်က စဉ်းစားမရအောင်ဖြစ်ကာ ခေါင်းကို
အသာရမ်းမိပါသည်။ တတိယအကြိမ်၌ ကား... မိမိမြိုင်သည်
အတော်နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတော့ပြီ။ မိနှင့်လည်း ခင်သော
မိတ်ဆွေလူကြီးတစ်ဦးရဲ့ သမီးကလေး ပုလဲဆိုတာလည်း ဒီရုံးမှာပဲ ရှိသည်။

ပုလဲထွက်လာပြန်တဲ့အခါ ပုလဲသည် မိကို လှမ်း၍

ရယ်ပြန်တုတ်ဆက်ရင်း...

“မမမိ... မမမိက ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် လှနေတာပဲ။

မတွေ့တာကြာလည်း ကြီးလာတယ် မထင်ရဘူး၊ သိပ်နုတာပဲ”

“ပုလဲရယ်... အပိုတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ မဟုတ်တာကို သိနေတော့ အမြောက်ခံရသလိုပဲ။ ခိုးလို့ခုလုနဲ့”

“ပုလဲ တကယ်ပြောတ... မမိက နဂိုလှ”

“ဒီညနေ ဒီလိုပြောပြောသွားတာ သုံးယောက်ရှိပြီ၊ လောကကြီး ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ရုံးကလူတွေ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေကြလဲ၊ မမမိလည်း ဒီနေ့ သနပ်ခါးတောင် တစ်စက်မလိမ်းခဲ့ဘူး”

“ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ လှနေလို့ နဂိုလှလို့ ပြောတာပေါ့ မမမိရဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရုံးမှာ ဒီနေ့ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမမိရယ်... လှလို့လှတယ်ပြောသွားကြတာပေါ့၊ ဦးဇော်ရှင်းကြီးက ကံကောင်းတယ်။ မိန်းမလှလှရထားပြီး သားချောချောလေး နှစ်ယောက် မွေးပေးထားတာလည်း ပိုင်သေးတယ်”

မိသည် ပုလဲထွက်သွားရာကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ မဟုတ်ဘူး... တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ အားလုံးဟာ မိကို အရှိထက်ပို၍ အကောင်းမြင်နေကြတာ သေချာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှ ရုံးကို လာတတ်တဲ့ မိကို ထူးခြားပြီး အကောင်းမြင်နေစရာလည်း ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါ။

ဒါဖြင့် မိအပေါ် သူတို့အားလုံး ဘာကြောင့် အရှိထက်ပို၍ ချီးမွမ်းသွားကြသနည်း။ မေတ္တာစိတ်နှင့် ဖြည့်စွက်ချီးမွမ်းသွားကြတာပဲပေါ့။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်ရော... မိအပေါ် အသလွတ်မေတ္တာသက်ရောက် ကျဆင်းကြသနည်း။

မိသည် ကားအနား လက်ပိုက်ရပ်ကာ... တွေးမရဖြစ်နေဆဲ... ရုံးထဲမှ

ဇော်ရှင်းထွက်လာပါသည်။ သားနှစ်ယောက်က အဖေကို ပြေး၍ ကြိုဆိုကြသည်။ သားတွေကို တစ်ယောက်ချီ တစ်ယောက်ဆွဲကာ ဇော်ရှင်းက ကားဆီ လျှောက်လာသည်။

“မောင်.. မောင်းမလား”

“မိပဲ မောင်းပါ”

မိမိမြိုင်က မောင်းသူဘက် ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သားနှစ်ယောက်ကို နောက်ခန်းထဲထည့်ပြီး ဇော်ရှင်းက ရှေ့ခန်း၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဇော်ရှင်းထံမှများ ထူးထူးခြားခြား ချီးမွမ်းစကား ကြားရလေဦးမလားရယ်လို့... မိက နားစွင့်နေသော်လည်း ဇော်ရှင်းထံမှ ဘာချီးမွမ်းစကားမှ မရပါ။ ဘယ်ရမလဲ... တကယ်လည်းပဲ မိဟာ ဒီနေ့ ထူးခြားပြီး ပြောပလောက်အောင် ကြည့်ကောင်းမနေတာက အမှန်ပင်။

“ရုံးမှာ ဒီနေ့ ဘာများ ထူးခြားသလဲ မောင်”

“ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင်ရော ရုံးကလူတွေနဲ့ မိအကြောင်း ပြောဖြစ်သေးလား”

ဇော်ရှင်းက မိကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။

“မပြောဖြစ်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မပြောပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မိရဲ့”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဇော်ရှင်းသည် သူနှင့်ရော... မိနှင့်ပါရင်းနှီးသည့် ရုံးကဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးအချို့ကို အောင်ခိုင်သင်ကြားမှုအတိုင်း မိအကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖွင့်ဟပြောပြကာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အကူအညီယူသည့်နည်းကို ဒီနေ့စတင်စမ်းသပ်ကြည့်ထား၍ မိကို အကဲခတ်ခတ်နှင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း

ရယ်ချင်နေပါသည်။

အန်တီသင်းကြီးက ဆိုလျှင်...

“အမလေးလေး... ဦးဇော်ရှင်းတို့များ မိန်းမကို ချစ်တဲ့နေရာမှာ မိန်းမကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ဂရုစိုက်လိုက်တာနော်၊ မိန်းမ ဒီပရက်ရှင်ရနေလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ စည်းရုံးပြီး စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေး လုပ်ရသတဲ့၊ အန်တီသင်းကတော့ သဘောကျတယ်တော့။ မိန်းမတွေဘက်ကလည်း ကျေနပ်တယ်။ ဒီလောက် မိန်းမကို ဂရုတစိုက် ချစ်တဲ့ယောက်ျားကို ကူရမှာပေါ့၊ မိက လုပ်ကြံပြီး မဖြစ်နိုင်တာကို ချီးမွမ်းမြှောက်ပင့်ရမယ့် သူမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လည်း... မိန်းမလှတစ်ယောက်၊ လှကြောင်းပြောပေးဖို့ ဘာမှ မကူညီချင်စရာ မရှိဘူး၊ အိမ်ကလူကြီး ဦးအောင်မိုးကိုတောင် ဒါတွေ ပြန်ပြောပြရမယ်ဟေ့”

“ဘာလို့လဲ အန်တီသင်းရဲ့”

“သူများ ယောက်ျားတွေများ ကိုယ့်ဇနီးကို ချစ်လွန်းလို့ ကြိတ်နီဂရုစိုက်တတ်တာကို နည်းနာယူတတ်အောင်ပေါ့”

ဇော်ရှင်းက တဟင်းဟင်းနှင့် သဘောတကျ ရယ်နေရပါသည်။ ဒီနေ့က ရုံးကို မိ လာကြိုရမှာမို့... မိနှင့် တွေ့ခွင့်နည်းပါး ခဲယဉ်းကြသော ရုံးကအပေါင်းအသင်း တစ်စုကို ဒီနေ့ပဲ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ သူမှာကြားထားရတာ ပါ။ ဇော်ရှင်းတို့ရုံးမှာက ယောက်ျားဝန်ထမ်းဦးရေ နည်းပါးပါသည်။ ဘော့စ်နှင့် သူအပါအဝင်မှ လေးယောက်သာ ရှိတာ။ အမျိုးသမီးဦးရေများတာမို့ သူနှင့်ပိုရင်းနှီးသူတွေဟာ အမျိုးသမီးတွေပင်။

ဟိုအရင်ကဆို... ဘော့စ်က နိုင်ငံခြားနှင့် ဒီကို ကူးချည်သန်းချည်မို့ တစ်ရုံးလုံး ဘုန်းမောင်တစ်ယောက်တည်း အဖြစ်... ဇော်ရှင်းသည်သာ တစ်ဦးတည်းသော ဝန်ထမ်းအမျိုးသားပင်။ နောက်ထပ် အမျိုးသားနှစ်ယောက်က

နောက်မှ တိုးခန့်လိုက်တာဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က ဇော်ရှင်းတစ်ယောက်၌
တိုက်ရိုက်တာဝန်ယူရသော ခပ်ချောချော လူရွယ်လူပျိုကလေး ကိုကိုလတ်။
နောက်တစ်ယောက်က စာရင်းအင်းဘက်မှ အန်တီသင်းအောက်အဆင့်၌
စာရေးကြီးအဆင့် ဦးဘိုစိန်...။

ဦးဘိုးစိန်ကတော့ လူရိုးလူအေး လူထိုင်းကြီးဖြစ်၍
ခင်မင်ပေါင်းသင်းမရ။ ကိုကိုလတ်ကတော့ သွက်လက်ထက်မြက်သော
လူရွယ်ကလေး တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ကာ ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး
ကောင်းသော... ကောင်လေးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ကိုယ်က
တိုက်ရိုက်ခိုင်းစေနေရသော တပည့်ပုံစံဖြစ်နေ၍ ဇော်ရှင်းမှာ သူ့ရဲ့ ပြဿနာကို
ဖွင့်ပြောမထွက်သေးပါ။

ဒါကြောင့်လည်း သူ စည်းရုံးရေးဆင်းထားသူတို့မှာ အမျိုးသမီးတွေသာ
ဖြစ်နေတာပင်။ မိနှင့်လည်း အထိုက်အလျောက် သိကျွမ်းပြီးနှင့်ရဦးမည်
မဟုတ်လား။ မိကို ဒီညနေ သူတို့အတွေ့မှာ ချီးမွမ်းသွားကြပေလိမ့်မည်။ ဤအတွက်
မိထံတွင် ကျေနပ်သဘောကျရိပ်ကို မတွေ့ရဘဲ... စနိုးစနောင့် ခံစားချက်မျိုးသာ
မြင်နေရ၍ ဇော်ရှင်းမှာ ဦးနှောက်ပင် ခြောက်မိပါသည်။

ဖွင့်၍ လည်း မိက မပြော။ ဘယ်လိုပြောသွားကြမလဲ ဇော်ရှင်းက
သိချင်ပေသည်။ မိ ဘာကြောင့် ပြန်မပြောပြဘဲ မြဲထားသလဲကိုလည်း စဉ်းစားမရ။
မိက ဘာမှ ဆက်မပြောလေ ဇော်ရှင်းက မရိုးမရွ သိချင်လေ။ လှကြောင်းပကြောင်း
ချီးမွမ်းစကားတွေသာ ဖြစ်မှာမို့ လှကြောင်းပကြောင်းနှင့် စကားကို
ဘယ်လိုဆက်စပ်အစ်အောက်ကြည့်ရမလဲ သူ စဉ်းစားသည်။

ထို့နောက် ဇော်ရှင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားကာ...

“အော်... မနေ့ကတောင် ကောင်မလေးအသစ်တစ်ယောက် ခန့်တယ်”

မိမိမြိုင်ဟာ ဇော်ရှင်းရဲ့မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်သည်။ အကြာကြီး

တိတ်နေရာမှ ကောက်ပြောလိုက်သော စကားစ အဆက်အစပ်မရှိ၍
ဘာကိုပြောတာလဲဟု ငဲ့ကြည့်မိတာပင်။

“မိက ရုံးမှာ ဘာထူးခြားလဲဆိုလို့ အဲဒါပဲ သတိရတာ ၊

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခန့်လိုက်တာ၊ ကောင်မလေးက
တော်တော်အလှပြင်တယ်ကွ၊ လှလည်း တော်တော်လှတယ်”

မိမိမြိုင်မှာ ဆတ်ခနဲပင် ဖြစ်မတတ် အံ့အားသင့်

မျက်ခုံးပင့်သွားရပါသည်။ ကားမောင်းနေလက်စ ဖြစ်၍ ပင်... နို့မဟုတ်လျှင်
ဇော်ရှင်းမျက်နှာကို ဒီဘက်ဆွဲလှည့်ကာ စေ့စေ့ပင် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ချင်ပါသည်။

ဤစကားမျိုး ဇော်ရှင်းထံမှ မကြားဖူး၍ ရော... ပြီးတော့ ဇော်ရှင်းမျက်နှာ၌
လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုခု ရှိသည်ဟု ထင်မိတာကြောင့်ရော... မိ
မျက်ခုံးလေးတွန့်နေမိပါသည်။

မိထံမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာသေး၍ ဇော်ရှင်းက ထပ်မံကာ...

“မိန်းမတွေဟာ သူတို့ကို လှတယ်ပြောရင် ကြိုက်ကြသလား မိ”

မိသည် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး..

“ဘာလဲ... မောင်က အဲဒီ ကောင်မလေးအသစ်ကို

လှတယ်ပြောမလို့လား”

“အာ... ဘာဆိုင်သလဲ... ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ”

လမ်းကြောင်းတလွဲ ဖြစ်သွား၍ ဇော်ရှင်း စိတ်ညစ်သွားရသည်။

“သိဘူးလေ... မောင်ပဲ ဒီကောင်မလေး လှတယ်လို့ ပြောတာကိုး”

“ရုံးကအကြောင်း မိကို ပြောပြတာလေ၊ သူ့ကိုတော့ ဘာလို့
ပြောရမှာလဲ”

“အဲဒီ ကောင်မလေးက နာမည်ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“လှလှရှိန်တဲ့”

“သိပ်လှတာပဲပေါ့”

“အင်း... လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိလောက်တော့ မလှဘူး”

“အပိုတွေ လုပ်ပြောမနေနဲ့၊ သူများလှကြောင်း ပြောမိလို့ မိန်းမကိုပါ အားနာပါးနာ တော်ရီလျော်ရီ ဆွဲထည့်တာမျိုး လာမလုပ်နဲ့၊ ဘာမှ မပြောတာက ကောင်းသေးတယ်။ မိလောက်တော့ မလှဘူးဆိုတဲ့စကားက စိတ်ထဲကမပါဘဲ လျှာဖျားက ထည့်ပြောတာ၊ လူကို ဒါမျိုး လာမလှည့်စားနဲ့”

“ဟောဗျာ... မိကလည်း”

“မောင်နော်... ရုံးက မိန်းကလေးတွေလှကြောင်း တစ်ခါမှ ပြောသံဆိုသံ မကြားဖူးဘူး။ ဒီတစ်ခါမှ ကြားဖူးတာ၊ မောင် ရိုးမှရိုးသေးရဲ့လား၊ ခုတလော အလှအပအကြောင်းတွေလည်း တဖွဖွပြောရဲ့၊ မိကိုလည်း အလှမပြင်လို့ ခုတလောမှ အပြစ်တွေ တင်တင်လာတယ်၊ လှလှရှိန်ဆိုတာ မောင်နဲ့ ရိုးရဲ့လား”

“ဒုက္ခပါပဲ မိရယ်၊ မနွေကမှ အလုပ်စဝင်တာပါ”

“အလုပ်လာလျှောက်တာတော့ မနွေကမှ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ လာလျှောက်တာတွေကို အင်တာဗျူးလုပ်တာ ခန့်တာလည်း မောင်ပဲဟာ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင့်မျက်နှာနဲ့ လေသံကြည့်ရတာ မရိုးဘူး၊ တစ်ခုခု ရှိနေသလိုပဲ”

“မရှိပါဘူးကွာ၊ ရိုးပါတယ် မိရဲ့”

“ဟုတ်တယ်... တစ်ခုခုပဲ၊ ဒီနေ့ မိကို မောင့်ရုံးက စတုတ္ထတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှသလေးဘာလေး ချီးမွမ်းသွားကြတယ်၊ ချီးမွမ်းရအောင်လည်း လူက တကယ်လည်း မလှဘဲ ဒီလောက် ဖိုသီဖတ်သီနိုင်နေတာ”

“ဒါနဲ့ပဲ မောင် မရိုးတော့ဘူးလား... ခက်ပါလား မိရာ”

“မောင် ရုံးမှာ လှလှရှိုန်ကို တစ်မျိုးတစ်မည် မရိုးမသားပုံ ပေါက်နေလို့ ရုံးက မိန့်ခင်တဲ့ လူတွေက မိကို တွေးပြီး သနားနေကြသလားမှ မသိတာ၊ ဒါကြောင့် သနားစိတ်နဲ့ အလကားနေရင်း... လှတယ် လှတယ် ချီးမွမ်းသွားကြတာပဲ နေမှာ၊ တကယ်မလှတဲ့နေ့မှာ... တစ်ယောက်မကက လှတယ် အသလွတ်ပြောသွားတာ နောက်ခံဇာတ်ကြောင်း တစ်ခုခု ရှိရှိရှိလို့။ မိ ဒီအတိုင်းပဲ တွေးနေတာ၊ အခု မောင့်ဆီက ထွက်လာပြီ၊ ဝန်ထမ်းသစ်ကောင်မလေးကို မိန်းမရှေ့မှာတောင် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လှတယ်လို့ ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောတာ စိတ်ထဲ အတော်ကြီးကို မရိုးတော့လို့”

“ဟောဗျာ”

ဇော်ရှင်း ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကုတ်လိုက်မိပါတော့သည်။ ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်လိုများ ကောက်ချက်ဆွဲချလိုက်တာပါလိမ့်။ အဆုံးမတော့ သူပင် မသမာသူဘဝ ရောက်လှတဲ့ခါ ဖြစ်နေပါပေါ့လား။ ဆရာကြီးအောင်ခိုင်နည်းစနစ်က သိပ်မမိုက်လှသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ခုတလော အလှအပအကြောင်းကို မောင် စိတ်ဝင်စားစားနေတာ ဘာကြောင့်လဲ မှတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ လက်စသတ်တော့ သူများလှနေတာကို မောင် မြင်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေလို့ မိမလှတာ မောင့်မျက်စေ့ထဲ အပြစ်ဖြစ်နေတာ”

“ကဲ... ပြောတော့ ဒေါ်မိမိမြိုင်ရေ... ထင်သလိုသာ ပြောပေတော့နော်၊ အင်း... အောင်ခိုင် အောင်ခိုင်...”

“ဘာအောင်ခိုင်လဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

မိက စူပုပ်ပုပ်နှင့် ဇော်ရှင်းကို မျက်စောင်းရွယ်သည်။ ဇော်ရှင်းသည် ဂုတ်ကိုပုကာ မှုန်ကုတ်ကုတ်နေလိုက်ရပါသည်။

သားငယ်ကို တတန်းတန်း ခေါ်လာချင်သော်လည်း ချောစုပြောလွန်း၍ ထားပစ်ခဲ့ရတာ မိမှာ စိတ်မဖြောင့် လက်မဖြောင့်ဖြစ်တာကို မနည်းကြိတ်မှိတ် မေ့ဖျောက်ထားရသည်။ တစ်ရက်တစ်လေပဲလေရယ်လူ့ သဘောထားရပါသည်။ သားကြီးကိုတော့ ညနေသုံးနာရီမှ ပြန်ကြိုရမည် ဖြစ်ကာ... ဆယ့်တစ်နာရီနှင့် သုံးနာရီအကြားတော့ အားလပ်ပါသည်။

ညိုညိုထံသွားပြီး စိတ်လက်ကြည်လင်လန်းဆန်း ပေါ့ပါးလာအောင် ဖေးမကူညီပေးဖို့တဲ့။ အတော်အလုပ်ရှုပ်ရှာတဲ့ မချောစုရယ်လို့ ထင်မိသည်။ သို့ပေမယ့် မလိုက်ချင်ဘူး ငြင်းရမှာလည်း အားနာသည်။ သည်အုပ်စုထဲက အရေးကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စား မပါဝင်ဘဲ ဘေးထွက်နေရာကျလျှင် မိမိမြိုင်အတွက် မထောင်းတာလှဘဲ... ဇော်ရှင်းအမှတ်လျော့မှာပဲ စိုးရိမ်ရသည်။ ကိုအောင်ခိုင်ဇနီးက ကိုရဲနောင်ဇနီးရဲ့ အရေးကိစ္စ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆောင်ရွက်ပြီး ဇော်ရှင်းမိန်းမက မကူညီချင်ဘူးဆိုလျှင် မကောင်းတတ်၍ သာပင်။

ချောစုက မနက်ဆယ်နာရီကတည်းက အိမ်ကို ရောက်ချလာပါသည်။ သူက ကိုယ်တိုင်ကားမမောင်းတတ်၍ အငှားကားနှင့် လာတာဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ ဒီနေ့ အရေးပေါ် မလုပ်မဖြစ်ကိစ္စမရှိ၍ တော်ပေသေးသည်။ သားငယ်သွားကြိုရာကိုပါ ချောစုကို တင်ခေါ်သွားရသည်။ သူ့မှာ ကလေးအကြိုအပို့ကိစ္စလည်း မရှိပါ။ အကြီးနစ်ယောက် ကျောင်းကိစ္စကို ကိုအောင်ခိုင်က ကျောင်းကားနှင့် ကြိုပို့ ထည့်လွှတ်စီစဉ်လိုက်၍ ဖြစ်သည်။

“မညိုက ဒီနေ့ရှိမှာ သေရောသေချာရဲ့လား မချောစုရယ်”

“သေချာပါတယ် မိရဲ့.... ချောစု မေးပြီးပြီ၊ နောက်နေ့ ကထိန်သင်္ကန်းကပ်ရှိလို့ ဒီနေ့ သူတို့ကျောင်းက ပိတ်တယ်”

“သားတို့ကျောင်းတော့ မပိတ်ဘူး”

“အင်... အိမ်က ကလေးတွေလည်း မပိတ်ဘူး၊ သူတို့ကျောင်းလည်း ပိတ်တယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ မတက်လို့ရတာ ပါ၊ သူ ဒီနေ့ အိမ်မှာပဲ”

ကားနှင့် ထွက်လာကြရင်း မိသည် မချောစုရဲ့ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပုံကို အံ့သြကာနေသည်။ မချောစုရဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန် လှပကြော့ရှင်းနုနယ်နေတာကိုလည်း အားကျသလိုလို ဖြစ်မိပါသေးသည်။ ကျောင်းတုန်းကဆိုလျှင်တော့ ချောစု ခုလိ လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသည့်လမ်းသို့ မိက ခုလောက်ပုံမျိုးနှင့် တွဲပြီး လိုက်မှာ မဟုတ်ပေ။

အပြိုင်အဆိုင်စိတ်မျိုးဟာ ခုတော့လည်း စိတ်ထဲ သိပ်မရှိလှတော့ပါ။ ချောစုလောက် ထောင့်စေ့စေ့ အလှပြင်မထားသော်လည်း မိမိမြိုင်သည် ခါတိုင်းထက်တော့ လှလှပပ ဝတ်စားဆင်ယင်ခဲ့သားပင်။ ဆံပင်ကိုတော့ လိမ်တင်၍ ကျားပါးစပ်နှင့် ညှပ်ထားခြင်းထက် ပို၍ မသန့်နိုင်။

“မညိုက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ညိုက လူ့ဘောင်ကြီးကိုတောင် ငြီးငွေ့စိတ်ကုန်သလိုလို ဖြစ်နေလို့၊ ကိုရဲနောင်က သူ့မိန်းမကို ခေါ်ပြီး အပြင်တွေ ဘာတွေ လည်စေချင်တယ်”

“လူ့ဘောင်ကြီးကို ဘာလို့ငြီးငွေ့နေတာလဲ”

“ညိုက အစကတည်းက ရိုးရိုးအေးအေး တုံးတုံး မဟုတ်လား.. အိမ်မှုကိစ္စတစ်ဖက် ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ ရှုပ်ပွေလီပြီး စိတ်ညစ်စိတ်ဓာတ် ကျနေသလား မသိပါဘူး မိရယ်... မပြင်မဆင် မသွားမလာနဲ့။ တစ်နေ့တခြား ရေခဲတုံးစတိုင်လ် ဖြစ်လာတော့ ကိုရဲနောင်လည်း စိတ်ညစ်လာတာပေါ့”

မိမိမြိုင်သည် ချောစုကို လှည့်ကြည့်မိကာ...

“အဲဒါကို မိတို့ တတ်နိုင်မှာမို့လားဟင်... မချောစု”

“ချောစုတို့က သူ့ကို ပျော်လာအောင်

ဖေးမဖျောင်းဖျပေးနိုင်သလောက်ပေါ့။ တတ်နိုင်တယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ပြောင်းလဲသွားဖို့ကတော့ ညိုညိုအပေါ်လည်း မူတည်တာပဲလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မိတ်ဆွေကောင်းပီပီ မိတ်ဆွေအိမ်ထောင်စုတစ်စုရဲ့ အိမ်ထောင်သာယာရေးကို
ကူညီသင့်တာပေါ့။ ဘယ်မှမသွားချင် မလာချင် အိမ်ထဲကုပ်ပြီး လောကကြီးကို
စိတ်မဝင်စားတဲ့ သူမိန်းမကို အပြင်ခေါ်ထုတ် လျှောက်လည်စမ်းပါလို့
ကိုရဲနောင်ကိုယ်တိုင်က ရကွက်ဝစ်လုပ်ထားတာ”

“အော်...”

“မိကတော့ ကလေးကြုံရပို့ရ... ကားလည်းမောင်းတတ်နေတော့
အပြင်လောကကို ရောက်နေရမှာပဲ။ ညိုညိုက ဘုရားတရားပဲ
လုပ်ချင်နေတော့သလိုလို ဖြစ်နေတာ”

“ဘုရားတရားလုပ်တာလည်း ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ မချောစုရဲ့”

“ကောင်းတဲ့အလုပ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ဘာသာရေးပဲ
ကျောက်ချပြီး အညိုပဲဝတ် တရားအားထုတ်နေတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးရင်
အစကတည်းက ယောက်ျားလည်း မယူခဲ့နဲ့... ကလေးလည်း မယူခဲ့နဲ့၊
ကလေးနှစ်ယောက် မွေးပြီး ကလေးငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတုန်း... အိမ်ထောင်ကို
ငြီးငွေ့ပါတယ်ဆိုပြီး တရားသွားအားထုတ်နေရင်တော့.. ရက်အကန့်အသတ်နဲ့
တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ဆိုရင် မပြောလိုပါဘူး။”

မိမိမြိုင်သည် ကားမောင်းရင်းမှ ခပ်သောသော ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။

“အစကတည်းက အိမ်ထောင်မပြုရင် မပြုနဲ့၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင်တော့
အိမ်ထောင်အပေါ် အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ တာဝန်ကျေရမယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က
မချို့ယွင်း မပျက်ကွက်သင့်ဘူး။”

မိမိမြိုင်သည် ချောစုစကားတွေကို ထောက်ခံရကောင်းနိုး၊

ကန့်ကွက်ရကောင်းနိုး ဝေခွဲမရ။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးလည်း သေချာစွာ မစဉ်းစား
မဆုံးဖြတ်တတ်ပါ။ ထို့နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သား ညိုညိုအောင့်အိမ်သို့
ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ တိုက်လှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့ကြပြီး ညိုတို့အခန်းတံခါးကို
ခေါက်လိုက်လျှင် ညိုအမေကြီးက အကျူးဖြူယောဂီထဘီဝတ်နှင့်
တံခါးလာဖွင့်ရင်း....

“ဟော... လာကြ... လာကြ... ညိုရေ... ဟောဒမယ် သူငယ်ချင်းတွေ
လာကြပြီ”

ညိုညိုအောင်က မီးဖိုထက်မှ ခပ်အေးအေး ထွက်လာကာ...

“ဘယ်မှသွားမနေနဲ့ အိမ်မှာပဲ စားကြသောက်ကြပါလား၊ ညို့လက်ရာ
စားရတာ ပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား”

မိသည် ဆက်တီ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဆရာမကြီး ဒေါ်ချောစုကိုပဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ချောစုက ပြုံးရင်း...

“ညို့လက်ရာ နောက်မှလာစားမယ်၊ ဒီနေ့က အပြင်အတူထွက်ချင်လို့
လာခေါ်တာ၊ ညို့လက်ရာစားဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်.. ညိုကဖြင့် ချောစုတို့... မိတို့ကို ကျွေးဖို့ စီစဉ်နေတာ”

“စားသောက်နေရင် ကြာတယ်၊ ဟောဒီ မမကလည်း ညနေ
ကလေးပြန်ကြိုရဦးမှာတဲ့၊ ကဲ... ညို... ဘာလဲ.. မလိုက်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ချောစုရယ်”

ညိုညိုအောင်မှာ အေးလှ၍ ချောစုလို ဆူဆူပွက်ပွက်မျိုးကို
လန့်ပုံရပါသည်။ သိပ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ငြင်းခုန်ဝံ့ပုံ မရ။

“ကဲ... ကဲ... အဝတ်သွားလဲချည်၊ အလှပြင် မြန်မြန်လုပ်”

ညိုသည် ခပ်တွေတွေနှင့် စိတ်မပါလှပုံရသည်။ ညို့မေမေက ဧည့်ခန်းမှာ

လာထိုင်ရင်း...

“ကောင်းတယ်... သမီးတို့ လာခေါ်တာ၊ ညှိတစ်ယောက်က ဘယ်မှလွတ်လို့ မရဘူး။ မောင်ရဲနောင်ခမျာ အတူသွားလာချင်ရှာတယ်။ သူက မလိုက်ဘူး၊ ဘုရားသွား ကျောင်းတက် ပွဲတက်မှ အတူမလိုက်ရင် ကြာတော့ ယောက်ျားက စိတ်ပျက်မှာပေါ့ကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်မှာ သူ့ကို ကြိတ်ကြိတ်ပြောရတယ်”

ညို့မေမေက အပြင်မထွက် မသွားမလာစေချင်တာ မဟုတ်မှန်း သေချာလေပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူး မိရယ်၊ ကိုရဲတစ်ယောက်က အရေးမပါ... အရေးမကြီးဘဲလည်း အပြင်ကို ထွက်ချင်တာ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေရတာ အကောင်းဆုံးပေါ့၊ အပြင်ထွက်ရတော့ နေကပူ... လူပင်ပန်း ပိုက်ဆံကုန် အကျိုးမရှိ... ဘာများကောင်းတာရှိလဲ... ဒါကြောင့် ညို့က မလိုက်ချင်တာ”

ညို့က ဆင်ခြေတက်ပြီးမှ အဝတ်လဲဖို့အတွက် သူတို့ရဲ့ တိုက်ခန်းအပေါ်လွှာကို တက်သွားပါသည်။

“သူ မလိုက်တာက လွန်လွန်းပါတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်း ဘာသာရေးပဲ ဇောက်ချလိုက်စားချင်းတဲ့ သူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သားသမီးတွေ အိမ်ထောင်ကျပြီး လက်လွတ်ပြီးမှ ဒီဘက်ကို အချိန်ပိုပေးခဲ့တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်မွေးခဲ့မှတော့ လူလားမြောက်ပြီး တင့်တေင့်တင့်တယ် ဖြစ်ကြတဲ့အထိ ကိုယ့်တာဝန် မဟုတ်လား။ ကောင်းသောအလုပ်ကို ကျင့်ကြံမှာပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကာလဒေသဆိုတာ ရှိသေးတယ်လို့ ညို့ကို ပြောရတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ညို့က ငယ်လည်း ငယ်ပါသေးတယ်”

“ညို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက ပျော့တယ်၊ ဇွဲမရှိဘူး၊ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူးကွဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ အခု... အိမ်ထောင့်ဝေယျာဝစ္စထဲက တစ်ရက်လွတ်လွတ် တစ်ပတ်လွတ်လွတ် ပြေးချင်တာက များများဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ် မအေမို့ သိနေတယ်”

“တစ်ရက်တစ်လေ လွတ်ဖို့များ ချောစုတို့နဲ့ ဟောသလို
တစ်ရက်ထွက်လိုက်ရင်လည်း ဖြစ်တာပါပဲ... ဟင်း... ဟင်း”

“ဒါပေမယ့် သမီးတို့သူငယ်ချင်းက အပြစ်ကင်းတဲ့
လွတ်လမ်းပြေးလမ်းကိုပဲ ရွေးချင်တာကွဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း အပြစ်ကင်းချင်တယ်၊
စနေ တနင်္ဂနွေလေး မိသားစု စုံစုံညီညီ ဆုံရတာ ... ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ရိပ်သာလိုက်ဖို့
သင့်သလား။ သူ ကပ်လိုက်မယ်ပြောလွန်းလို့ ဒေါ်ဒေါ်မှာ ခိုးထွက်တန် ထွက်ရ...
မသွားဘဲနေလို နေရ... သူ့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်
ဖြောင့်ဖြောင့်မသွားနိုင်ဘူးကွယ”

“ကိုရဲနောင်က ဘာမှမပြောဘူးလား ဒေါ်ဒေါ်”

“မောင်ရဲနောင်လည်း နောက်ပိုင်း ဘာမှ မပြောတော့ရှာဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်မှာ
မောင်ရဲနောင်ကို အားနာလို့ စိတ်ညစ်ပါရဲ့၊ တစ်ပတ်လုံးမှာ ငါးရက်တိတိ
သူတို့မိသားစု ဝေယျာဝစ္စကလေးတွေကိစ္စ ကူပြီးပြီကွယ်၊ နှစ်ရက်တော့
ကိုယ်နဲ့ပါမယ့် ကုသိုလ်ရေးလေး ဆက်ချင်တယ်၊ ဒါ ဒေါ်ဒေါ်အသက်အရွယ်နဲ့လည်း
လိုက်လျောညီထွေတဲ့အလုပ်၊ သူကပ်လိုက်မှာစိုးပြီး မဖြောင့်မတန်း ဖြစ်နေရတော့
ကောင်းသလား”

“မညိုက ဘာကြောင့် အဲလိုဖြစ်နေတာလဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ငယ်ငယ်တည်းက
ဘာသာရေးဘက် ထုံတာလား”

“ငယ်ငယ်က ဘုရားမှန်မှန် ရှိခိုးရုံလောက်ပါ။ ခုနောက်ပိုင်း
နှစ်နှစ်လောက်မှ ကိုယ်က အိမ်ထောင်ပြုထားမိမှပဲကွယ်၊ ကလေးတွေလည်း
ဒီလောက်ငယ်သေးတာ၊ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိသေးတယ်ကွဲ့”

“မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ယောက္ခမနဲ့ သားမက်က
တစ်ကြိတ်တည်း ချောစုရေ၊ အိမ်တွင်းအောင်းချင်တာလဲ တစ်ပြစ်”

ညိုမေမေကိုယ်တိုင်က ကိုရဲနောင်ဘက်က ရပ်တည်ပြောနေတာမို့...

ကိုရဲနောင် လုပ်ကြံအပြစ်မြင်နေတာမျိုး ဟုတ်ပုံမရတော့ပေ။ အလှပြင်ဖို့စိတ် နည်းနည်းလျော့နေသော မိပင်လျှင် ညှိဆင်းလာတာကို ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ချင်သည်။ ပိတ်ဖောက်ဇာထူထူရင်စေ့ အဖြူလက်တို့နှင့် ပါတိတ်လုံချည် အညိုအဝါပွင့် ဝတ်ဆင်ကာ ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ပြီး အလွယ်ပတ်ခွေ ထုံးဖွဲ့ထားပုံမှာ ရင့်ရော်နေစေပါသည်။

“ညှိကတော့လေ... ဝတ်လာပုံကိုက မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ချောစုက အပြစ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လဲကွယ်... ကျောင်းဆရာမပဲဟာ ရိုးရိုးပုံတုံးပဲ ကောင်းပါတယ်”

“အခုက ကျောင်းသွားတက်မှာ မဟုတ်ဘူး ညှိ၊ ရှော့ပင်စင်တာတွေ ... ဈေးတွေပတ်ပြီး အလည်ထွက်မှာ”

ညှိသည် မျက်နှာကိုရှုံ့ကာ...

“ချောစုတို့ မိတို့ကို အားနာလို့ လိုက်ရတာ ၊ ညှိ ဒါတွေ ဝါသနာကို မပါဘူး၊ တစ်ခါမှလည်း မရောက်ဘူး”

“ဝါသနာမပါလည်း မရဘူး၊ တစ်ခါတလေလေး စုထွက်ရတာ ၊ ကိုယ်တို့ အိမ်ရှင်မတွေမှာ အောက်ထိလက်ထိဆိုတာ ရှိကို ရှိရဦးမယ်၊ မရှိလေ... ညှိပုံစံ ဒီလိုကြီး ဖြစ်နေလေနေမှာပဲ။ လူကိုတောင် အညောင်းဖြေ အပန်းဖြေရသေးတာပဲ၊ စိတ်ကိုလည်း အညောင်းဖြေပေးရဦးမှာပဲ ညှိရဲ့”

ညှိသည် စောဒကမတက်ဘဲ စိတ်မပါလှပုံနှင့်သာ ဖိနပ်ထုတ်စီးသည်။ ညှိကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်မှာ ကြိုးမပါ ကိုင်းမပါ လက်ကသာကိုင်ရသော ဇစ်တပ်ပိုက်ဆံအိတ် ရိုးရိုးတုံးတုံးပဲ ဖြစ်သည်။

“သမီးကြီး ဘွားဘွားထမင်းစားခိုင်းရင် စားနော်၊ ပြီးရင်

ကိုယ့်ပန်းကန်ကိုယ်ဆေး၊ နေ့လယ်ကျ သိပ်မဆော့နဲ့၊ မောင်လေးလည်း ထိန်းဦး၊
မောင်လေးကို ခဏနေရင် နှိုးလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညို့သမီးကြီးသည် မိ သားကြီးနှင့် ရွယ်တူ မတိမ်းမယိမ်းပင်။
လိမ္မာပုံကလေး ရပါသည်။ မိတို့ ထွက်လာသောအခါ ညို့မေမေက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ
နှုတ်ဆက်တံခါးပိတ်ကာ ကျန်ရစ်သည်။

“ဒီနေ့က ညနေမီးပျက်ရက်၊ ညို့တို့ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မယ် မသိလို့
ညနေစာပါ ထမင်းအိုး စောတည်ထားခဲ့ရတယ်၊ ဟင်းကတော့
ညမနက်တစ်ကြိမ်တည်းပဲ ချက်တယ်ကွယ်၊ သမီး ထမင်းအိုးမှားဖွင့်ပြီး ညစာအိုးထဲ
ချွေးတွေစစ်ချမိရင်တော့ ညနေကျ ထမင်းသိုးရင် အခက်ပဲ”

ကားပေါ်ရောက်မှ ညို့က စိတ်မဖြောင့်သလို ညည်းညူသည်။

“ကဲ... ညို့... တစ်ရက်တစ်လေ ဆန်နို့ဆီဗူး သုံးလုံးလောက်
ပစ်ရရင်လည်း နှမြောမနေနဲ့တော့၊ အိမ်ကကိစ္စတွေ မေ့စမ်း၊ ဒါတွေ ခဏမေ့ဖို့ကို
တမင်အပြင်ထွက်လာတာ၊ ဆန်သုံးလုံး လွှင့်ပစ်ရလို့လည်း ညို့ မွဲမသွားဘူး”

“မမွဲတာက ဟုတ်တယ်၊ ထပ်ချက်နေရမှာစိုးလို့ ချောစုရေ... ဗာဟီရက
များရတဲ့ကြားထဲ အိမ်ကကောင်မလေးကလည်း တစ်နေ့ကမှ တောပြန်သွားတာ၊
လခတိုးပေးပါမယ် ဆိုတာတောင် မရဘူး၊ တစ်အိမ်တစ်အိမ် ဖင်မြဲအောင်
မနေကြဘူးကွယ်၊ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ၊ လှည်းကူးဘက်ကို
လူလှမ်းမှာထားတာကလည်း လကုန်မှ ရောက်မယ်”

“အပူအပန်တွေ ခဏမေ့ထားစမ်းပါ ညို့ရာ”

“ဘယ်မေ့ထားလို့ ရပါမလဲ ချောစုရယ်၊ ကိုယ်က
အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ပဲ”

“ချောစုလည်း အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ပါပဲ။ အိမ်ကိစ္စတွေ လုပ်တုန်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားပေါ့။ အပြင်ကို စိတ်ကြည်လင်အောင် ထွက်တုန်း ဒါတွေ ခေါင်းထဲ သယ်ထည့်မလာနဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ညို့မှာ တစ်ချိန်လုံး ဒါတွေပဲ တွေး၊ ဒါတွေပဲ စဉ်းစားနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ကြည်လင် အပန်းပြေမလဲ”

“အလုပ်ကတစ်ဖက် အိမ်မှုကိစ္စက တစ်ဖက်နဲ့ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ကြည်လင် အပန်းပြေနိုင်စရာရော ရှိသေးလို့လား ချောစု”

“ရှိကိုရှိရမယ်၊ တစ်ချိန်လုံး ဝန်ပဲပိနေရင် ကြာရင် သေများပေါ့၊ ဒါဖြင့် ညို့ ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းဆရာမ ဆက်လုပ်နေလဲ၊ ကိုရဲနောင်ဝင်ငွေက ပိုလျှံသားပဲ၊ ညို့ အလုပ်ထွက်လည်း စားနိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းချိန်တွေ ပိုလာတာပေါ့၊ ဒီတော့ ညို့ ပိုပြီး အနားရမှာပေါ့”

“ကျောင်းမသွားရဘဲ ပိုလာတဲ့အချိန်တွေ အိမ်မှာ အငယ်ကောင်ကို အချိန်ပြည့် ထိုင်ထိန်းနေရမှာပေါ့၊ ကျောင်းကထွက်လိုက်လည်း ဒီကျောင်းချိန်ကြီး ပိုလာမှာ မဟုတ်ဘူး ချောစု၊ သူနဲ့ အံ့ကိုက်ညီအောင် လုပ်စရာတွေ တန်းစီထွက်လာမှာပဲ။ ကျောင်းသွားနေရတာ က လခလည်း ရသေးတယ်၊ စာသင်ရတာ တစ်ခုပဲ ရှိတာ၊ အိမ်မှာက တစ်ခုမက လုပ်စရာတွေ ပေါ်လာမှာ”

ညို့ ညည်းညူသံက ခြုံသံကို ပါနေပါသည်။ မိသည် ကာမောင်းနေရင်းက ချောစုနှင့် ညို့စကားကို နားစွင့်၍ သာ နေမိသည်။ ဝင်မဆွေးနွေးမိ။

“ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ်တက်ရ... သမီးရဲ့ ကျောင်း ယောက်ျားရဲ့ အလုပ်သွားဖို့အတွက် စီစဉ်ပေးရ၊ အိမ်မှာ အမေနဲ့ အငယ်ကျန်ခဲ့တဲ့ သူတွေအတွက် စီစဉ်ခဲ့ရ၊ အိမ်ဖော်မရှိရင် ကိုယ်တိုင်၊ အိမ်ဖော်ရှိလည်း ကိုယ်ပါ ပါရသေးတာပဲ၊ ကိုရဲကလည်း ဟိုဟာရှာခိုင်း ဒီဟာယူခိုင်း လက်တိုလက်တောင်း သိပ်ခိုင်းတာပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး တညီညီနဲ့ ခေါ်နေတာပဲ။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်လည်း မနားရဘူး၊

ညနေကိစ္စတွေ ပေါ်တယ်။ ကလေးကို စာသင်ရတာ ၊ စာမေးရတာ ၊
အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ အငယ်ကောင်ကို တချီချီ တပိုးပိုးလုပ်ရတာ ၊ အို..
ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူး... အိပ်ရာဝင်ခါနီး အထိ ရှုပ်ပွေနေတာပဲ။ အိပ်ရာထဲ
ကျောခင်းတာတောင် အငယ်ကောင်ကို မိတ်ကုတ်ပေးရတယ်။ မီးပျက်တဲ့ညဆို...
ဒင်းတို့ တစ်သိုက်လုံးကို ယပ်တောင်ခတ်ပေးရသေးတယ်။ မခတ်ပေးရင် အိုက်တယ်
အော်ဟစ်နေတာ... ကိုယ်တိုင်တော့ ခတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရှင်မဆိုတာ
ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်၊ မြင်ပြီးလုပ်ရတာ က တစ်မျိုး လင်က ခိုင်းတာက တစ်မျိုး၊
သားက ခိုင်းတာ တစ်မျိုး... အို ဂျင်ခြေကို လည်နေတာ၊ အိမ်ရှင်မအဖြစ်ကတောင်
နှုတ်ထွက်ပစ်ချင်တယ်”

“အမလေး မညှိရယ်... မညှိလုပ်ရတာ တွေက မိရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံ
လေးပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိဦးမယ် ထင်တယ်။ မိ ညည်းဖို့ထားပါဦး”

“ထားပါတယ်၊ မိက ညည်းပါလား၊ ဘာလို့မညည်းလဲ”

“ညည်းရင်လည်း မထူးဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတော်”

ညှိရဲ့ အားရပါးရ “ဟုတ်ပါတော်” ကြောင့် ချောစုနှင့် မိတို့
ရယ်မိကြပါသည်။

“ဘုရားရှိခိုးနေတုန်း... စိတ်လေးအေးချမ်းရတယ်၊ ဒါကြောင့်
အချိန်ပြည့် တရားအားထုတ်နိုင်ရင် အေးမှာပဲ တွေးမိတယ်၊ စနေ တနင်္ဂနွေဆိုရင်
အလုပ်က ရှုပ်... မေမေက ရိပ်သာသွားလို့ မရှိ၊ အရေးထဲ
အပြင်ထွက်ချင်လည်ချင်သေး”

“မိန်းမခေါ်ပြီး လည်ချင်တာ သူ တော်တာပေါ့”

“မတော်ရင်နေပစေ၊ ပင်ပန်းတဲ့ကြားထဲ မပြင်ဆင်ချင်ပါဘူး၊

အပြင်ထွက်ရအောင် မယ်မယ်ရရ ကိစ္စလည်း မရှိဘဲနဲ့၊ ကလေးထားရစ်ဖို့ဆိုရင်
မေမေ့ကို ရိပ်သာမသွားဖို့ ဆွဲထားရဦးမယ်၊ ကလေးပါ ခေါ်သွားရင်လည်း
ရှုပ်ပွေလီနေတာ၊ သူတို့ဝေယျာဝစ္စ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့၊ ကိုယ်တိုင်လည်း စနေ
တနင်္ဂနွေဆိုရင် အနားယူချင်တာ၊ အိပ်ရာထဲ လှဲပြီး ဝတ္ထုလေးဘာလေး
ဖတ်ချင်တာပေါ့၊ အဲဒီ အခွင့်အရေးလေးတောင်မှ မရဘူး၊ ညို့ကို ဇွဲမရှိဘူး
ပြောရင်ပြော၊ ဒီလောက် ရှုပ်ယှက်ခတ်ရ စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းရမယ်ဆိုတာ
ကြိုသိရင် ယောက်ျားမယူခဲ့ဘူး၊ ညိုက အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း နေချင်တာ”

“ဘာလို့ ကိုရဲနောင်ကို ယူခဲ့သေးလဲ”

“ဒင်းက လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလာတာကိုး၊ မှားပြီးယူမိတာ၊ ဒါတော်င
ကလေးနှစ်ယောက်တည်း မွေးထားလို့၊ ညိုက စိတ်များလို့ မရဘူး၊ စိတ်တွေ
များလာရင် ပျာယာခတ်လာရင်... မူးတတ်တယ်၊ နေမကောင်းတော့ဘူး၊
လူနေမကောင်းမှတော့ စိတ်လည်း ကြည်လင်ဦးမလား၊ ဒီလိုပဲ
မုန့်လုံးစက္ကူကပ်ပြီး...”

“... ညိုက ဒုက္ခတွေထဲက ရုန်းဖို့ ကြံတာ သက်သက်ပဲ၊
အိမ်ထောင့်ကိစ္စကို ရှောင်ရင်လည်း အစောကြီးကတည်းက ရှောင်၊ မရှောင်ဘဲ
တိုးဝင်လာပြီးမှတော့ ကိုယ်လွန်ရုန်းလို့ မရဘူး”

“နေပါဦး... ဒါတွေ ဆွေးနွေးဖို့ ချောစု ကြိုတင်ရည်ရွယ်လာတာလား”

“အစစ်ပေါ့၊ ကိုရဲနောင်ကလည်း ညိုကို ပျော်ရွှင်တက်ကြွစေချင်တယ်”

“ဟင်... ဒင်းစနက်၊ နေနှင့်ဦး၊ ညနေအိမ်ပြန်တွေ့မှ သိမယ်”

မိက ညို့ကြိမ်းဝါးသံကို ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။

“မိတို့အဖို့က ရယ်နိုင်တယ်၊ အိမ်ဖော်က နှစ်ယောက် သုံးယောက်၊
အမျိုးတွေလည်း အိမ်ပေါ်ရှိသေး၊ ချောစုဆိုလည်း အိမ်ဖော်နှစ်ယောက် သုံးယောက်နဲ့

မိဘအိမ်က တစ်လမ်းတည်းကပ်ရက်၊ ညီမအပျိုတွေက အနည်းဆုံး ကလေးတွေ အိမ်ခေါ်ကြည့်ထားနိုင်တယ်။ ပိုက်ဆံဆိုလည်း ချောစုတို့က ညှို့လောက် တိုင်းထွာမသုံးရပါဘူး။ ချောစုနဲ့ မိတို့ ယောက်ျားတွေ သိန်းဂဏန်း ငွေဝင်ကြတာပဲ။ စရိတ်စကတွေ ဘယ်လိုရှိပြီး တစ်လ အိမ်စရိတ် ဘယ်လောက်ရှိတာ မိရော... ချောစုရော အသိပဲ။ ညှို့တို့လည်း သာမန်ဝန်ထမ်းတွေထက် ချောင်လည်ပေမယ့် ကိုရဲရတဲ့ လခလေးသောင်းခွဲဟာ ဦးနှောက်ခြောက်အောင် ခွဲခြမ်းစီမံပြီး သုံးရတာ ၊ လကုန်ငွေကုန်အတိပဲ”

“ဝင်ငွေနဲ့ ထွက်ငွေကလည်း... သူ့ခြေရာနဲ့သူ အထိုက်အလျောက် လိုက်တိုးပြီး ကြီးရတာ ပဲ ညှို့ရဲ့။ ဝင်ငွေပိုသလို ထွက်ငွေလည်း ပိုတာပဲ။ အိမ်ထောင့်ဗဟိရအနေနဲ့က မိက ညှို့ထက် ပိုသေးတာ အမှန်ပဲ ညှို့။ ကားမောင်းတတ်နေတော့ အပြင်ကိစ္စတွေ ပိုလာတာပေါ့။ ဒီလိုပဲ ကြည့်ဖြေရှင်းရပ်တည်ရတာ ပဲ။ စိတ်ပျက်စိတ်ဓာတ်ကျလို့ မရဘူး ညှို့ရဲ့။”

ချောစု ကြိုပြောထားသဖြင့် မိက ယုဇနပလာဇာဆီ ဦးတည်လာနေတာ ဖြစ်ပါသည်။ ကားကို ပထမထပ် ကားပါကင်နေရာအောက် မောင်းတက်လိုက်မှ ညှို့သည် ဘေးဘီကြည့်ကာ အံ့သြသွားသလို...

“ဟယ်... ဒါက ဘယ်မှာတုန်း”

“ဒါ... ယုဇနပလာဇာပဲ... ဒေါ်ညှို့ညှို့အောင်ရေ”

“အပေါ်ထိ ကားနဲ့တက်မလို့လား... ဖြစ်ရဲ့လားဟင် မိ”

ညှို့က နောက်ခန်းမှနေပြီး ရှေ့က ကုလားထိုင်ရဲ့အမှိုကို ဆုပ်ဆွဲကိုင်ကာ အလန့်တကြား မေးသည်။

“တောက တက်လာတာ ကျနေတာပဲ ညှို့ရယ်”

ချောစုက ညည်းညူသည်။

“အစစ်ပဲ... ကိုယ်မှ မရောက်ဖူးဘဲဟာ”

“ညို... ဒီလိုစတိုးတွေ၊ ပလာဇာတွေ၊ ဖူပါမားကက်တွေ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... တီဗီထဲပဲ တွေ့တယ်”

“အမလေးနော်... အံ့ပါရဲ့ ဒေါ်ညိုညိုအောင်ရယ်”

“မိလည်း အစုံရောက်တာပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

“မိက ကားတစ်စီးနဲ့ အဝယ်အခြမ်း ထွက်နေရတော့ နေရာစုံ ရောက်တယ် မညို”

“ရှင်တစ်ယောက်ပဲ လူဖြစ်ကျိုး မနပ်ဖြစ်နေတာ ညိုရေ”

“မရောက်လည်း နေပါစေ ချောစုရယ်၊ ဒီရောက်အောင် ကားငှားလာရရင် သုံးရာတော့ ပေးရမှာ၊ ဘာမှမဝယ်ပဲတောင် အသွားအပြန် ခြောက်ရာပဲ”

“ကိုရဲနောင်တစ်ယောက်လုံး ဘာလုပ်ဖို့ ထားလဲ၊ ရုံးအားရက် သူကားနဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်းပေါ့၊ သူဟာသူ မသွားတာများ”

“ညိုလည်း ဘာမှမလိုချင်၊ ဟိုကြည့်ဒီငေးလည်း ညိုက ဝါသနာမပါ၊ မသွားတာက အေးပါတယ် ချောစုရာ၊ ပိုက်ဆံလည်း အပိုမကုန်ဘူး။ အခုရော... ချောစုနဲ့ မိ... ဝယ်စရာရှိလို့လား”

“ဝယ်စရာတွေရင်လည်း တွေ့... မတွေ့လည်း ဘာတွေပေါ်နေတယ်... ဘာတွေ ဈေးကွက်ထဲ ရောက်နေတယ်၊ ဈေးဘယ်လောက်ရှိတယ် သိရတာ ပေါ့”

“မသိရလည်း ဖြစ်ပါတယ် ချောစုရယ်၊ ဟိုမှာ အက်စ်ကယ်လေတာကြီးတွေပါလား၊ ရိုးရိုးလှေကား မရှိဘူးလား၊ ညိုက အဲဒါကြီးတွေ သိပ်စီးရဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ မစီးရဲဆို တစ်ခါမှ တက်မစီးဘူးသေးတာ”

ချောစုနှင့် မိမှာ... တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
ရယ်မိပါတော့သည်။ ဒီလောက်တောင် ညို အိမ်တွင်းအောင်းတာ ခုမှ သိရသည်။
သူ့လိုတော့လည်း လွန်ပါတယ်လို့ မိက မျှမျှတတ တွေးကြည့်ပါသည်။
အဲသလောက်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို စိတ်မဝင်စားတော့တာကျတော့လည်း
ချို့ယွင်းချက် ဆန်လာပေမည်။

*